MOŞTENIREA UCIGAŞĂ

GARETH P. JONES

The Thornthwaite Inheritance
Gareth P. Jones
Copyright © 2009 Gareth P. Jones
Ilustraţie copertă: Adam Stower

LITERA
Editura Litera
O.P. 53; CP. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita şi pe

www.litera.ro

Moştenirea ucigaşă
Gareth P. Jones
Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabriela Trăşculescu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Cornel Drăghia
Tehnoredactare şi prepress: Bogdan Coscaru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României JONES,

GARETH P. Moştenirea ucigaşă / Gareth P. Jones;

trad.: Aurelia Ulici. - Bucureşti : Litera Internaţional, 2011
ISBN 978-606-600-006-2
I. Ulici, Aurelia (trad.)

821.111-31=135.1

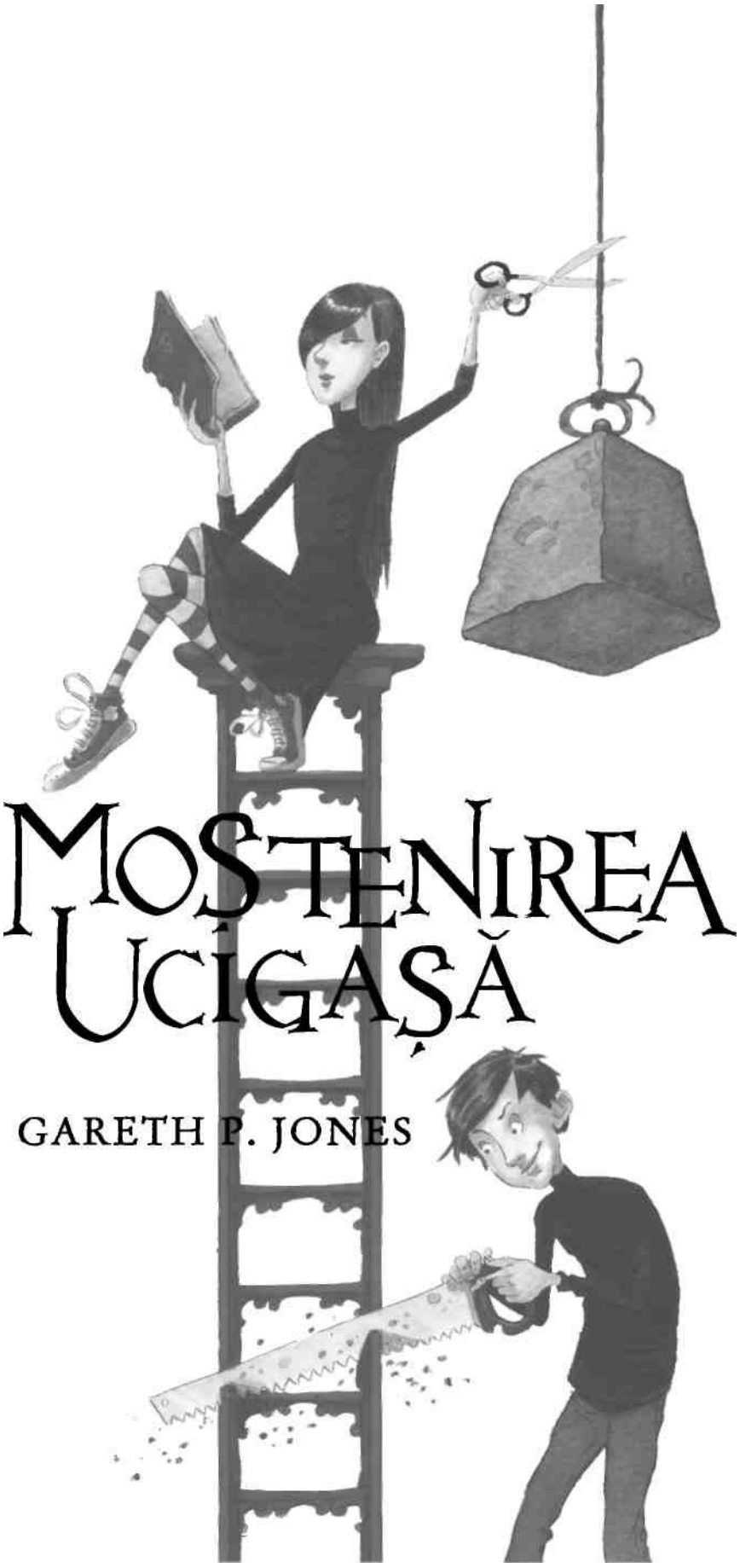

MOȘTENIREA UCIGAȘĂ

GARETH P. JONES

Pentru Alex, Molly,
Archie şi Esme

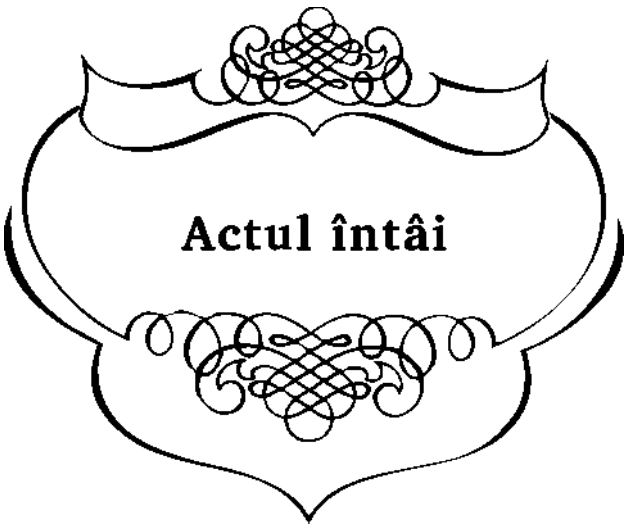

Actul întâi

ARMISTIŢIUL

Atât de multă vreme au încercat gemenii Lorelli şi Ovid Thornthwaite să se omoare unul pe celălalt, încât niciunul dintre ei nu-şi mai amintea care dintre tentativele de crimă a fost prima. Să fi fost oare planul viclean al lui Lorelli de a pune în scenă o piesă despre Revoluţia Franceză, distribuindu-l pe Ovid în rolul unui aristocrat, care urma să fie executat cu o ghilotină încă funcţională? Sau poate s-a întâmplat în acea lungă vară fierbinte, când Ovid a izbutit să facă o îngheţată pe băţ care conţinea o mică, dar ucigaşă cantitate de exploziv şi care se declanşa când pojghiţa de gheaţă se topea?

Indiferent cine a atacat primul, încercarea de a-şi lua unul altuia viaţa era acum ceva la fel de obişnuit pentru gemenii Thornthwaite, pe cât era pentru alţi fraţi şi surori să se joace împreună, să se distreze uitându-se la desene animate sau să se bată pe telecomandă. Doar că, în comparaţie cu joaca sau cu privitul la desene animate, ori cu ciondăneala, a încerca să-ţi omori fratele geamăn era o treabă mult mai grea, ca să nu spunem ilegală. Aşa că iată de ce, la a treisprezecea lor aniversare, având la activ peste două sute de tentative de omor reciproc, Ovid a propus un armistiţiu.

– Nu mai am de gând să te omor, a declarat el, ochii lui verzi ca sticla întâlnindu-i pe cei ai surorii lui, care stătea în partea opusă a mesei. În faţa lor se aflau două felii din tortul aniversar. Erau neatinse.

– Eu n-am vrut niciodată să te omor, i-a replicat Lorelli. Am acţionat întotdeauna numai ca să mă apăr..

Ovid a zâmbit.

– Autoapărarea a fost întotdeauna obiectivul meu, a spus el, şi cum tu ai fost ultima care a atacat, propun să ne considerăm chit.

– Nu eu am fost ultima care a atacat, a precizat Lorelli, îndepărtându-şi de pe faţă părul drept şi negru.

– Cum rămâne cu piranha ăia carnivori din baia mea?

– Asta a fost duminică. Tu mi-ai pus capcana în pat luni.

– Am muncit la ea patru luni. Nu puteam lăsa tot planul să se irosească.

Ovid şi-a amintit cu mândrie cum a plasat în dormitorul surorii sale un dispozitiv destinat să arunce pe fereastră primul lucru care se aşeza pe pat. Dormitorul lui Lorelli se afla în vârful turnului central al conacului Thornthwaite.

– Bietul Cowell a rămas speriat pe viaţă, s-a văitat Lorelli.

Ovid uitase că pisicii îi plăcea câteodată să sară în patul ei, ca să tragă un pui de somn.

– Pisica are nouă vieţi, a replicat el. Noi avem numai una. Nu mai contează cine a început, dacă amândoi cădem de acord să încetăm în clipa asta. Lorelli l-a privit cu suspiciune. Nu şi-a luat fratele în serios nicio clipă. Mai încercase tactica asta şi altădată, aşteptând ca ea să lase garda jos înainte să declanşeze următorul atac mortal.

– De data asta e pe bune, a decis el, mimând cea mai profundă sinceritate.

– O.K., a spus ea, în cele din urmă, hotărând să fie de acord cu încetarea ostilităţilor, dar, în acelaşi timp, să rămână cât se poate de precaută. Armistiţiu.

– Armistiţiu, a repetat fratele ei, rânjind.

S-au înclinat unul în faţa celuilalt şi şi-au strâns mâna înainte să pecetluiască înţelegerea cu două felii de tort, pe care le-au răsucit de o sută de ori înainte să le mănânce, asigurându-se că nici o bucată nu era falsificată.

NEAŞTEPTATA MOARTE A LORDULUI THORNTHWAITE ŞI A LUI LADY THORNTHWAITE

Armistiţiul gemenilor a intervenit la treisprezece ani după moartea timpurie a ambilor lor părinţi. Când s-au făcut destul de mari ca să înţeleagă, domnul Crutcher, majordomul, a fost cel care le-a explicat lui Lorelli şi lui Ovid împrejurările în care au avut loc decesele.

Lordul Mycroft Thornthwaite a murit primul, cât se poate de neaşteptat, într-o noapte de marţi, după ce luase alături de soţia lui, lady Martha Thornthwaite, mama gemenilor, o masă copioasă, alcătuită din patru feluri de mâncare.

Ofiţerul care a investigat cazul a fost inspectorul-şef Lionel Skinner, care, nereuşind să obţină o promovare într-un oraş mare, fusese mutat de curând la poliţia din Hexfort County, în calitate de detectiv-şef. În urma descoperirii unei bucăţi de pepene galben cu mereng înţepenite în gâtul cadavrului, Skinner a tras concluzia că lordul Thornthwaite murise sufocat.

Povestea lui lady Thornthwaite susţinea concluzia. Aceasta a declarat că a părăsit camera când a fost adus desertul, ca să meargă la toaletă, iar la întoarcere, şi-a găsit soţul mort. A afirmat că l-a auzit tuşind de pe hol, dar a presupus că şi-a aprins unul dintre împuţitele lui de trabucuri. Întotdeauna îl făceau să tuşească, a spus ea. Aşa că nu i-a trecut prin cap că se sufoca de moarte.

– Mi-am iubit bărbatul, inspectore Skinner, a mai spus ea. Nu-mi vine să cred că s-a dus.

Povestea a părut perfect plauzibilă până au venit de la laborator probele preluate de pe cadavru, dovedind existenţa otrăvii în sânge. Testele care au urmat au evidenţiat urme din aceeaşi otravă pe farfuriile murdare din care se servise caviarul la gustare.

După ce a interogat tot personalul, inspectorul Skinner a aflat că lady Thornthwaite le dăduse liber tuturor în acea noapte, inclusiv doamnei Bagshaw, bucătăreasa, spunând că vrea să pregătească personal masa. Când a fost întrebat de detectiv, domnul Crutcher a fost nevoit să admită că stăpâna casei avea acces la toate ingredientele din care a fost făcută otrava care l-a ucis pe lordul Thornthwaite.

– Când l-a omorât mama pe tata? au vrut să ştie Lorelli şi Ovid.

– Lăcomia îi determină pe oameni să facă lucruri îngrozitoare, le-a

răspuns domnul Crutcher, înainte să-şi continue povestea.

Era o seară viforoasă de iarnă când domnul Crutcher i-a deschis uşa detectivului-şef Skinner şi l-a introdus în holul cel mare, unde îl aştepta lady Thornthwaite, arătând în cel mai mic amănunt ca o văduvă frumoasă, drapată din cap până-n picioare în negru.

– Doriţi un pahar de sherry, inspectore? l-a întrebat.

– Nu, mulţumesc, domniţă, a răspuns el.

– Vă deranjează dacă beau eu unul? a continuat ea, turnându-şi un pahar din băutura dulce din decantor.

– Deloc, dar sunt dezolat să vă spun că nu e o vizită de curtoazie. Privind-o cum soarbe din pahar, Skinner a lăsat să-i scape: Am dovada care arată că v-aţi ucis soţul.

Înainte ca lady Thornthwaite să poată răspunde, telefonul a început să sune.

– Scuzaţi, inspectore, vă deranjează dacă răspund? a întrebat ea.

Afară, ploaia răpăia în geamurile ferestrelor înalte. Ful ge rele sfâşiau cerul de un gri întunecat, şi tunetul bubuia ameninţător, auzindu-se de fiecare dată tot mai aproape.

Dacă ar privi în urmă la toate cele întâmplate, domnul Crutcher s-ar gândi la faptul că lady Thornthwaite habar nu avea că era gata să rostească ultimele ei cuvinte, pentru că altfel ar fi spus ceva mult mai profund. Aşa se face că ultimul lucru pe care lady Thornthwaite l-a spus a fost:

– Pur şi simplu, nu pot să las un telefon să sune fără să răspund.

– Vă înţeleg foarte bine, a încuviinţat inspectorul Skinner, observând cât de calmă era ea pentru cineva care tocmai fusese acuzat că şi-a ucis soţul.

Şi-a pus paharul cu sherry pe consola căminului şi a ridicat receptorul telefonului de modă veche.

Bubuitul tunetului a răsunat deasupra, zguduind vechiul conac din temelii. Când a lovit fulgerul, camera s-a luminat de un alb strălucitor, dându-i lui lady Thornthwaite o înfăţişare care îl va bântui pe inspectorul Skinner pentru tot restul vieţii, arzând în mintea lui ca o fotografie supraexpusă.

Imediat după aceea s-a întrerupt curentul şi camera a rămas în beznă.

– Nu vă alarmaţi, doamnă, a încurajat-o inspectorul. Am la mine o lanternă exact pentru astfel de situaţii.

A scos lanterna de la curea, a aprins-o şi a îndreptat-o spre locul unde stătea lady Thornthwaite.

Dar nu mai era acolo.

A coborât fasciculul de lumină şi a descoperit-o zăcând pe jos, moartă, continuând să ţină receptotul strâns în mână.

De data asta, analizele medico-legale au fost concludente. Mama gemenilor a murit din cauza trăsnetului care a lovit stâlpul de telefon de afară. Acesta a trimis prin fir mii de volţi, arzând telefonul şi prăjind-o pe lady Thornthwaite.

Inspectorul Skinner a verificat înregistrările de pe telefon şi a descoperit că persoana care sunase încerca să-şi găsească soţia, ca s-o avertizeze că vine furtuna. Nici măcar nu cunoştea familia Thornthwaite.

Cu alte cuvinte, lady Thornthwaite a fost ucisă pentru că cineva a format un număr greşit.

TESTAMENTUL

Moartea tragică a lordului şi cea a lui lady Thornthwaite au fost resimţite din greu la conacul Thornthwaite. În semn de respect, domnul Crutcher a decretat că se va purta numai negru şi se va asculta numai muzică tristă. I-a poruncit doamnei Bagshaw să gătească numai mâncare fără gust şi s-a asigurat că niciun bec nu este mai mare de 40 de waţi, cu scopul de a se crea atmosfera de respect corespunzătoare. A deconectat telefonul şi a vândut televizorul, în aşa fel încât în casă să domnească o ambianţă de doliu, fără niciun amestec venit din lumea exterioară. Steagul care flutura în punctul cel mai înalt al conacului Thornthwaite, deasupra dormitorului lui Lorelli, a fost coborât în bernă.

După treisprezece ani, puţine lucruri se schimbaseră. Fără programe de televiziune sau jocuri pe computer, care să-i distreze, gemenii erau nevoiţi să se mulţumească cu lungi partide de şah şi cu cărţile din bibliotecă. De fapt, singura schimbare, acceptată după o îndelungă bătălie purtată de doamna Bagshaw, au fost becurile de 60 de waţi din bucătărie, unde prepararea mâncării necesita o lumină mai bună.

Gemenii au crescut în întuneric, s-au hrănit cu mâncăruri fără niciun gust, iar Ovid cânta muzică în cheie minoră, la pianul cel mare din salon.

Conform unei vechi superstiţii de familie, se considera că a face o fotografie unui Thornthwaite aducea ghinion, aşa că gemenii nu aveau de la părinţii lor decât un tablou care atârna deasupra şemineului, alături de alte portrete ale strămoşilor. Când celălalt nu-l observa, fiecare dintre gemeni intra în camera cu portrete şi privea fix tabloul, cercetând faţa mamei lor, ca şi cum ar fi crezut că asta i-ar putea face să descopere de ce l-a omorât pe tatăl lor.

Secole întregi, fiecare generaţie adusese pe lume un singur copil, întotdeauna un băiat, toţi cu acelaşi păr foarte negru şi ochii verzi ca sticla, aşa că atunci când lordul Thornthwaite, tatăl gemenilor, a auzit-o pe bona Griddle strigând: „Este băiat“, a zâmbit, iar domnul Crutcher i-a aprins obişnuitul trabuc. Dar, înainte ca lordul Thornthwaite să poată trage un fum zdravăn, bona a strigat din nou: Şi o fată!

Lorelli a fost prima fată care a moştenit înfăţişarea caracteristică familiei Thornthwaite, şi, în vreme ce toţi bărbaţii, inclusiv Ovid, fuseseră blestemaţi să aibă o înfăţişare oarecum surprinzătoare, sora lui era, fără doar şi poate, frumoasă.

Ovid şi-a terminat felia din tortul „O Linguriţă“ făcut de doamna

Bagshaw, numit aşa pentru că la prepararea lui se folosea numai o singură linguriţă de zahărr,, şi a zâmbit.

– Pentru o nouă eră de pace şi de armonie, a spus el, ridicând paharul cu limonadă amăruie. Şi pentru vacanţa de Paşte. Două săptămâni fără lecţii.

Deşi gemenii nu mergeau la şcoală, profesorii lor, domnul Crutcher şi bona Griddle, respectau trimestrele şi vacanţele şcolare la fel ca toată lumea.

– Aş vrea ca acum să fie ceva oficial, a început Lorelli.

– Ce înţelegi prin oficial? a întrebat-o Ovid.

– Să stabilim prin testament. Adică, dacă unul dintre noi moare înainte de şaisprezece ani, celălalt îşi pierde jumătatea de moştenire. În felul ăsta, niciunul dintre noi nu are nimic de câştigat prin moartea celuilalt.

În testamentul decedatului lord Thornthwaite se menţiona faptul că, în cazul în care el şi soţia lui mureau, întreaga avere trebuia să se împartă, în mod egal, între cei doi copii ai lui, când împlineau vârsta de şaisprezece ani. Până atunci, toată averea era lăsată în administrare celui mai de încredere angajat, domnul Crutcher.

– Cui i-ar reveni moştenirea? a întrebat Ovid.

– Ce contează? Poate să-i rămână lui Albert, a răspuns Lorelli. Important este că nu o va lua niciunul dintre noi.

Înainte să răspundă, Ovid a privit-o pe Lorelli drept în ochi.

– Draga mea soră, e imposibil să avem încredere unul în celălalt?

– De data asta, aş vrea să existe ceva scris, a răspuns ea simplu.

Domnul Crutcher, care stătea într-un colţ al camerei aşteptându-i, a făcut un pas înainte.

– Pot să-l chem mâine pe avocatul familiei, ca să redacteze un document legal.

– Nu ştiam că avem un avocat, s-a mirat Lorelli.

– O, da. Domnul Farthing, a răspuns domnul Crutcher.

Ovid s-a întors către Lorelli şi a întrebat-o:

– Chiar vrem să-i amestecăm pe avocaţi în chestia asta?

– O să te cred numai dacă o să citesc totul negru pe alb, a răspuns Lorelli.

Încă de mici, amândoi gemenii s-au dovedit a fi inteligenţi, dar, în timp ce lui Ovid îi plăceau matematica, istoria şi ştiinţele, pe care le preda domnul Crutcher, Lorelli prefera literatura, arta şi limbile străine, predate de bona Griddle. Pe scurt, Lorelli credea în lucrurile puse pe hârtie.

– Bine, dacă asta te va face fericită, vom chema avocatul, a cedat Ovid.

– Atunci, rămâne stabilit, a intervenit domnul Crutcher. Am să iau imediat legătura cu domnul Farthing.

Pentru Lorelli şi Ovid, conacul Thornthwaite, locul unde au crescut, fusese plin de pericole. Gemenii au scăpat surprinzător de teferi din toate electrocutările, exploziile, flăcările, din aruncarea cuţitelor de bucătărie şi chiar din tirul focurilor de armă. În sfârşit, acum puteau să lase totul în urmă.

AVOCATUL

Domnul Farthing, avocatul familiei, era un om modest din toate punctele de vedere, excepţie făcând înălţimea lui; avea o voce liniştită, un fel de a fi rezervat şi o înclinaţie spre nervozitate, dar depăşea în înălţime pe oricine întâlnea. Trăsăturile lătăreţe îi erau accentuate de o pereche de ochelari rotunzi, aşezaţi pe nasul enorm. Costumul gri-pal era cu câteva numere mai mic decât măsura lui, manşetele abia dacă îi ajungeau până la încheieturile mâinilor, iar pantalonii lăsau la vedere şosetele desperecheate. În ansamblu, semăna cu cineva care s-a sculat în dimineaţa aceea descoperind dintr-odată că a crescut şi care încerca încă să se obişnuiască cu ideea.

Domnul Crutcher i-a deschis uşa domnului Farthing, i-a luat pardesiul şi l-a condus în hol.

– A trecut o grămadă de vreme de când ne-ai vizitat ultima oară, Bernard, a spus majordomul.

– Treisprezece ani, a murmurat domnul Farthing, privind de jur împrejur în holul întunecat. Am venit ultima oară după ce s-au prăpădit lordul şi lady Thornthwaite. Scumpa mea nevastă a avut şi ea... un accident, la puţin timp după aceea... A făcut o pauză, să-şi tragă nasul.

– Au fost vremuri tragice pentru noi toţi, a spus domnul Crutcher, deschizând uşa de la salon. Gemenii sunt aici.

Domnul Farthing s-a oprit să calculeze cât de mult ar trebui să se aplece, ca să evite să se lovească la cap.

– Ei ce mai fac? a întrebat el încet.

– Sunt încă teribil de afectaţi de moartea părinţilor. Too ţi suntem, a răspuns domnul Crutcher, solemn.

– Desigur. Domnul Farthing a pătruns în cameră, lovindu-se la cap de pragul de sus al uşii.

Lorelli şi Ovid şi-au ridicat privirile de la tabla de şah.

– Nu vreau să vă întrerup. Vă rog să vă terminaţi partida, a spus domnul Farthing, scuzându-se.

– Nu cred că doreşti să aştepţi atât de mult, a răspuns Ovid, zâmbind. Până acum, partida durează de un an, două luni, paisprezece zile şi o oră. Şi, judecând după situaţia prezentă, este puţin probabil să se termine curând.

Ca orice lucru întreprins de gemenii Thornthwaite, fiecare mişcare de şah era calculată cu grijă, fiecare consecinţă era luată în considerare,

fiecare aspect al jocului era gândit.

– De câteva săptămâni este rândul lui Lorelli, a continuat Ovid.

Ca de multe alte ori în aceste săptămâni, mâna lui Lorelli a ezitat deasupra unei piese, privindu-şi fratele cu ochii ei verzi. Apoi, dacă vedea umbra unui zâmbet apărându-i în colţul gurii, îşi retrăgea mâna, fără să atingă piesa.

– Până la urmă am să-l bat, a spus Lorelli. A ridicat un pion şi l-a mutat în faţă. Este numai o chestiune de timp.

Domnul Farthing părea că nu ştie foarte sigur ce răspuns să dea şi s-a simţit uşurat când l-a auzit pe domnul Crutcher făcând prezentările.

– Dânsul este Bernard Farthing, avocatul familiei.

– Vă rog să luaţi loc, domnule Farthing, l-a invitat Ovid.

Avocatul şi-a îndesat şoldurile late într-un scaun.

– Am să cer să se aducă ceaiul, a spus domnul Crutcher, sunând dintr-un clopoţel aflat în colţul camerei.

Domnul Farthing şi-a pus servieta pe birou, a deschis-o şi a scos din ea o mapă de plastic, din care a luat o singură foaie de hârtie îngălbenită. A despăturit-o uşor, cu grijă, ca să nu o rupă în locul unde hârtia se subţiase, de-a lungul îndoiturilor.

– Ăsta este? a întrebat Lorelli. Ăsta este testamentul?

– Da.

– Pot să mă uit la el? a întrebat Ovid.

– Desigur, ai dreptul să-l citeşti, a răspuns avocatul, dar mi-e teamă că este scris într-un jargon juridic foarte tehnic. În esenţă, spune că moştenirea familiei se împarte între voi doi, la aniversarea vârstei de şaisprezece ani.

– Da, ştim asta, l-a întrerupt Lorelli nerăbdătoare. Am vrea să facem un amendament.

Uşa s-a deschis, şi Hazel a intrat cu ceaiul. Domnul Crutcher i-a luat tava, iar ea a părăsit camera. El a adus tava la masă şi a început să toarne ceaiul.

– De la ultima mea vizită aţi angajat o slujnică nouă, a observat domnul Farthing.

– Hazel? Nu, este fiica adoptivă a doamnei Bagshaw, a răspuns domnul Crutcher. Când ai fost ultima dată era doar un bebeluş.

– Şi acum lucrează ca servitoare?

– Doamnei Bagshaw îi place să-i dea o ocupaţie, a răs-puns domnul Crutcher.

Cu doi ani mai mare decât gemenii, Hazel a crescut în aceeaşi atmosferă tristă de la conacul Thornthwaite, vorbind rareori, fără să se

uite vreodată în ochii cuiva şi făcând ceea ce doamna Bagshaw îi spunea să facă, fără nici cea mai mică ezitare.

– Ce modificări vreţi să aduceţi testamentului? a întrebat domnul Farthing. Mi-e teamă că este imposibil să aducem data moştenirii mai aproape.

– Vrem să adăugăm o clauză care să stabilească faptul că, în cazul în care unul dintre noi moare înainte de şaisprezece ani, celălalt este imediat şters din testament, a spus Lorelli, căreia nu-i plăcea s-o ia pe ocolite.

Domnul Farthing a pufnit încurcat.

– Este o clauză neobişnuită.

– Da, dar puteţi să o faceţi să fie valabilă legal? a întrebat Lorelli.

– Cred că da, sigur.

– De cât timp va fi nevoie? a întrebat Ovid.

– Pentru orice adăugire trebuie să refac testamentul de la zero, şi asta înseamnă că este nevoie de un inventar complet.

– Un inventar? a întrebat Ovid.

– Da, ştii, noua legislaţie în vigoare şi chestii din astea. În ziua de azi totul trebuie să fie inventariat.

– Cât va dura? a întrebat Lorelli.

Domnul Farthing s-a uitat în jur, la tablourile, ceasurile şi antichităţile care umpleau holul.

– Câte camere are conacul?

Domnul Crutcher a făcut un pas în faţă.

– Optzeci şi şapte, în total, a spus el, cu o mică plecăciune.

– Doamne!

– Conacul Thornthwaite a suferit multe schimbări de-a lungul anilor. Fiecare generaţie a adăugat sau a schimbat ceva, în aşa fel încât să-i fie satisfăcute propriile nevoi sau pasiuni, a explicat domnul Crutcher.

Domnul Farthing s-a scărpinat în cap.

– Deci, aveţi o grămadă de lucruri care trebuie să fie inventariate. Apreciez că îmi va lua cel puţin o lună.

– O lună? a exclamat Ovid. Asta înseamnă mult timp.

– Îmi pare rău, dar trebuie să vin în fiecare zi, iar conacul Thornthwaite se află la două ore bune de drum de casa mea.

– Dar dacă aţi veni să staţi la noi? Avem multe camere de oaspeţi, nu-i aşa, domnule Crutcher? a spus Lorelli, dornică să rezolve totul cât mai repede.

– Desigur, a răspuns majordomul, oferind avocatului o tavă numai cu digestive.

– Mulţumesc. Domnul Farthing a luat unul şi s-a întors către Lorelli. Ei

bine, da, cred că asta ar grăbi lucrurile, a admis el. Cum se întâmplă să fac unele reparaţii la casă, ar fi plăcut să fiu plecat de acolo pentru o vreme.

– Atunci, s-a stabilit, a spus Lorelli, înainte ca fratele ei să poate face vreo obiecţie. Domnul Farthing va veni şi va sta cu noi în perioada în care face inventarul.

FIUL AVOCATULUI

Conacul Thornthwaite primea foarte puţini vizitatori, aşa că în dimineaţa următoare, când Lorelli şi Ovid au auzit pietrişul scrâşnind sub cauciucuri, au alergat la una dintre ferestrele de la etaj şi au privit maşina veche, ruginită, de culoarea prafului, care trăgea în faţa casei.

– Nu înţeleg de ce a venit să stea cu noi, a spus Ovid, căruia nu-i plăcea ideea ca un străin să locuiască la conacul Thornthwaite.

– Nu vrei să terminăm cu treaba asta cât mai curând posibil? a replicat Lorelli.

– Presupun că da, dar nu am încredere în el.

Portiera maşinii s-a deschis şi domnul Farthing a ieşit din ea.

– Tu nu ai încredere în nimeni, a ripostat Lorelli, cu un zâmbet.

Domnul Farthing a scos din portbagaj patru valize mari.

– Crezi că şi-a luat bagaj destul? a întrebat Ovid.

– Nu cred să fie tot al lui, a răspuns Lorelli, văzând că se deschide uşa din dreptul pasagerului şi, din maşină, iese un băiat cu părul blond. Era înalt, la fel ca tatăl lui, dar, spre deosebire de domnul Farthing, nu se simţea stânjenit din această cauză. A trântit uşa, s-a dat câţiva paşi înapoi ca să se uite la casă, apărându-şi ochii de soare.

Instinctiv, amândoi gemenii s-au retras de la fereastră. Clopoţelul de la uşă a răsunat. S-au uitat unul la altul şi au alergat spre scară, de unde puteau să vadă uşa din faţă, care se reflecta într-o oglindă convexă.

Domnul Crutcher a deschis uşa şi a spus pe tonul lui solem, obişnuit:

– Bernard, bine ai venit!

– Alfred, l-a salutat domnul Farthing, permite-mi să ţi-l prezint pe fiul meu, Adam.

– Încântat să vă cunosc, domnule, a spus băiatul, înclinându-se şi întinzând mâna.

Domnul Crutcher a privit-o, dar n-a dat niciun semn că ar vrea să i-o strângă.

– Puteţi să parcaţi maşina în spate, a spus el.

– Pot s-o parchez eu? a întrebat Adam. Pot, tată? Te rog.

– Nu eşti destul de mare, a replicat tatăl lui.

– Este o proprietate privată, a protestat Adam. Oricum, am cincisprezece ani. Îmi lipsesc doar câţiva ani. Te rog.

– Of, bine. Domnul Farthing a zâmbit indulgent şi i-a dat cheile. Să conduci atent. Numai în viteza întâi.

– Grozav. Adam s-a îndepărtat dintr-un salt, iar domnul Crutcher i-a luat valiza.

– Îl cam răsfăţ, a recunoscut domnul Farthing, dar de când mama lui... A şovăit. De când suntem numai noi doi... şi este un băiat atât de bun, atât de deştept, ce poate face un tată care îl iubeşte la nebunie? Nu e nicio problemă să locuiască şi el aici, nu-i aşa?

– Avem destule camere, a răspuns domnul Crutcher. Dă-mi voie să te ajut cu bagajele.

– Mulţumesc, apoi aş vrea să vorbesc cu bucătăreasa. Adam este alergic la unele alimente, aşa că trebuie s-o anunţ.

După ce domnul Farthing şi domnul Crutcher au terminat cu bagajele, iar Adam a parcat maşina, toată lumea s-a adunat în salon, la un ceai şi la nişte sendvişuri unse cu o pastă cenuşie, nedefinită, fără niciun gust.

Lorelli şedea vizavi de Adam, privindu-l bănuitoare, în timp ce Ovid stătea la pian, cântând cu mâna dreaptă o melodie sumbră, iar cu stânga nişte acorduri discordante. Domnul Crutcher a turnat ceaiul.

De aproape, Lorelli a observat că Adam avea toate trăsăturile enumerate în mod normal într-o carte când este descris un băiat care arată bine.

– Unde este televizorul? a întrebat Adam.

Domnul Crutcher şi-a dres vocea.

– La conacul Thornthwaite trăim fără asemenea lucruri periculoase, cum sunt televizoarele şi telefoanele, a răspuns el.

– Fără televizor, vai! s-a mirat Adam. Şi tu cânţi la pian la fel de bine, Lorelli? a întrebat el plin de entuziasm.

– Mi-e teamă că nu am deloc talent la muzică, a răspuns ea politicoasă. Dar tu?

– Eu cânt puţin, a spus el. Am învăţat la şcoală, la Saint Swivels. Profesorul nostru este un pianist renumit. Saint Swivels este cea mai bună şcoală din regiune.

Domnul Farthing a tuşit.

– Acum, fiule, e momentul să-ţi aminteşti ce ţi-am spus despre lăudăroşenie.

– De ce nu ne cânţi ceva acum? a întrebat Lorelli.

Auzind-o, Ovid s-a oprit, cu degetele apăsate pe clape, lăsând acordul să plutească în aer. S-a rotit pe scaun şi s-a încruntat la Lorelli.

Ea i-a zâmbit nevinovată.

– Sigur eşti un pianist excelent, Ovid, dar uneori aceleaşi piese vechi mă obosesc, i s-a adresat cu obişnuita-i candoare. Ca o variaţie, ar fi

plăcut să auzim şi repertoriul altcuiva.

– Eşti invitatul meu, a spus Ovid, mutându-se la masă, unde domnul Farthing a ridicat privirea din hârtii şi l-a fixat pe băiat.

– Ştii, semeni leit cu tatăl tău, a remarcat el. Desigur, vreau să spun, fără cicatrice.

– Ce cicatrice? În portretul lui nu apare nici o cicatrice, a răspuns Ovid.

– Un mic defect pe şaua nasului, a spus domnul Crutcher. Se datora unui accident de vânătoare. Împuşca ierunci când arma a dat un rateu. S-a întâmplat după ce i s-a pictat portretul.

– Cântă-ne o melodie, fiule, i-a cerut domnul Farthing.

Adam s-a aşezat la pian şi a început să cânte, dar în locul acordurilor sumbre pe care le prefera Ovid, a interpretat o melodie veselă, cu accente luminoase.

– Destul! a strigat domnul Crutcher, repezindu-se la pian şi trântind capacul. Adam şi-a retras mâinile chiar la ţanc.

Nici măcar Ovid sau Lorelli nu l-au văzut vreodată pe domnul Crutcher atât de mânios, dar focul din privirea lui nu putea fi confundat. Şi-a recăpătat cumpătul, şi-a aranjat costumul şi li s-a adresat calm.

– Pianul ăsta este o piesă veche. N-a fost conceput pentru un asemenea ritm. Să cânţi într-un fel atât de nesăbuit poate fi ceva foarte dăunător. Adam Farthing, câtă vreme te vei afla între aceşti pereţi, vei trăi aşa cum trăim noi, sobru şi îndoliat, plin de respect.

Adam părea şocat, dar s-a calmat şi a răspuns politicos:

– Nu era nimic altceva decât muzică.

MAJORDOMUL

Profesor, tutore legal, servitor loial, Alfred Crutcher a avut câteva meciuri decisive cu gemenii, de când se născuseră.

În ciuda acestor roluri aparent conflictuale, îşi cunoştea locul. Nu le dădea niciodată ordine gemenilor. Tot ce făcea era să-i roage. Şi, totuşi, exista o subtilă insistenţă în rugăminţile lui, ceea ce, cu câţiva ani în urmă, a dus la o scurtă, dar acută perioadă de rebeliune din partea tânărului Ovid Thornthwaite. Mulţi copii trec printr-o fază în care refuză să meargă la şcoală. Este normal. În mod firesc, părintele este cel care îl dă jos din pat şi-l trimite la şcoală. Totuşi, când într-o dimineaţă însorită de ianuarie Ovid a decis că ar prefera să se ducă la pescuit în loc să participe la lecţia de matematică a domnului Crutcher, acesta nu i-a impus lui Ovid să facă ce i se cerea. În loc de asta, severul servitor a rămas neclintit, fără să clipească, înainte de a spune:

– Astăzi va ploua. N-aş vrea să te îmbolnăveşti grav.

– Prostii, a replicat Ovid, ignorând remarca. Pe cer nu e niciun nor.

Ovid ştia foarte bine cu câtă grijă urmărea majordomul timpul probabil şi cât de rar se înşela în privinţa asta. La o cercetare mai atentă, Ovid ar fi văzut trei nori în partea de est a orizontului. Până când s-a îmbrăcat, a luat micul dejun şi s-a urcat pe locul din spate al maşinii, cei trei nori deveniseră opt şi acopereau cerul frumos de iarnă.

Ovid nu era atât de mic încât să nu-şi dea seama de dezaprobarea servitorului, dar, în revolta lui tinerească, o ignora. „Şi ce dacă vreau să merg la pescuit?“ îşi spunea în gând.

Domnul Crutcher l-a dus cu maşina până în cel mai îndepărtat capăt al lacului Avernus, o întindere de apă uriaşă, care se afla în cel mai ascuns colţ al enormei proprietăţi Thornthwaite. Ovid a ieşit din maşină cu undiţa şi cu momeala.

– Dacă nu vă supăraţi, tinere stăpân, acum trebuie să mă întorc la lecţiile surorii dumneavoastră, a spus domnul Crutcher. Când aţi dori să vin să vă iau înapoi?

Ovid ştia că sub vorbele alese cu grijă ale servitorului se ascundea o critică implicită, dar nu voia să ţină cont de nimic.

– Nu înainte de apusul soarelui, a răspuns el.

– Şi dacă plouă, domnule?

– Ţi-am spus, Alfred, n-o să plouă.

– Dar domnului nu-i va fi foame?

– Am un pachet de biscuiţi, a răspuns Ovid, scoţându-i din buzunar.

– Cât sunt de hrănitori?

– Sunt, i-a trântit-o tânărul şi revoluţionarul Ovid.

– Domnul ar dori umbrela?

– Nu, nu-mi trebuie. Acum lasă-mă în pace!

– Foarte bine, domnule, a răspuns servitorul, după care s-a urcat în maşină şi a plecat, lăsându-l pe Ovid la marginea uriaşului lac.

O oră mai târziu, ultimul petic de cer albastru dispărea ascuns după o perdea de nori negri, fioroşi. A mai trecut o oră şi Ovid a observat că suprafaţa nemişcată a lacului se unduieşte sub greutatea unei picături de ploaie. Nu după mult timp, lacul a fost acoperit de stropi. Ovid nu prinsese niciun peşte şi ploua cu găleata. A căutat din priviri un adăpost, dar în partea aceea a lacului nu prea erau locuri unde să te fereşti de ploaia care devenea din ce în ce mai deasă, fără să dea vreun semn că se va opri.

Curând, hainele lui Ovid s-au udat atât de tare, încât parcă înotase îmbrăcat cu ele. A luat-o înapoi spre casă, pe jos. I s-a făcut foame şi a scos pachetul de biscuiţi din buzunar, dar n-a apucat să ia decât o înghiţitură din biscuitul înmuiat, când a alunecat, şi pachetul i-a zburat din mâinile ude. Plin de noroi, flămând şi ud până la piele, Ovid şi-a continuat drumul lung.

Când, în sfârşit, a ajuns acasă, domnul Crutcher i-a deschis uşa.

– De ce nu ai venit să mă iei? a vrut să afle tânărul, enervat.

– Îmi pare foarte rău, domnule, a răspuns majordomul. Sora dumneavoastră şi cu mine am fost atât de prinşi într-o problemă de matematică, încât nu am observat că plouă. Doriţi să vă pregătesc o baie?

Şi aşa a luat sfârşit perioada de revoltă a lui Ovid.

De atunci nu l-a mai contrazis pe domnul Crutcher.

ALIANŢA

La fel ca majoritatea lucrurilor existente în conacul Thornthwaite, şahul gemenilor era o piesă veche, o moş-tenire de familie de la strămoşii lor. În locul pieselor din lemn albe şi negre, Lorelli şi Ovid jucau cu unele făcute din argint şi cupru, pe o tablă de şah grea, din metal.

Ovid s-a aplecat şi a mutat calul, aducându-l foarte aproape de pionul lui Lorelli.

Lorelli s-a încruntat.

– De ce te interesează pionul meu?

– Pentru că este acolo, a răspuns simplu Ovid. S-a rezemat, ştiind că va trece ceva timp până când sora lui să-i răspundă la mutare. Nu am încredere în Adam Farthing, a declarat el.

– De ce, pentru că merge la o şcoală bună şi cântă bine la pian?

– Îţi place numai pentru că arată bine, a răspuns Ovid, urmărind reacţia surorii sale.

– Şi tu crezi că arată bine, nu-i aşa? a contraatacat Lorelli, cu un zâmbet îmbietor.

– Nu am încredere în el, a insistat Ovid. De ce domnul Farthing n-a scos un cuvânt despre el când l-ai invitat să stea aici? De ce a apărut aşa, dintr-odată, cu el?

– Ce crezi că o să facă? O să ne omoare în paturile noastre?

– Pe lume sunt lucruri mai rele decât moartea.

Lorelli a zâmbit.

– Nu ţi-a trecut prin cap că poate Adam este chiar aşa cum pare?

– Nimeni nu este chiar aşa cum pare.

– Şi pentru că veni vorba, am observat că astăzi au fost livrate două cutii de otravă pentru şoareci. Nu cumva ţi-a trecut ceva prin cap?

Ovid a râs.

– Iubită surioară, avem un armistiţiu. Şi, pe lângă asta, crezi că aş recurge la ceva atât de lipsit de rafinament cum este otrava de şoareci?

– Atunci la ce foloseşte? a vrut să afle Lorelli.

– Scuzaţi-mă, domnişoară Lorelli, ştiu eu.

Vocea i-a făcut pe amândoi să tresară. Hazel stătea în pragul uşii, ţinând tava cu ceai.

– Hazel, a spus Lorelli. De cât timp stai aici?

– Am adus ceaiul, domnişoară, a răspuns ea, cu o plecăciune. Otrava de şoareci este pentru şoareci. Doamna Bagshaw a văzut unul ieri, aşa că

a comandat otrava. A spus că nu e bine să avem şoareci în bucătărie.

– Mulţumesc, Hazel, a spus Ovid, în timp ce ea punea tava pe masă şi turna ceaiul în căni.

– Da, mulţumesc, a repetat şi Lorelli. Dar, ştii, de fapt nu este nevoie să aduci tu ceaiul. Nu lucrezi pentru noi.

– Doamna Bagshaw spune că nu vrea să mă vadă că mor de plictiseală, domnişoară Lorelli.

– De ce nu stai cu noi? a întrebat Lorelli, ştiind care va fi răspunsul.

– Mulţumesc, dar doamnei Bagshaw nu i-ar plăcea una ca asta.

– Este foarte severă cu tine, a spus Lorelli.

– Doamna Bagshaw a avut grijă de mine de când eram un bebeluş. Nu-i place să lase să se vadă asta dar, întotdeauna a fost bună cu mine, a răspuns Hazel, turnând ceaiul.

Ovid şi-a luat ceaşca.

– Tu ce părere ai despre Adam Farthing, Hazel?

– Nu am nici o părere, domnule.

– Dar ţi se pare că este de încredere?

– Doamna Bagshaw spune că pare un băiat bun. Întotdeauna se oferă s-o ajute când găteşte. Desigur, ea refuză. Nu lasă pe nimeni s-o ajute, dar ea susţine că-i place să fie întrebată.

– Da, dar tu ce crezi?

O clipă, Hazel a rămas pe gânduri.

– Sunt de acord că este foarte arătos şi de ajutor. Chiar şi acum, când făceam ceaiul, fără să-l fi rugat, a încălzit ceainicul în locul meu.

– Arătos, de ajutor, talentat la muzică, fermecător... Sună prea bine ca să fie adevărat, nu crezi? a întrebat Ovid.

– Sigur, nu ştiu ce să cred, stăpâne Ovid, a răspuns Hazel. Pot să plec acum?

– Sigur, a concediat-o Ovid.

Hazel a ieşit din cameră.

– Ar trebui să fii mai amabil cu ea, i-a reproşat Lorelli, sorbind din ceai. Ea şi ceilalţi servitori sunt singura familie pe care o avem.

– În afară de faptul că ne avem unul pe celălalt, a replicat Ovid. Chiar asta am vrut să-ţi spun. Acum, că avem o înţelegere prietenească, cred că ar trebui să rămânem uniţi când vine vorba despre cineva din afară.

– Adică străini, ca Adam Farthing?

– Da, exact ca Adam Farthing, a răspuns Ovid.

– Deci, ce sugerezi?

– O alianţă.

– Şi ce presupune această alianţă?

– Presupune ca noi doi să rămânem puternici şi să nu lăsăm pe nimeni să se amestece şi să ne distrugă armistiţiul.

Lorelli a râs.

– Armistiţii, alianţe, nu ştiu ce te-a apucat în ultima vreme.

– Dar eşti de acord? a întrebat Ovid.

– Nu sunt foarte interesată să mă împrietenesc cu Adam Farthing, dar o să mă port civilizat cu el. Acum, dacă n-ai nimic împotrivă, am de gând să mă duc să înot, a declarat Lorelli.

LACUL AVERNUS

În copilărie, Lorelli Thornthwaite era urmărită de un coşmar care se întorcea mereu şi în care visa că se înecase în lacul Avernus. În vis, de câte ori capul îi ieşea la suprafaţa apei, se zbătea din mâini şi din picioare, cuprinsă de panică şi de disperare, dar cum îşi scufunda capul în apă era pătrunsă de un sentiment straniu de calm şi de pace, în timp ce plămânii i se umpleau cu apă şi simţea cum viaţa i se scurge din ei.

Deşi un astfel de vis ar fi stârnit în cele mai multe persoane o frică îngrozitoare de apă, pe Lorelli, cu caracterul ei practic, a făcut-o să vrea să ia lecţii de înot. Domnul Crutcher a decis că bătrânul Tom Paine, grădinarul, era cel mai nimerit s-o înveţe, fiind el însuşi un foarte bun înotător.

Săptămâni întregi, Tom a dus-o pe Lorelli într-un loc unde apa lacului nu era adâncă şi a învăţat-o să înoate, până când, într-o zi, ea a decis:

– Cred că acum sunt pregătită.

– Pregătită pentru ce, domnişoară? a întrebat Tom.

– Să traversez lacul, a replicat mica Lorelli.

– Ce anume?

– Vreau să traversez lacul Avernus înot.

– Înţeleg, a răspuns Tom.

Bătrânul Tom Paine era convins că ar trebui să te porţi cu copiii aşa cum te porţi cu plantele. Deşi era nevoie să-i hrăneşti şi să-i îngrijeşti, părerea lui Tom era că, pentru a creşte într-adevăr, trebuia să-i laşi să facă ce vor.

Ca măsură de prevedere, a convins-o pe Lorelli să-i dea voie să vâslească pe lângă ea, în eventualitatea că ar fi obosit.

Dar, cum s-a dovedit, nu a fost nevoie. Lorelli abia dacă a simţit un tremur uşor când şi-a băgat piciorul în apa ca gheaţa. Ţinându-şi capul ridicat deasupra apei, a traversat lacul cu cea mai mare uşurinţă.

Din acel moment, a traversat lacul înot în fiecare zi, cu excepţia lunilor de iarnă, când apa era prea rece chiar şi pentru ea.

În anul acela fusese o iarnă friguroasă şi lungă, care s-a întins până în aprilie. Până în acea primă zi din vacanţa de Paşte, nu fusese destul de cald pentru înot. Era ziua pe care Lorelli o aştepta cu nerăbdare, dar încă era grozav de frig, aşa că, înainte de a se îndrepta spre lac, şi-a tras pe ea o haină călduroasă.

La marginea lacului, şi-a scos haina şi a rămas în costumul de baie,

tremurând când vântul ascuţit i-a şfichiuit pielea dezgolită. Şi-a băgat repede picioarele în apă, apoi restul corpului, şi imediat s-a simţit mai bine. Apa era rece în alt fel decât aerul. Ei îi plăcea. Cum a intrat în apă, Lorelli a înotat plină de încredere, tăind lacul de la un capăt la altul.

Pe drumul de întoarcere s-a simţit extrem de relaxată. Ascultând zgomotul apei care trecea pe lângă urechile ei şi sunetul propriei respiraţii, toate gândurile şi grijile i-au dispărut din minte.

Apoi, când a ajuns în mijlocul lacului, a simţit un fior îngheţat străbătându-i trupul. Dar nu era amorţeala plăcută a apei reci. Era ceva diferit. Braţele şi picioarele îi fuseseră prinse cu totul. Simţea cum i se duce capul la fund. A încercat să strige, dar apa i-a umplut gura.

Mâinile şi picioarele ei deveniseră inutile. A încercat să tragă aer în plămâni, amintindu-şi că, în felul acesta, trupul plutea mai uşor. Dar, fără să-şi poată folosi membrele, s-a scufundat în adânc, ieşind la suprafaţă după destul de mult timp, ca să strige după ajutor, înainte de a se scufunda din nou.

Ducându-se la fund, Lorelli nu l-a observat pe băiatul înalt, cu părul blond, de pe malul lacului, care şi-a smuls hainele de pe el şi a sărit în apă.

SALVAREA

Deşi Lorelli Thornthwaite se mândrea că era o bună cunoscătoare a cărţilor considerate, în general, de lite-ratură britanică clasică, citise şi destule romane de dragoste de duzină ca să fie suficient de familiarizată cu felul în care un tînăr chipeş salvează de la moarte o fată.

Eroinele din aceste cărţi s-ar fi uitat în ochii albaştri ai lui Adam Farthing, şi-ar fi aruncat braţele în jurul gâtului lui şi l-ar fi sărutat.

Lorelli n-a făcut nimic din toate astea. A rămas pe malul lacului şi, imediat ce şi-a recăpătat suflul, a spus:

– Este foarte frumos din partea ta, Adam. Mulţumesc.

– Pentru nimic, a răspuns Adam, pe un ton la fel de politicos ca al ei. De ce înoţi într-o zi atât de friguroasă?

– Înot de câte ori pot, a replicat Lorelli, frecându-şi picioarele şi simţind că-i revin la viaţă.

Adam a ajutat-o să se ridice. Lorelli a realizat imediat că i-a pus braţul în jurul mijlocului. S-a eliberat din strânsoare şi a recuperat prosopul şi hainele lăsate pe malul lacului. S-a uscat şi s-a îmbrăcat ca să se încălzească, şi i-a dat prosopul lui Adam. El şi-a şters părul, dar cu hainele care musteau de apă nu era nimic de făcut.

– Ce s-a întâmplat?

Lorelli i-a explicat ce senzaţie stranie a avut când şi-a dat seama că nu-şi mai simte mâinile şi picioarele.

– Nu pot să înţeleg, a spus ea. N-am mai avut problema asta până acum.

– Sună ca şi cum ai avut un AMHE. Adică Atac Muscular de Hipotermie Extremă.

– N-am auzit niciodată de aşa ceva!

– Este un lucru foarte obişnuit. Am citit despre asta într-un tratat de medicină, a spus Adam. Citesc multe cărţi de medicină. Am de gând să devin medic.

În timp ce se îndreptau spre casă, sufla un vânt aspru, şi Lorelli regreta că Adam tremura în hainele ude.

– Ai căzut în lac, nu-i aşa? l-a întrebat Tom Paine, care venea din direcţia opusă, cu pălăria lui de apicultor sub braţ.

– De fapt, am sărit în lac, a răspuns Adam.

– Cam rece pentru înotat.

– M-a salvat de la înec, a spus Lorelli.

– Oho.

– Mă plimbam în jurul lacului când am auzit-o strigând, a intervenit Adam.

– Noroc că ai fost acolo, în momentul ăla, a spus Tom.

– Da, aşa-i, a răspuns Adam. De fapt, mă bucur că te-am întâlnit. Mă întrebam dacă aş putea să iau unul dintre cai pentru o plimbare? Am văzut că aveţi grajduri.

– Nu sunt caii mei, domnule Farthing. Trebuie să cer voie unuia dintre gemeni.

Adam s-a întors către Lorelli.

– Ai putea să vii cu mine. Am călări toată ziua şi am merge până la Little Fledgling.

Lorelli a stat pe gânduri. Şi-a amintit de dorinţa lui Ovid de a face o alianţă împotriva lui Adam, dar asta s-a întâmplat înainte de a o salva. Gândul la o excursie în sat i-a îngheţat sângele în vene şi mai tare decât o făcuse apa rece a lacului Avernus, aşa că fost foarte surprinsă auzindu-se răspunzând:

– Atunci, aşa rămâne.

LITTLE FLEDGLING

Satul Little Fledgling, din districtul Hexford, se afla la vreo trei kilometri la sud de conacul Thornthwaite, deşi, aşa cum le plăcea istoricilor locali să explice, cândva se afla mult mai aproape.

La sfârşitul secolului al optsprezecelea pământul aparţinea lordului Milton Thornthwaite, al cărui portret arăta că era vorba despre un bărbat cu ochii adânciţi în orbite şi pomeţi proeminenţi. În acea perioadă, satul era situat la capătul livezii de meri, unde este acum lacul Avernus. Lordul Milton Thornthwaite detesta faptul că ţăranii locuiau atât de aproape, considerându-i murdari şi obraznici. A pus taxe atât de mari pe pământ, încât satul era unul dintre cele mai sărace din ţară. De aceea, băieţii furau des mere din livadă, ceea ce nu făcea altceva decât să-i dovedească lordului Milton că părerea lui despre cei săraci era bine fundamentată.

Hoţiile au continuat şi după ce au fost introduse biciuirile publice, aşa că, în cele din urmă, exasperat, lordul Milton a dărâmat toate casele din sat şi l-a strămutat într-un loc mai convenabil, de cealaltă parte a râului Curtail. A fost săpată o groapă adâncă, şi aşa s-a născut Avernus, pe locul unde iniţial era aşezat satul, asigurându-se astfel că viitorii locuitori nu se vor putea apropia prea mult de livadă şi de conac.

După una ca asta, relaţiile dintre stăpânul pământului şi săteni s-au deteriorat şi mai mult şi aşa au rămas şi în timpul următoarelor generaţii din familia Thornthwaite.

Lorelli şi Ovid vizitaseră satul numai o dată, cu câţiva ani înainte. S-au rugat de domnul Crutcher luni de zile ca să-i ducă acolo. Erau atunci foarte mici şi foarte dornici să vadă lucruri noi. Până la urmă, domnul Crutcher a cedat şi a fost de acord să-i ducă acolo în noaptea de 5 noiembrie, ca să participe la sărbătoarea rugurilor.

Nu putea să aleagă o dată mai proastă. Probabil pentru că domnul Crutcher însuşi mergea extrem de rar la Little Fledgling şi nu era la curent cu obiceiul locului, specific acestui sat.

În multe zone ale Angliei se păstrează tradiţia ca, în data de 5 noiembrie, să se dea foc unei păpuşi care îl întruchipează pe Guy Fawkes, în amintirea încercării lui neizbutite de a arunca în aer Camerele Parlamentului, dar, în alte regiuni ale ţării, se dă foc altor marionete. În Lewes, din Sussex, sunt arse efigii ale papei, precum şi unele păpuşi care întruchipează personalităţi actuale. În Little Fledgling, dintotdeauna a existat tradiţia să se dea foc unei marionete care semăna cu cineva din

familia Thornthwaite.

Şi aşa s-a făcut că, la prima, dar şi unica vizită în sat, gemenii au asistat, alături de o mulţime de oameni, la aruncarea în foc a unei păpuşi în mărime naturală, cu părul negru şi ochii din nasturi verzi, în timp ce toţi cei din jur se bucurau.

Celor doi gemeni cu părul negru şi ochii verzi li s-a părut că s-au întors în timp, în Evul Mediu, şi că au în faţa ochilor o gloată furioasă de vânători de vrăjitoare.

Pentru prima dată în viaţa lor, gemenii s-au agăţat unul de altul ca să se simtă apăraţi, convinşi că, dacă i-ar fi observat, mulţimea s-ar fi întors împotriva lor.

– Acum pot să vă duc acasă? i-a întrebat domnul Crutcher, înainte de a-i conduce prin mulţime spre maşina aflată în vale şi de a se îndrepta spre podul Beryl şi spre siguranţa sanctuarului pe care îl reprezenta pentru ei conacul Thornthwaite. Amândoi gemenii au plâns tot drumul până acasă.

În ziua următoare, Lorelli a fost la un pas să fie omorâtă de o săgeată rătăcită, în timp ce Ovid se antrena trăgând cu arcul, iar Ovid aproape că şi-a văzut moartea cu ochii când în terciul de ovăz au apărut, ca din întâmplare, nişte bace foarte otrăvitoare.

Viaţa revenise la normal.

INVENTARUL

Mulţi gemeni pretind că între ei există o legătură telepatică. Susţin că, în timp ce unul dintre ei simte o emoţie, cum ar fi bucurie sau suferinţă, chiar dacă sunt departe unul de altul, celălalt simte acelaşi lucru.

Ovid şi Lorelli nu au simţit niciodată o astfel de legătură între ei. Din contră, dacă unul simţea o durere sau un disconfort, celălalt traversa o perioadă extrem de bună, iar adesea aceasta era cauza supărării misterioase a geamănului. Ca atunci când, din greşeală, Lorelli a înghiţit o otravă rară, tropicală, în timp ce Ovid era în seră, îngrijindu-şi fericit colecţia de plante exotice.

Totuşi, fără ca vreunul dintre ei să-şi dea seama, exact atunci când Lorelli n-a mai fost în stare să înoate, Ovid a simţit o ameţeală şi a trebuit să se aşeze într-un colţ al camerei portretelor, până să-i treacă senzaţia.

Ovid stătea atât de nemişcat, încât domnul Farthing nu l-a observat când a intrat. Masivul avocat a traversat camera. S-a oprit în faţa portretelor părinţilor lui Ovid şi le-a privit fix.

– Fac parte din inventar? l-a întrebat Ovid, simţind că energia îi revine în mâini şi în picioare.

– Ce? Cine-i acolo?

Domnul Farthing părea speriat. S-a întors, şi Ovid a observat că avea faţa udă. A scos o batistă şi şi-a şters lacrimile.

– Ovid, dragul meu băiat, m-ai speriat de moarte.

– De ce plângeţi?

– Lordul şi lady Thornthwaite au murit aproape în acelaşi timp cu iubita mea soţie, aşadar tabloul îmi stârneşte atâtea amintiri. Suferinţa este un lucru teribil.

– Înţeleg. N-ar trebui să vă ocupaţi de inventar?

Pe Ovid îl deranjau efuziunile sentimentale ale domnului Farthing.

– Da, sigur, şi asta face parte din aceeaşi activitate. Totul trebuie să fie înregistrat, a răspuns domnul Farthing, părând derutat. Şi-a deschis servieta şi a răsturnat conţinutul pe podea. Îngenunchind, ca să adune foile de hârtie, l-a întrebat nervos: Mă spionai?

– Ar fi trebuit s-o fac? a replicat Ovid.

Pentru moment, avocatul a lăsat impresia că întrebarea lui Ovid l-a deconcertat.

– Ei bine, nu. Trebuie să mă întorc la treaba mea, a spus el, iar mânia din tonul său l-a luat prin surprindere pe Ovid. Avocatul a zâmbit plin de

regrete. Îmi pare rău că te-am repezit. Îmi dau seama că eşti curios, dar, te asigur, totul ţine de rutină. Mereu se stabilesc reguli noi, care ne dau mai mult de furcă, şi nu ştiu cine câştigă din asta. Ascultă sfatul meu, când vei creşte mare, să nu te faci avocat.

– Nici n-am intenţia, a spus Ovid, lăsându-l pe domnul Farthing singur în camera portretelor.

BONA

Bona Griddle avea un nas mare, cu nări atât de largi, încât Ovid şi Lorelli se întrebau adesea dacă, de fapt, nu cumva ea era în stare să miroasă boala. Fără îndoială, avea talentul să apară imediat ce i se întâmpla ceva rău unuia dintre ei.

Era o femeie înaltă, cu părul tuns scurt şi umeri laţi, şi, de când o ştiau gemenii, era absolut uimitoare, pentru că nu zâmbea niciodată. Nici din politeţe, nici din compasiune. Pur şi simplu, nu zâmbea.

În timp ce Lorelli şi Adam, uzi până la piele, se apropiau de conac, bona Griddle a deschis larg uşa, le-a aruncat o privire şi a spus:

– Acum, voi amândoi o să veniţi cu mine.

Lorelli i-a şoptit lui Adam:

– Cel mai bine este să faci cum spune ea.

Au urmat-o pe bona Griddle în casă, apoi în jos, pe scări, până într-o încăpere fără ferestre, plină de rafturi aşezate în rânduri, înţesate de medicamente, loţiuni, bandaje, plasturi, pilule şi cărţi de medicină.

Bona Griddle a luat două termometre sterile, pe unul l-a înfipt în gura lui Lorelli, iar pe celălalt în gura lui Adam. Adam a încercat să-l scoată, dar bona Griddle l-a oprit.

A apucat un prosop dintr-un sertar şi i l-a dat, ca să-i ţină cald.

– Aţi înotat amândoi în lac, a constatat ea. Am început să mă aştept la asemenea nebunie din partea lui Lorelli, dar tu mă surprinzi, Adam Farthing. Doamna Bagshaw a spus că eşti un tânăr înţelept.

Cu termometrele în gură, nici Adam, nici Lorelli nu puteau răspunde.

– Lacul este mult mai periculos decât pare, a continuat bona Griddle. De-a lungul anilor a luat destule vieţi şi nu se va gândi de două ori până să le ia şi pe ale voastre. A şters termometrele, examinându-le. Ei bine, se pare că amândoi sunteţi sănătoşi. Ce aveţi de spus despre fapta voastră?

– Nu a fost vina lui Adam, a răspuns Lorelli. Traversam lacul înot când am simţit că-mi amorţesc mâinile şi picioarele. Nu ştiu de ce...

– Amorţit?

– Adam spunea că asta se numeşte AMHE, a răspuns Lorelli.

– Atac Muscular de Hipotermie Extremă, a intervenit Adam.

– N-am auzit niciodată de aşa ceva, s-a mirat bona Griddle.

– Am citit într-o carte de medicină. Am de gând să mă fac doctor când voi fi mare, a spus Adam.

– Dacă vreţi să ajungeţi să faceţi vreo meserie când veţi fi mari, vă

sugerez să staţi departe de lac, amândoi.

Lui Lorelli nici prin gând nu-i trecea să renunţe la distracţia ei favorită, dar devenise interesată de altă afirmaţie a bonei Griddle.

– Cui i-a luat viaţa lacul? a întrebat-o ea. Nu am auzit de nimeni care să fi murit înecat.

Bona Griddle a închis uşa.

– Îţi spun numai pentru că sper că asta te va face să-ţi dai seama cât de periculos este lacul, a şoptit ea. Cu ani în urmă, doi tineri beau în cârciuma satului, iar într-o seară, după câteva beri tari, unul dintre ei a făcut pariu cu celălalt că poate traversa lacul Avernus înot mai repede decât poate el alerga de jur împrejur. Fiind beat şi prost, celălalt a acceptat pariul şi au coborât până la lac, însoţiţi de jumătate dintre cei care erau în cârciumă, adunaţi să caşte gura la ei. Era întuneric, dar majoritatea aveau torţe. Prostănacul s-a dezbrăcat până la chiloţi, iar prietenul lui şi-a scos jacheta. Proprietarul cârciumii a fluierat startul şi cursa a început. În timp ce privitorii îl urmăreau pe al doilea bărbat alergând în jurul lacului, locul răsuna de strigăte. Când acesta a ajuns pe malul opus, înaintea prietenului său, toată lumea a aclamat. Apoi l-au aşteptat pe celălalt bărbat să ajungă la ţărm. Au îndreptat torţele către lac, dar n-au reuşit să vadă pe nimeni. Cineva a dat peste o barcă şi câţiva dintre ei, inclusiv prietenul tânărului, au pornit în căutarea lui, dar nu l-au mai găsit. A răsărit soarele. Au chemat poliţia, lacul a fost cercetat, dar niciodată n-au dat de urma bărbatului.

– Deci, este posibil să fi supravieţuit, a spus Lorelli. Vreau să zic, dacă nu l-au găsit.

Bona Griddle a clătinat din cap.

– Lacul este mai adânc decât bănuieşti. Niciodată nu mi-a plăcut ideea să-l traversezi înot, iar acum, după cele ce ţi s-au întâmplat, poate ai învăţat lecţia. Imediat, duceţi-vă amândoi să faceţi o baie fierbinte, iar eu o să vă aduc leacul meu care o să vă încălzească.

BIBLIOTECA

Lorelli nu era sigură dacă era vorba despre un simptom survenit în urma celor întâmplate la lac sau despre un efect al poveştii bonei Griddle, dar chiar şi după baia fierbinte şi o cană din leacul miraculos, tot nu şi-a putut alunga din oase senzaţia de frig, aşa că s-a dus în bibliotecă.

Din tot conacul Thornthwaite, aceasta era, fără nici o îndoială, camera ei preferată. Pereţii înalţi erau acoperiţi cu cărţi care datau de secole, dar, nu mai achiziţionaseră niciuna după moartea părinţilor ei. Bona Griddle îl rugase pe domnul Crutcher să cumpere cărţi noi pentru Lorelli, dar, după părerea lui, până când nu avea să le citească pe toate cele existente, unele noi nu ar fi însemnat decât bani aruncaţi.

De câte ori Lorelli se simţea tristă sau singură, se ducea în bibliotecă şi mângâia pereţii cu mâna ca şi cum ar fi putut atinge cu degetele diferitele lumi ascunse în aceste cărţi.

Ca de obicei, s-a oprit în locul unde se afla romanul ei preferat, *Cele şapte dansuri ale Franciskăi Töth,* de Imelda Gaunt. N-a vorbit niciodată cu nimeni despre asta, şi sigur nu cu Ovid, care ar fi furat-o dacă ar fi ştiut cât de mult îi plăcea povestea. Mereu s-a gândit s-o roage pe bona Griddle să caute în biblioteca satului alte cărţi de aceeaşi autoare, dar n-a făcut-o niciodată. Păstrându-le numai pentru ea, cartea şi povestea erau mult mai preţioase. Fiecare roman pe care-l citea era ca un sanctuar în care se putea ascunde, şi cel al Imeldei Gaunt reprezenta o lume diferită de cea în care trăia ea. Era un loc care îi aparţinea numai ei.

Auzind uşa bibliotecii deschizându-se, Lorelli a pus cartea la locul ei şi a luat alta din raft.

– N-am să înţeleg niciodată ce găseşti tu la toate poveştile astea inventate, a spus Ovid.

– Mă fac să evadez, a răspuns Lorelli.

– Am auzit că în dimineaţa asta ai fost la un pas de moarte.

– Da, dacă Adam n-ar fi fost acolo, s-ar fi terminat cu problemele tale şi puteai să fii singurul moştenitor.

– Dragă surioară, avem un armistiţiu şi, trebuie să-ţi reamintesc, o alianţă.

– Sunt sătulă de jocurile tale prosteşti, a izbucnit Lorelli.

– Acum, că ţi-a salvat viaţa, ai încredere în Adam Farthing, nu-i aşa?

– Pare un motiv foarte bun ca să ai încredere în cineva.

– Numai dacă nu ţi-au turnat ceva în băutură, tocmai pentru a te putea

salva.

– Eşti ridicol.

Lorelli a pus la loc, în raft, cartea pe care o avea în mână.

– Sunt ridicol? a întrebat Ovid. Şi eu m-am simţit rău în dimineaţa asta. Şi ai auzit-o pe Hazel când a spus că domnul bun-la-toate a încălzit ceainicul în locul ei.

– Asta e o prostie. Nu te cred. Încerci doar să mă întorci împotriva lui Adam. Lumea nu este plină de mistere şi de crime. Unele persoane sunt exact aşa cum par, şi Adam Farthing este una dintre ele. Este prietenos şi bun, şi normal. Vreau să fiu şi eu aşa. Ne-am petrecut toată viaţa încercând să ne omorâm unul pe celălalt. Crezi că asta e ceva normal? Nu, nu este.

– Eşti nebună.

– Nu! a urlat Lorelli. Eşti gelos pe Adam şi nu vrei să fiu prietenă cu el pentru că ţi-e teamă că o să-mi dau seama cât de drăguţ este, spre deosebire de tine. Ei bine, este prea târziu. Deja am înţeles.

– Hm, hm!

Gemenii s-au întors şi au descoperit că domnul Crutcher stătea în cadrul uşii.

– Domnule, domnişoară, îmi pare rău să vă întrerup, dar am auzit strigăte şi, aşa cum ştiţi, în bibliotecă nu sunt permise strigătele. A arătat către afişul de pe perete, pe care scria: „Linişte, vă rog!“ De asemenea, am venit să vă spun că cina va fi gata în zece minute. Atât domnul Farthing, cât şi fiul său vi se vor alătura la masa de seară.

– Mulţumesc, Alfred, a spus Ovid.

– Da, mulţumim. Venim acum, a confirmat Lorelli.

BUCĂTĂREASA

Spre deosebire de ceilalţi servitori de la conacul Thornthwaite, doamna Bagshaw, bucătăreasa, era una dintre fiinţele cele mai obişnuite şi mai vesele din lume. Întotdeauna avea un zâmbet pentru gemeni, păstrând cuvintele aspre numai pentru Hazel. Cu câţiva ani în urmă, gemenii fuseseră interesaţi să afle cum a adoptat-o pe Hazel, dar doamna Bagshaw nu s-a arătat dispusă să le dea un răspuns. În cele din urmă, cel care le-a spus povestea a fost Tom Paine, grădinarul.

– Doamna Bagshaw nu a trăit întotdeauna la conacul Thornthwaite, a început Tom. Locuia cu chirie într-o căsuţă din sat care aparţinea tatălui vostru. Ea o numea Fundătura Bagshaw. Asta s-a întâmplat înainte ca voi să vă naşteţi, chiar înainte ca bona Griddle să se angajeze la noi. Doamna B. trăia acolo cu soţul ei, Hedley Bagshaw. El lucra la tipografia din sat, unde se tipărea ziarul *Hexford Express*. În timpul liber se ocupa de istoria locală. Uneori, ziarul îi publica articolele.

– Doamna Bagshaw s-a angajat la conac doar ca să câştige ceva bani în plus până va reuşi să aibă o familie a ei, dar lucrurile nu merg întotdeauna aşa cum ne dorim, mai ales când plănuim să avem copii. Anii au trecut, şi copilul tot nu venea. Până la urmă, cred că s-au resemnat. Apoi, într-o noapte, pe când Hedley lucra până târziu la tipografie, iar doamna Bagshaw era singură în casă, a auzit un ciocănit la uşă. A deschis şi a găsit un bebeluş, o fetiţă frumoasă, şi un bilet în care era rugată să aibă grijă de ea.

– Cine a lăsat-o acolo? a întrebat Lorelli.

– N-am aflat niciodată. Aşa că ea a ridicat bebeluşul şi a alergat la tipografie să-i spună lui Hedley ce se întâmplase.

– Iar el nu era acolo? a întrebat Ovid, încercând să ghicească urmarea poveştii.

– Ba era chiar acolo, a răspuns Tom, numai că mort. Hedley Bagshaw se împiedicase şi căzuse în rotativă. Când, în cele din urmă, l-au scos, omul care-şi petrecuse toată viaţa tipărind ştiri murise cu ştirile de a doua zi imprimate pe tot corpul. Doamna Bagshaw nu şi-a revenit niciodată.

Gemenilor le-a părut rău pentru doamna Bagshaw, dar li s-a părut reconfortant faptul că cea mai veselă persoană din preajma lor avea un trecut la fel de întunecat şi de trist ca al lor.

– Lorelli, Adam mi-a povestit că astăzi ai avut o aven-tură, a spus domnul Farthing, în timp ce gemenii se aşezau la masă.

– Dacă numiţi a fi la un pas de moarte o aventură, atunci da, a răspuns Lorelli.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că a fost acolo Adam, ca să te salveze.

Domnul Farthing şi-a privit fiul cu mândrie.

– A avut un noroc incredibil, nu-i aşa? l-a ironizat Ovid.

Domnul Crutcher şi-a făcut apariţia ţinând în mână un castron mare cu supă, urmat îndeaproape de Hazel, cu un coş cu pâine.

– Pentru început, supa „Doi cartofi“, a anunţat domnul Crutcher, umplând farfuriile cu un polonic.

– Din ce e făcută? a întrebat domnul Farthing.

– Din doi cartofi, a răspuns hotărât domnul Crutcher. Şi, aşa cum o cunosc pe doamna Bagshaw, un pic de sare, a adăugat el.

– Bine. I-am spus bucătăresei că Adam este alergic la câteva alimente, dar, ştii, omul e bine să fie precaut, a explicat domnul Farthing.

– Nu e nevoie să te agiţi atât, a spus Adam.

Domnul Farthing a luat una dintre chiflele pe care le împărţea Hazel şi, din greşeală, a scăpat-o în supă.

– Eşti cât se poate de neîndemânatic, tată, a rânjit Adam. A luat o chiflă, a rupt o bucăţică şi a băgat-o în gură.

– Hai, hai, fiule, l-a mustrat domnul Farthing, stânjenit.

Dintr-odată, zâmbetul i-a dispărut lui Adam de pe faţă şi chifla i-a căzut din mână. S-a prins cu mâna de gât şi a bolborosit:

– Nu pot să respir... gâtul meu... meu.

Domnul Farthing a sărit ca ars, răsturnând farfuria şi vărsându-i conţinutul pe masă.

– Ce este? Ce s-a întâmplat, fiule? a întrebat el.

– O aduc pe bona Griddle, s-a agitat domnul Crutcher.

– Ce s-a pus în chifle? a întrebat domnul Farthing furios, smulgând coşul din mâna lui Hazel.

– Doar câteva nuci, domnule.

– Nuci? Domnul Farthing l-a întins pe fiul său pe duşumeaua rece de lemn. Alergia la nuci îi poate fi fatală, tâmpito. Mi-ai omorât băiatul.

Hazel a ţipat şi a căzut la pământ, în lacrimi.

– Cheam-o pe bonă, a strigat domnul Farthing.

– Aici sunt. Daţi-vă la o parte, a strigat bona Griddle, dând buzna în cameră.

CEL PUŢIN UN PUNCT VULNERABIL

– Aveţi trusa EpiPen? a întrebat bona Griddle.

– Ce să am? a replicat domnul Farthing.

– Trusa EpiPen. Sigur aveţi una la dumneavoastră dacă băiatul suferă de alergii atât de severe.

– A, seringa lui, da.

Domnul Farthing a deschis servieta, dar era prea agitat ca să găsească ceva, aşa că bona Griddle i-a smuls-o şi a scos din ea seringa EpiPen, a desfăcut ambalajul, a fixat-o pe piciorul lui Adam şi a împins pistonul.

Adam a gemut.

– Ce faci? a întrebat-o Lorelli.

– Asta îl va readuce la viaţă, a explicat bona Griddle. Simptomele ar trebui să cedeze. Domnule Crutcher, aduceţi targa.

A fost adusă targa şi Adam a fost scos din cameră de domnul Farthing şi de domnul Crutcher, iar bona Griddle mergea în spatele lor.

Ovid şi-a reluat locul la masă.

– Cum te mai poţi gândi acum la mâncare? l-a întrebat Lorelli.

– N-are rost să lăsăm supa să se răcească, a replicat el.

Hazel s-a ridicat şi s-a retras într-un colţ al camerei, evitând să-i privească pe gemeni.

– N-a fost vina ta, Hazel, a spus Lorelli, nu aveai de unde să ştii că e alergic la nuci.

– Da, domnişoară, a răspuns Hazel, ţinându-şi ochii în podea.

Doamna Bagshaw a intrat în cameră.

– Ce se întâmplă? a întrebat ea. Am auzit o bufnitură. Unde sunt toţi ceilalţi?

– Adam a avut o reacţie alergică la nucile din pâine, dar bona Griddle l-a salvat de la moarte, a spus scurt Ovid.

Doamna Bagshaw s-a întors spre Hazel şi s-a uitat lung la ea.

– Ai pus nuci în pâine? Cum ai putut să faci una ca asta? Domnul Farthing mi-a vorbit din prima zi despre alergiile fiului său.

– N-am ştiut, a răspuns Hazel. Nu mi-ai spus.

– Nu mi-a trecut prin cap că o să faci o asemenea prostie. Ce ţi-a venit?

– Nucile dau un gust mai plăcut, a răspuns Hazel.

– Sunt de acord, a aprobat Ovid, rupând o bucăţică de pâine, muind-o în supă şi luând o înghiţitură.

N-a trecut mult şi doamna Bagshaw a observat umbra de zâmbet care

i-a luminat faţa lui Hazel, ceea ce a făcut-o să-i spună:

– Ai încurcat-o, Hazel Bagshaw. Acum du-te jos şi pregăteşte felul principal.

Hazel a ieşit din cameră, iar doamna Bagshaw a spus:

– Acum am să m ă duc să-i cer scuze domnului Farthing. Voi doi puteţi să vă terminaţi supa. Hazel are să vă aducă imediat felul principal.

Lorelli s-a aşezat vizavi de Ovid.

– Din nou numai noi doi, a spus fratele ei.

– Nu înţeleg ce ţi se pare atât de amuzant, a răspuns Lorelli. Adam ar fi putut să moară.

În timp ce se întindea peste masă ca să ia chifla pe care o lăsase Adam, Ovid zâmbea cu toată faţa.

– Zâmbesc pentru că, în seara asta, Adam Farthing ne-a dovedit un lucru, a spus el. Ne-a dovedit că are cel puţin un punct vulnerabil.

PRIDE ŞI JOY

Lorelli şi Ovid se aşteptau ca episodul cu nucile să-l indispună pe Adam cel puţin câteva zile, aşa că au fost foarte miraţi când a apărut la micul dejun, în dimineaţa următoare, cu ochii strălucitori şi plin de voie bună şi de energie. Purta o pereche de pantaloni albi, imaculaţi, de jocheu şi o pălărie neagră, de călărie.

– Bună dimineaţa, Lorelli, a spus el, radiind.

– Te simţi mai bine? a întrebat Lorelli.

– Două sute la sută. Muţumesc cerului pentru bona Griddle şi seringa EpiPen. Aş fi putut să mor.

– Mulţumim cerului, a spus Ovid, sec.

– Şi ce dimineaţă frumoasă! O zi splendidă ca să călă-rim până în sat, a continuat Adam, ignorând sarcasmul lui Ovid.

– Să călăriţi până în sat? s-a mirat Ovid, ungându-şi o felie de pâine prăjită cu unt.

– Da, Lorelli a promis că merge cu mine. S-a întors către ea. Nu-i aşa că mai vrei să mergi?

– Sigur, a răspuns ea, evitând privirea fratelui ei.

– Am fost să alerg în dimineaţa asta şi l-am rugat pe Tom să înşeueze caii. Pe care o să călăreşti?

– Cred că tu ar trebui s-o încaleci pe Pride, a spus Lorelli. Nu cred că poţi s-o stăpâneşti pe Joy[1].

Numele pe care Tom le dăduse cailor dovedea cât de mult iubea animalele. Pride era o iapă castrată cu roba maro-ciocolatie, Joy era o iapă sură.

– De ce crezi asta? a întrebat Adam.

– Pride este înceată, dar de încredere. Joy poate deveni puţin cam prea agitată, a răspuns Lorelli.

– Nu mă deranjează să călăresc pe Joy, a spus Adam. La Saint Swivels călărim în fiecare săptămână, aşa că sunt sigur pe mine.

– Da, lasă-l să încalece pe Joy. Ştie el ce face, a insistat Ovid, muşcând din pâinea prăjită.

– La fel ca tine? a întrebat Lorelli.

– Cred că am să-mi iau micul dejun în sala de muzică, s-a enervat Ovid, apoi s-a ridicat şi a plecat.

– Ce-i cu el? a întrebat Adam.

[1] În limba engleză, pride = mândrie, joy = veselie (n.tr.)

– Ovid a căzut de pe Joy când era mic şi de atunci nu s-a mai urcat pe ea, a explicat Lorelli.

– Ei, bine, asta-i o greşeală. După o căzătură, întotdeauna trebuie să încaleci imediat, altfel frica pune stăpânire pe tine.

După ce s-a schimbat în hainele de călărie, Lorelli s-a întâlnit cu Adam în faţa conacului şi au pornit spre grajduri. Adam avusese dreptate. Era o zi minunată. Când au ajuns, Tom deja pusese şeile pe amândoi caii.

– ’Neaţa, domnişoară, a spus Tom.

– ’Neaţa, Tom, a răspuns Lorelli.

– Deci, asta e a mea? a întrebat Adam, mângâind-o pe Joy.

– Ai mai călărit, nu-i aşa? a întrebat Tom.

– O, da, i-am spus lui Lorelli. La Saint Swivels luăm lecţii de călărie în fiecare vineri.

Tom l-a privit neîncrezător pe Adam.

– Joy poate fi cam greu de stăpânit.

– Nu-ţi face probleme din cauza mea. Adam a pus un picior în scară şi a sărit în şa. Cum a aterizat, a început dintr-odată să strănute, ceea ce a făcut-o pe Joy să protesteze, nechezând. Imediat şi-a stăpânit strănutul, dar şi calul, spunând: Iartă-mă, probabil sunt alergic la fân.

– Nu-i cam devreme pentru o alergie la fân? a întrebat Lorelli.

– Se pare că se declanşează în fiecare an mai devreme, a răspuns Adam, scoţând un şerveţel şi suflându-şi nasul.

– Te avertizez, lui Joy îi cam place să aţipească, a spus Tom.

Adam părea că nu înţelege.

– Cum adică? E somnoroasă?

– Asta înseamnă că-i place să se întoarcă acasă, a spus Lorelli.

– A, da, a priceput Adam.

– Şi îi place să pască flori, a mai spus Tom.

Lorelli a încălecat pe Pride şi au plecat.

– Nu uita să strângi chinga înainte de a ajunge prea departe, a strigat Tom.

În timp ce călăreau unul lângă altul, Lorelli era destul de sâcâită de gândul că trebuie să întreţină o conversaţie politicoasă, dar Adam s-a dovedit a fi o companie foarte plăcută. Asta a făcut-o să se relaxeze. Chiar a râs când Adam a încercat să-şi potolească iapa vorbindu-i, în loc să o tragă de frâu.

– Aşa te-au învaţat la Saint Swivels? a glumit ea.

Adam a zâmbit.

– La Saint Swivels caii sunt dresaţi să asculte de vocea stăpânului.

S-au oprit în vârful colinei care se înălţa în apropierea lacului Avernus şi au privit înapoi la conacul Thornthwaite, cuibărit la poalele unui deal împădurit.

– Acolo este pădurea din Huxley, a spus Lorelli, trăgând de frâul lui Pride, ca să o facă să stea pe loc.

– Şi ăsta-i dealul Orwell. A arătat cu degetul către o stâncă ascuţită, din vârful căreia pornea o pantă abruptă. Stânca aceea se numeşte Râpa Dracului.

– Râpa Dracului? a întrebat Adam. Asta este Râpa Dracului?

– Da. Ai auzit de ea?

Când a răspuns, atitudinea relaxată a lui Adam s-a spulberat şi de pe faţa lui a dispărut orice urmă de zâmbet.

– Acolo a fost omorâtă mama.

– Omorâtă?

– Poliţa a susţinut că a fost sinucidere, dar eu ştiu că nu m-ar fi părăsit de bunăvoie

– Cine i-ar fi dorit moartea?

– Nu-i ştiu numele, dar ştiu cum arată. După ce mama a murit, i-am păstrat toate desenele. Mama a fost o mare artistă. Existau picturi care ne înfăţişau pe mine şi pe tata, dar şi autoportrete, însă cel mai adesea dădeai peste faţa unui străin. Cred că l-a desenat cel puţin de douăzeci de ori. Sunt convins că dacă îl găsesc pe individul ăsta, îl găsesc şi pe cel care a omorât-o pe mama.

– Dar poliţia n-a încercat să-l găsească pe cel care apărea în desene?

– N-au luat niciodată altceva în calcul decât suicidul, dar într-o zi tot am să aflu cine a omorât-o pe mama, a spus Adam mânios. A continuat să călărească şi, deşi nu-i putea vedea faţa, după cum a scos un şerveţel din buzunar ca să-şi sufle nasul, Lorelli şi-a dat seama că plângea.

– Ar trebui să verificăm chingile ca să nu cedeze, a spus ea, dându-se jos de pe cal.

Adam se afla lângă gardul viu din vârf, pe pajişte, trăgând de frâul lui Joy, pentru a încerca s-o împiedice să mănânce brânduşele viu colorate de pe păşune.

– Ce este asta? S-a uitat în sus şi a indicat un punct.

Lorelli a condus-o pe Pride până pe pajişte şi a privit dincolo de gardul viu. Deasupra păşunii părea că pluteşte un nor întunecat. Un moment l-au privit amândoi, apoi au auzit un zumzet surd, care creştea pe măsură ce norul gros se apropia.

– Pare un fel de… bâzâit, a spus Adam.

– Albine! a exclamat Lorelli. Şi se îndreaptă spre noi.

ROIUL DE ALBINE

Bâzâitul albinelor care zburau în roi spre Lorelli şi spre Adam semăna cu zgomotul unui avion aflat în picaj, deasupra capului.

– Culcat, la pământ! a strigat Lorelli, ascunzându-se după gardul viu.

Înainte ca Adam să poată face la fel, Joy şi-a ridicat capul din florile pe care le rumega şi a zărit albinele. A cuprins-o panica, a lovit aerul cu picioarele şi a ne -che zat.

– Adam! a strigat Lorelli.

Adam s-a agăţat strâns de calul care s-a întors şi a rupt-o la fugă în josul dealului.

Lorelli a rămas în spatele gardului viu, în timp ce roiul gros de albine a zburat peste capul ei, urmărindu-i pe Adam şi pe Joy.

Joy alerga cât putea ea de repede, iar Adam lăsa impresia că se străduieşte din răsputeri să n-o lase să-l arunce din şa.

Lorelli a încălecat din nou în spatele lui Pride şi a luat-o după el. Vedea bine cum chinga lui Joy se slăbise şi se bălăbănea, iar şaua se mişca periculos dintr-o parte în alta, în timp ce calul alerga în jos, pe pajişte. Roiul de albine câştiga teren.

Lorelli o urmărea din priviri pe Joy, care preluase controlul situaţiei. Calul s-a oprit brusc, ridicându-şi picioarele din spate. Chinga s-a rupt şi şaua a căzut la pământ, aruncându-l pe Adam în zbor, drept în lac, cu un plescăit. În sfârşit eliberată de povară, Joy şi-a continuat galopul.

În timpul ăsta, roiul de albine nu se arăta interesat nici de cal, nici de călăreţ. În loc să se arunce asupra lor, s-a năpustit asupra şeii.

Păstrând distanţa, Lorelli a sărit de pe Pride şi i-a întins o mână lui Adam.

– Nu, mulţumesc, a spus el, călcând apa. Mă simt mai în siguranţă aici. N-am văzut niciodată nişte albine care să se comporte aşa.

Lorelli a privit şaua. Era acoperită de albine, încălecate una peste alta.

– Am să înot pe lângă mal şi, dacă se iau din nou după mine, am să ies din apă lângă pomul ăla, a spus Adam. Şi tu ar trebui să te fereşti.

– Ne întâlnim acolo, a răspuns Lorelli, privindu-l pe Adam cum se îndepărta înotând. Dar, în loc să încalece pe Pride, a întins mâna după taşca legată de şa, de unde a scos o cutie de metal, ruginită, în care Tom ţinea zahărul cu care îi alinta pe cai. A ridicat capacul. Înăuntru era numai un cub de zahăr, pe care i l-a dat lui Pride. S-a apropiat de albine, destul de speriată. Adam a avut dreptate. De obicei, albinele nu reacţionează

aşa.

S-a aplecat şi a ţinut cutia de metal larg deschisă. Nu după mult timp, una dintre albine s-a arătat interesată de cutie. Din fericire, celelalte erau ocupate cu partea de jos a şeii. Lorelli a aşteptat până când, înainte de a închide capacul, albina a intrat în cutie. În timp ce se îndepărta, a observat că albinele care zburau de pe şa aveau pe picioruşe biluţe dintr-o substanţă galbenă.

Lorelli a încălecat pe Pride şi a a dat roată spre locul unde Adam, ud până la piele, se căţăra pe malul noroios.

– Nu înţeleg, a spus el. De ce s-au repezit albinele la şa?

– Pentru că avea marginea acoperită cu polen, a răs-puns Lorelli. De aceea ai strănutat când ai încălecat.

Adam a rămas o clipă pe gânduri.

– Dar Tom este cel care a înşeuat caii. A pocnit din degete şi a adăugat: Şi tot ale lui sunt şi albinele.

– Îl ştiu pe Tom de când m-am născut. N-ar fi în stare să omoare o muscă, a spus Lorelli.

– Bine, dar el ştia că aveam să încalec pe Joy şi tot el ştia şi în ce direcţie ne îndreptam.

– N-ar face niciodată nimic care să rănească un cal.

– Ei bine, mie mi se pare că a încercat să facă mai mult decât atât. Dintr-un motiv oarecare, Tom Paine vrea să-mi facă rău, a spus Adam.

GRĂDINARUL

Poate că Alfred Crutcher era cel mai credincios servitor al decedatului lord Thornthwaite, dar Tom Paine, grădinarul, era cel mai vechi. Bătrânul Tom era singurul angajat la conacul Thornthwaite care lucrase pentru trei generaţii ale familiei.

Când părinţii lui au murit şi casa le-a fost distrusă într-o explozie de gaze, tânărul Tom Paine a rămas singur pe lume. Dacă lordul Silas Thornthwaite, bunicul gemenilor, nu l-ar fi luat sub aripa lui ocrotitoare, ar fi putut ajunge în grija autorităţilor locale. Nu-i stăteau deloc în fire astfel de acte de bunăvoinţă, aşa că, la vremea aceea, personalul angajat a făcut tot felul de speculaţii, considerând că între ei ar fi existat o legătură. Unii sugerau că Tom ştia un secret despre Silas. Alţii pretindeau că Tom era fiul lui Silas. Dar timpul a trecut şi zvonurile s-au spulberat, iar Tom a rămas în slujba lui de grădinar, trăind într-o căsuţă din preajma conacului.

Tom a rămas în serviciul lui Silas până la moartea acestuia, apoi a continuat să lucreze pentru tatăl gemenilor, Mycroft Thornthwaite, până când el şi soţia lui au murit.

Fiind el însuşi orfan, înţelegea cel mai bine cât de tare i-a afectat pe gemeni moartea lordului şi a lui lady Thornthwaite, şi, totuşi, niciodată nu le-a vorbit despre durerea lor.

Deşi avea grijă de hectare întregi de teren, precum şi de cai, îşi găsea timp să se ocupe şi de albine. Cea mai importantă zi din an era pentru el cea în care îşi prezenta mierea la sărbătoarea din sat. Nimeni nu-şi putea aduce aminte să fi existat vreun an în care mierea lui să nu fi luat premiul întâi.

Tom avea foarte mare grijă de cai, aşa că s-a simţit extrem de uşurat când, nu după mult timp de la plecarea lui Adam, Joy s-a întors acasă în galop, chiar dacă fără şa şi fără călăreţ.

Tom i-a dat un cub de zahăr şi s-a urcat pe ea fără şa. A mers călare până i-a găsit pe Adam şi pe Lorelli, care înaintau pe jos, pe câmp, cu Pride în urma lor.

– Te-ai aruncat din nou în apă, nu-i aşa? a întrebat Tom, privind hainele ude ale lui Adam.

– Nu, am căzut, a răspuns Adam. La ce te-ai gândit când ai pus polen sub şa? Ăsta este felul tău de a face glume?

– Polen? s-a mirat Tom. Scuză-mă, dar nu ştiu nimic despre niciun polen.

Lorelli i-a explicat ce s-a întâmplat, lucru care l-a făcut pe Tom să spună:

– Nu-i de mirare că Joy părea atât de speriată, draga de ea. A mângâiat crupa calului cu afecţiune.

– Nu pentru ea trebuie să-ţi faci griji, a spus Adam. Puteam să mor.

– Mai bine te-ai gândi de două ori, domnule Farthing, decât să crezi că i-aş fi făcut vreun rău lui Joy, a replicat Tom.

– Dar sunt albinele tale, nu-i aşa?

– Asta nu pot să-ţi spun. Cel puţin, nu până nu văd una.

Lorelli i-a întins lui Tom cutia de metal.

– Înăuntru este o albină.

Tom a luat cutia şi a deschis capacul. Adam s-a dat înapoi. Înăuntru, albina încă se mai învârtea în căutare de zahăr. Înainte să-şi dea seama că putea scăpa, Tom a închis cutia.

– Ei bine, nu, a spus el.

– Nu, ce? a întrebat Lorelli.

– Nu-i una dintre albinele mele. Dacă nu greşesc, este o albină africană.

– O ce? a întrebat Adam.

– Albinele africane sunt un fel de hibrizi între albinele din Africa şi albinele din Europa, a explicat Tom. La început au fost crescute în America de Sud, dar nu am auzit niciodată să existe de partea asta a Atlanticului. Sunt mai agresive decât albinele noastre şi au tendinţa de a forma roiuri. Unii le numesc albine ucigaşe.

– Albine ucigaşe? a întrebat Adam.

– Se pare că se ştie despre ele că înţeapă omul până îl omoară. Desigur, ca toate albinele, atacă numai dacă se simt ameninţate.

– Şi ce caută aici? a întrebat Adam.

– Mă tem că aici m-aţi pierdut, a spus Tom.

După expresia întipărită pe faţa lui Adam, Lorelli putea afirma că acesta nu-l credea, dar ea avea la fel de multă încredere în Tom cât în ea însăşi. Totul conducea la o singură concluzie. Ovid revenise la trucurile lui obişnuite.

SERA

Odată ajuns la conac, înainte de a se schimba în haine uscate, Adam a rugat-o pe bona Griddle să-i dea unul dintre leacurile ei, ca să-l încălzească. Lorelli a luat-o spre scara în spirală care ducea la dormitorul ei, ca să-şi schimbe pantalonii de jocheu, apoi s-a dus să-şi caute fratele. L-a găsit în seră, îngrijindu-şi plantele tropicale.

Cu toate că afară era frig, soarele care trecea prin pereţii de sticlă făcea încăperea fiebinte şi sufocantă. Lorelli a simţit cum picături de sudoare îi apar pe frunte. Le-a şters, în timp ce Ovid se uita la ea.

– Bună, Lorelli. Ce tot şi-roieşti? a întrebat el.

– Ce-ai spus? a întrebat Lorelli.

– Voiam să spun, ţi-e cald? a reformulat Ovid iute întrebarea, apucând cu grijă fiecare frunză a uneia dintre plantele lui favorite şi stropind-o cu apă.

– Da, a răspuns Lorelli suspicioasă. Te deranjează dacă te întreb unde ai fost în dimineaţa asta, după micul dejun?

– Sigur că nu. Am exersat la pian o piesă în cheia do minor. Pe urmă am venit aici.

– Sigur că da, a spus sora lui cu neîncredere. Vrei să spui că nu ai plecat din casă toată dimineaţa.

– După câte îmi aduc aminte, nu.

– Nu ai fost pe la grajduri, de exemplu?

– Grajduri? Nu. Ovid a ridicat din umeri. Vezi planta asta. Ştii cum îi zice?

– Nu.

– Miere-de-aur, a răspuns el, continuând să-i stropească frunzele. Frumos nume, nu-i aşa?

– Ce pui la cale, Ovid Thornthwaite? l-a întrebat Lorelli.

– Nu fac decât să-mi îngrijesc plantele.

– Îţi dai seama că un atentat la viaţa lui Adam ar fi o reală lovitură pentru armistiţiu?

– Atentat la viaţa lui Adam? a întrebat dispreţuitor Ovid. Crezi că băiatul ăsta ar mai ţopăi prin preajmă ca o capră fără minte dacă aş fi pus la cale un atentat la viaţa lui? De ce nu spui direct ce ai de spus? Sau şterge-o!

– Asta e! Sora lui a bătut din picior. Acum sunt sigură că ştii mai mult decât vrei să arăţi.

– Nu înţeleg ce spui.

– Roieşti, şiroi, miere, bâzâit, cheia do minor, a strigat Lorelli. Ştii ce s-a întâmplat în dimineaţa asta, aşa-i? Ştii pentru că eşti implicat.

Ovid a lăsat spray-ul jos.

– Implicat? Implicat în ce? a întrebat el cu inocenţă.

– Roiul de albine ucigaşe care l-a atacat pe Adam.

Ovid a râs.

– Ei bine, poate că Hazel l-a întâlnit pe Adam adineauri, apoi mi-a povestit ce s-a întâmplat. Asta nu înseamnă că am vreo legătură cu toată povestea asta. În plus, mă interesează mai mult ce face tatăl lui decât prostăna -cul ăla.

– Tatăl lui este aici pentru că l-am chemat noi, a spus Lorelli.

– Ieri l-am prins plângând în faţa portretului părinţilor noştri. Nu ţi se pare cam ciudat?

– Bine, dar îi cunoştea, nu-i aşa?

– Ştiu, dar plângea.

– Sincer, Ovid, nu poţi să înţelegi că nu toată lumea este ca noi? Ţi-ai petrecut atât de mult timp fiind neîncrezător şi mincinos, încât nu-ţi dai seama că oamenii pot fi exact aşa cum par.

– Iar tu îţi petreci prea mult timp în compania acestui neica-nimeni care este Adam Farthing, pentru că e şti oarbă la ce se întâmplă în realitate.

– Recunoaşte că ai pus albinele pe Adam.

– Nu recunosc aşa ceva, a pufnit Ovid.

– Nu ştiu ce ai de gând, Ovid Thornthwaite, dar o să aflu, a strigat Lorelli, ieşind din seră ca o furtună.

CAMERA DE BOX

Lordul Royston Thornthwaite, străbunicul gemenilor, a fost un om brutal, căruia îi plăcea atât de mult să terorizeze, să provoace suferinţă în jur, încât a construit un ring de box într-una dintre camere, unde îi atrăgea pe bărbaţi cerându-le să se bată cu el şi promiţându-le un premiu în bani, în cazul în care îl învingeau. Nimeni n-a câştigat un ban, şi mulţi au pierdut ceva mai mult decât meciul. Nu era ceva ieşit din comun ca bărbaţii să plece fără o ureche, fără nas sau fără un deget.

De când murise lordul Royston, în 1934, camera n-a mai fost folosită, dar ringul de box a rămas neschimbat. Nici gemenii nu l-au folosit vreodată, preferând actele de violenţă mult mai subtile, mai inteligente şi plănuite cu mai multă grijă, decât străvechea artă a bărbaţilor maturi de a se lovi unul pe altul, dar, în dimineaţa de după discuţia din bibliotecă,

Ovid l-a urmărit pe domnul Farthing de-a lungul coridorului şi l-a văzut strecurându-se în camera de box.

Ovid a alergat la scara din apropiere şi a dat peste o uşă care ducea la galeria de sus, care înconjura arena, de unde, pe vremea străbunicului lui, doamnele puteau privi lupta fără teama de a-şi murdări rochiile de sânge. Privind în jos, Ovid îl putea vedea pe Adam Farthing, care purta tricou, şort şi o pereche de mănuşi de box, dansând în jurul arenei.

– Priveşte, tată. Mănuşile astea le-am găsit atârnate aici. Sunt atât de vechi, încât ar trebui să stea într-un muzeu, a spus el. În mijlocul ringului era un sac de box roşu, atârnat de un lanţ greu, fixat de tavan. Vrei să-mi ţii sacul?

Domnul Farthing a sărit stângaci peste corzi, împiedicându-se şi căzând în ring.

– Haide, tată, zău aşa, a spus Adam.

Domnul Farthing s-a ridicat şi a apucat nesigur cu mâinile sacul de box.

– Uite cât de tare pot să lovesc. Adam a dat în sac cu pumnii.

– Uau, a mormăit domnul Farthing, părând speriat de forţa loviturii fiului său.

Şi-a tras răsuflarea şi a şoptit:

– Fiule, acum ascultă-mă. Vreau să-ţi spun ceva cât suntem numai noi doi. S-a uitat în jur ca să verifice că nu trage cineva cu urechea. Nu vreau să mai intri în niciun bucluc. Ai înţeles?

– Ce bucluc? a întrebat Adam amuzat.

– Incidentul cu pâinea a fost foarte periculos. Te rog să nu mai mănânci nimic în afară de ce pregăteşte unul dintre noi.

– Dar a fost greşeala toantei ăleia.

Adam a lovit de mai multe ori în sacul de box.

– Şi am auzit ceva despre un incident cu nişte albine, care s-a întâmplat ieri.

– O, a fost un fleac.

– Conacul Thornthwaite este un loc mai periculos decât îţi imaginezi

Adam a încetat să mai ţopăie în jur şi s-a uitat la tatăl său.

– Ce vrei să spui?

Domnul Farthing a coborât vocea.

– Ce vreau să spun e că gemenii Thornthwaite au înclinaţii spre violenţă. Violenţă, Adam. Nu poţi avea încredere în ei.

Adam a zâmbit şi şi-a petrecut braţul pe după umerii tatălui său.

– Tată, cred că subestimezi puterea farmecului meu. Lorelli mă place mult.

– Nu fata e cea care mă îngrijorează, a spus domnul Farthing. E vorba

despre băiat.

– Ah! Pe nimicul ăla de Ovid îl îmbrobodesc eu. Lorelli mă place. Tot ce trebuie să fac este să fiu de partea ei şi, în câţiva ani, am s-o cer de nevastă, iar ea va spune „da“ pentru că nu părăseşte niciodată locul ăsta ca să mai poată cunoaşte pe altcineva. Atunci o să fiu bogat.

– O, Adam, banii nu sunt totul. Domnul Farthing a clătinat din cap. Avem tot ce ne trebuie.

– Vreau mai mult decât îmi trebuie.

– Semeni prea mult cu mama ta. De ce nu poţi să fii mulţumit cu ce ai?

– Ce am? Nimic. Vreau mai mult. Adam a ridicat în aer, enervat, mâinile acoperite de mănuşi. Tot pământul şi banii ăştia se irosesc pe gemenii Thornthwaite.

Ovid stătea ascuns în galeria de deasupra, fără să scoată un sunet.

– Hei, fiule, eşti prea îndrăzneţ. Ştiam eu că nu e bine să accept să vii cu mine. Trebuie să fii atent. Mi-am pierdut deja soţia. Nu vreau să-mi pierd şi fiul. Vorbele domnului Farthing erau pline de duritate. Gemenii Thornthwaite sunt la fel de ucigaşi ca o otravă.

Auzind caracterizarea, Ovid şi-a permis să zâmbească uşor, dar Adam părea mai puţin impresionat.

– Ţi-am mai spus, a insistat el. Pot să-i manevrez cum vreau. A făcut câţiva paşi înapoi şi s-a lovit de sac atât de tare, încât acesta s-a învârtit în jurul ringului şi, înainte ca domnul Farthing să se poată da la o parte, s-a ciocnit de spatele lui lat, culcându-l la pământ. Faţa domnului Farthing s-a pocnit de pânza întinsă, şi bufnitura a răsunat în camera cu tavanul înalt.

Ovid se aştepta ca Adam să fie îngrijorat şi să se arunce lângă tatăl lui, aşa că a fost surprins când, în loc de asta, fiul domnului Farthing şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit în râs.

CELE ŞAPTE DANSURI ALE FRANCISKĂI TÕTH

Lorelli nici nu mai ştia de câte ori citise cartea ei favorită, *Cele şapte dansuri ale Franciskăi Töth.* Era conştientă că pe lume există multe alte cărţi mai bune, dar romanul Imeldei Gaunt avea ceva care o atrăgea ca un magnet.

Era o poveste simplă, care vorbea despre viaţa unei fete pe care o chema Franciska Tőth, născută într-o familie de ţărani, în secolul al nouăsprezecelea, în Ungaria. De când îşi aducea aminte, Franciska şi-a dorit să fie dansatoare. Mama şi tatăl ei erau surprinşi de ambiţia fetei, spunând că dansul nu era o ocupaţie potrivită pentru o fată de provenienţă atât de umilă. Doreau doar să-şi găsească un soţ bun, cu ceva pământ, şi să devină soţie de fermier, aşa cum au făcut-o atâtea alte generaţii din familie înaintea ei.

În carte nu se vorbea decât despre lupta încrâncenată pe care a purtat-o Franciska pentru a înlătura toate obstacolele şi cum, cu fiecare dans interpretat, se apropia tot mai mult de visul de a scăpa de viaţa de trudă de la fermă şi de scopul de a obţine un loc în trupa de balet a Ungariei.

Lui Lorelli îi plăcea felul pozitiv în care privea Franciska viaţa. Totuşi, deşi adora primele o sută şaptezeci şi patru de pagini, pe ultimele cinci le ura. Către sfârşitul cărţii, Franciska avea în sfârşit şansa să participe la o audiţie de balet, dar, cu câteva zile înainte, în timp ce repeta, şi-a scrântit glezna. În comparaţie cu toate celelalte probleme prin care trecuse, o gleznă scrântită era un fleac şi, când a citit cartea prima oară, Lorelli era plină de speranţa că va depăşi această problemă. Spre surprinderea ei, în ultimele pagini ale cărţii se povestea că Franciska n-a mai participat niciodată la audiţie şi că glezna nu i s-a vindecat niciodată pe deplin. Autoarea rezuma restul vieţii Franciskăi Tőth în două paragrafe, spunând că n-a mai dansat niciodată, nici măcar la nunta ei, când s-a măritat cu un fermier care creştea porci, foarte bun la inimă, şi care avea patru acri de pământ şi treizeci şi şase de porci.

După ce a terminat de citit cartea prima oară, Lorelli a dat cu ea de-a azvârlita prin bibliotecă, dezamăgită. Câteva zile mai târziu a luat-o de jos şi s-a trezit că o deschide şi citeşte prima propoziţie:

În toată viaţa ei, Franciska Töth a dansat în public numai de şapte ori.

Prima propoziţie purta în ea semnele sfârşitului poveştii. Lorelli a recitit cartea căutând şi alte indicii, realizând că i-a plăcut la fel de mult ca prima dată, în ciuda dezamăgirii care o aştepta în ultimele pagini.

De fiecare dată când o recitea, jura să se oprească înainte de sfârşit, dar, de fiecare dată, nu era în stare să se abţină. A încercat chiar să scrie un sfârşit fericit al poveştii, în care Franciska dansa la audiţie şi intra în trupa de balet. Lorelli a înţeles însă că a scrie o poveste înseamnă cu totul altceva decât s-o citeşti şi nu-a reuşit niciodată să inventeze un sfârşit fericit care să se potrivească.

BĂTRÂNUL STEJAR

Lorelli şi-a luat exemplarul uzat al romanului *Cele şapte dansuri ale Franciskăi Töth* şi s-a dus într-unul dintre locurile ei favorite, sub bătrânul stejar din colţul de sud-vest al proprietăţii, unde s-a aşezat să citească.

Bătrânul stejar creştea în locul acela de sute de ani. Dacă ar fi fost în stare să vorbească, ar fi putut povesti întâmplări înspăimântătoare, dar niciuna nu fusese mai groaznică decât moartea lordului Elroy Thornthwaite, stră-străbunicul gemenilor.

Printre strămoşii lor, lordul Elroy era o pasăre rară, pentru că, la vremea lui, fusese cu adevărat foarte popular. Portretul lui din camera tablourilor prezenta un bărbat grăsan, cu ochi blânzi, verzi şi obraji îmbujoraţi. S-a îndrăgostit şi s-a căsătorit cu o fată din sat, pe nume Eliza Tripsake. La nunta lor, lordul Elroy a dat, la conac, o petrecere grandioasă, pentru toţi sătenii, cu muzică, distracţii şi multă mâncare şi băutură.

După vreo doi ani, Eliza a avut un băiat, pe care l-au numit Royston. La aniversarea de şaisprezece ani a fiului său, lordul Elroy a decis să le vândă sătenilor pământul la un preţ convenabil. Fapt cât se poate de îmbucurător pentru săteni, care, astfel, nu mai erau nevoiţi să-şi dea banii munciţi din greu ca să plătească chirie familiei Thornthwaite. Dar nenorocirea a lovit cu câteva zile înainte ca lordul Elroy să semneze actele. A fost găsit spânzurat de una dintre crengile groase ale bătrânului stejar.

Din motive care nu vor fi cunoscute niciodată, părea că s-a sinucis. Soţia lui a murit o lună mai târziu. Procurorul a declarat că lady Thornthwaite a murit de inimă rea.

Din nefericire, tânărul lord Royston Thornthwaite nu a moştenit inima generoasă a tatălui său, aşa că sătenii au continuat să plătească chirie pentru case şi pământ, şi o fac încă şi în ziua de azi.

– Bună, Lorelli, s-a auzit o voce.

Lorelli şi-a ridicat privirea din carte şi l-a văzut pe Adam Farthing, care stătea în faţa ei, purtând pe cap o cască albastră şi ţinând strâns ghidonul bicicletei lui Ovid. A descălecat şi a trântit bicicleta la pământ.

– Ar trebui să fii mai grijuliu cu lucrurile altora, i-a atras atenţia Lorelli.

– O, iertare, a răspuns Adam. A ridicat bicicleta şi a proptit-o de copac.

– Ovid ştie că mergi cu bicicleta lui?

– Crezi că s-ar supăra?

– Sigur. Unde pleci cu ea?

– M-am gândit să mai încerc o dată să mă duc să văd satul, dar nu prea am chef să iau din nou caii.

– Înţeleg.

– Este o bicicletă foarte bună, a spus Adam. Vreau să spun că pare o rablă, dar merge foarte bine, şi suspensia este fantastică.

– Ovid are mare grijă de ea. Nu cred că-i va plăcea să afle că ai mers cu ea. Ar fi mai bine s-o duci înapoi cât mai repede. Petrecere bună în sat, a spus Lorelli, pe un ton care îl invita să plece.

– Ce citeşti? a întrebat Adam.

– O carte oarecare, a răspuns Lorelli, încercând s-o ascundă.

– Pot s-o văd şi eu?

În silă, Lorelli i-a arătat-o, ştiind că dacă l-ar fi refuzat ar fi fost şi mai curios.

– Imelda Gaunt? s-a mirat Adam. O cunosc.

– O cunoşti? a întrebat Lorelli, uluită.

– Este una dintre clientele tatălui meu. Am întâlnit-o de multe ori. Pot să i te prezint, ca să-ţi dea un autograf.

– Ar fi extraordinar. Ce fel de om e?

– Îţi spun dacă mergi cu mine în sat.

Înainte de a răspunde, Lorelli a făcut o pauză. A luat incidentul cu albinele ca pe un semn că instinctele ei funcţionau bine, că ar trebui să evite Little Fledgling, dar, cum stătea aşa, în lumina strălucitoare a soarelui, sub bătrânul stejar, cu Adam Farthing zâmbindu-i şi părând atât de lipsit de griji şi de relaxat, s-a răzgândit.

– Bine. Am să vin. S-a ridicat, a închis cartea şi a pus-o în geantă. A împins bicicleta în lumina soarelui, apoi s-a întors şi l-a văzut pe Adam ridicând ceva de jos.

– Ce-ai găsit?

– Cred că ţi-au căzut nişte bani, a răspuns Adam.

– Nu cred, a spus Lorelli, căreia rareori i se întâmpla să aibă nevoie de bani.

– Şi, totuşi, pe jos este o monedă de o liră, a spus el, aplecându-se s-o ridice.

Pe când se apleca să ia moneda, deasupra lui s-a auzit o pocnitură, urmată de un scârţâit. Lorelli s-a uitat în sus, dar, înainte să-i poată atrage atenţia, una dintre crengile groase ale copacului s-a rupt, căzând în capul lui Adam. Adam Farthing s-a prăbuşit la pământ.

COPACUL CAPCANĂ

– Adam, Adam, eşti O.K.?

Lorelli s-a grăbit să îndepărteze creanga căzută pe el. A ridicat-o şi a împins-o într-o parte. Adam zăcea nemiş-cat, cu ochii închişi.

– Adam, spune ceva, l-a rugat ea, lipindu-şi urechea de pieptul lui, ca să-i asculte inima.

L-a simţit că mişcă şi a văzut că deschide ochii.

– Mă doare tare gâtul, s-a văitat el.

Lorelli se străduia să nu arate cât de uşurată se simţea.

– Poţi să te ridici?

Adam s-a ridicat într-un cot.

– Norocul tău că purtai casca, a spus ea.

Adam a pipăit adâncitura făcută în cască.

– Bătrânul copac pare cam putred.

Lorelli a examinat locul de unde se desprinsese creanga.

– Este un stejar bătrân, dar încă sănătos, a spus ea. Şi uite, parcă e o tăietură dreaptă.

Adam s-a ridicat în picioare şi a văzut că în locul de unde a căzut creanga nu existau aşchii neregulate, aşa cum te-ai fi aşteptat de la o ramură putredă. Era un cerc perfect, ca şi cum creanga ar fi fost retezată.

– Mă întreb de ce a căzut exact în acest moment, a întrebat el.

– Unde ai găsit banul ăla? s-a arătat curioasă Lorelli.

Continuând să-şi frece gâtul, Adam a ajutat-o pe Lorelli să dea creanga la o parte şi au cercetat pământul, căutând locul unde văzuse moneda. După căderea crengii, umbra a devenit mai rară, şi Lorelli a observat ceva care scânteia în lumina soarelui. S-a lăsat în genunchi şi a înlăturat resturile.

– Sunt mai multe monede? a întrebat Adam.

– Nu, dar este ceva de metal. Priveşte.

A scormonit pământul cu unghiile, până când a dat peste o sârmă legată de un obiect metalic. Trăgând de ea, a observat că era îngropată sub un strat subţire de pământ. A urmărit-o până la copac şi a văzut că urca de-a lungul scoarţei, până în locul unde cedase ramura şi unde sârma se oprea. Exact în locul de unde se rupsese creanga şi unde se oprea sârma, lemnul era înnegrit.

– Nu pricep, a spus Adam.

– Moneda pe care ai găsit-o era aşezată deasupra acestei bucăţi de

metal, a spus Lorelli. Închidea circuitul. Ridicând moneda, ai rupt circuitul şi ai declanşat o mică explozie. Asta a fost pocnitura pe care am auzit-o. Şi, cum ramura era pe jumătate tăiată, n-a fost nevoie de mai mult ca să cadă.

– Uau. Adam şi-a scos casca şi s-a scărpinat în cap. Dar de ce ar face cineva toate astea?

– Nu înţelegi? Mai întâi albinele, acum asta. Cineva vrea să te omoare... sau măcar să te facă să pleci.

– Pe mine? Cine ar vrea să-mi facă aşa ceva?

Văzând cât de inocent era Adam, Lorelli a oftat, dar nu i-a spus ce gândea. Ştia exact cine voia să-l rănească şi cine avea priceperea, dar şi viclenia să pună la cale un asemenea plan: fratele ei geamăn, Ovid Thornthwaite.

SFÂRŞITUL ARMISTIŢIULUI

– Prefer să nu-i vorbeşti tatălui meu despre sârmă, a rugat-o Adam, în timp ce se întorcea la conac alături de Lorelli.

– Bona Griddle trebuie să vadă ce e cu gâtul tău. Ce le vei spune că s-a întâmplat? Lorelli împingea bicicleta, mergând pe lângă Adam.

– Am să-i spun adevărul, şi anume că o ramură putredă a căzut din copac şi m-a lovit.

– Dar nu ăsta este adevărul.

– Nu, a răspuns Adam decis. Uite ce e, uneori tata poate fi cam prea protector. Dacă bănuieşte că sunt în pericol, o să mă trimită de aici.

– Poate-ar fi mai bine.

Adam s-a oprit şi a privit-o.

– Dar mie chiar îmi place aici. Îmi place conacul... şi locurile... şi tu. Cred că mai mult decât oriunde îmi place să fiu aici.

– Chiar şi în comparaţie cu Saint Swivels?

– O, la şcoală este grozav în timpul anului, dar în vacanţă nu e nimeni acolo, iar casa noastră este în mijlocul pustietăţii. Prefer să stau aici. Şi, în afară de asta, încă n-am reuşit să ajungem până în sat.

– Ar trebui să te duci să-ţi îngrijeşti gâtul. Am s-o trimit pe bona Griddle.

Au ajuns la aleea pentru maşini, care ducea la conac.

– Bine, dar îmi promiţi că n-o să-i spui tatei ce s-a întâmplat?

– Promit. Lorelli i-a dat bicicleta. Ar trebui s-o pui la loc de unde ai luat-o.

Ajunsă la conacul Thornthwaite, Lorelli a găsit-o pe bona Griddle şi i-a povestit despre faptul că Adam a fost accidentat la gât, apoi a întrebat de fratele ei. Bona Griddle i-a spus că nu l-a văzut toată dimineaţa.

I-a trebuit ceva timp să-l găsească pe Ovid. Nu era nici în camera de muzică, nici în seră şi nici în vreuna dintre ascunzătorile lui. Până la urmă, cea care i-a spus că l-a văzut îndreptându-se către hambar a fost doamna Bagshaw. Apropiindu-se, Lorelli a auzit sunetul ritmic de lemn tăiat cu fierăstrăul.

A intrat şi l-a găsit pe Ovid cu mânecile suflecate, ţinând un fierăstrău lung într-o mână şi o bucată de lemn în cealaltă. Lorelli s-a gândit la tăietura făcută în ramura stejarului. Ovid părea foarte absorbit de activitatea lui şi doar după ce bucata de lemn a căzut la pământ a ridicat ochii şi a observat-o pe sora lui.

– Bună, Lorelli, a spus el.

– Ghici ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

– Poate aş avea nevoie de un indiciu în plus. A ridicat bucata de lemn şi a examinat-o.

– În dimineaţa asta a avut loc un alt atentat la viaţa lui Adam. Şi cred că tu eşti în spatele lui.

Ovid a zâmbit.

– Dragă surioară, a spus el, încrucişându-şi ochii verzi ca sticla cu ai ei, în ceea ce mă priveşte, tu eşti şi vei rămâne întotdeauna singura persoană destul importantă ca să merite să comit un atentat la viaţa ei.

– Sunt impresionată.

– Dar mă bănuieşti că aş fi singura ramificaţie pe care poţi s-o iei în considerare, nu-i aşa? a întrebat Ovid. Ei, bine, mârâi la copacul greşit.

– Te crezi foarte deştept, dar te cunosc eu. Nu m-ar mira să aflu că tu ai fost cel care i-a spus lui Hazel să pună nuci în pâine.

– Lipsa ta de încredere îmi sfâşie inima.

– Dacă n-ai fost tu, de unde ai fi ştiut ce s-a întâmplat în dimineaţa asta, ca să faci tâmpitele astea de jocuri de cuvinte?

– O, haide, aici nimic nu rămâne secret multă vreme. Lovit de o creangă care a căzut. A chicotit. Nici măcar copacii nu-l plac.

– Ştii cât se poate de bine că n-a fost un accident, a insistat Lorelli.

– Nu se mai învârtea el pe-aici numai cu o durere de gât dacă a ş fi fost eu amestecat în chestia asta, a ameninţat Ovid.

– Am găsit sârma, Ovid.

– Sârma? Ovid a lăsat jos bucata de lemn şi s-a apropiat de bancul de lucru, faţă în faţă cu sora lui. Crezi că dacă eu aş fi atentat la viaţa lui Adam ai fi găsit o sârmă?

– Ei bine, de-acum înainte, ai face bine să fii mai atent la sârme.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că armistiţiul a căzut, a răspuns Lorelli, cu o hotărâre de neclintit în glas.

– Lorelli, gândeşte-te la ce spui. Imediat ce noul testament va fi redactat, niciunul dintre noi nu va mai beneficia de pe urma morţii celuilalt.

– Testamentul n-a fost încă scris.

– Lorelli, nu face o nebunie. I-am auzit pe Farthing şi pe fiul lui vorbind. Adam plănuieşte să se căsătorească cu tine când vei fi destul de mare, şi astfel să poată pune mâna pe moştenirea noastră.

– Nu fi idiot. Nu te cred.

Lorelli a simţit cum i se roşesc obrajii palizi.

– Crezi ce vrei. Dar este adevărat.

– N-am de gând să m ă c ăsătoresc cu nimeni. Am numai treisprezece ani.

– Dar în câţiva ani vei fi destul de mare. L-am auzit spunând-o. Ăsta e singurul motiv pentru care este drăguţ cu tine.

– Nu încerci decât să mă întorci împotriva lui! a strigat Lorelli. Tu eşti cel în care nu se poate avea încredere. Tu te afli în spatele tuturor atacurilor.

– Te rog, Lorelli, poate că accidentele lui Adam mi s-au părut caraghioase, dar jur, nu am avut nimic de-a face cu niciunul.

– N-ar fi trebuit să am încredere în tine niciodată. Gata cu alianţa şi cu armistiţiul.

– Şi cu testamentul ce facem? a insistat Ovid.

– Asta ne dă doar răgazul necesar să terminăm ce am început, nu-i aşa?

Rostind aceste cuvinte, Lorelli s-a întors, lăsând în urma ei un nor de talaş, în timp ce părăsea ca o furtună hambarul.

Ieşind în lumina soarelui, a dat nas în nas cu domnul Farthing.

– Iartă-mă, a spus el, scăpând un dosar cu hârtii pe jos. Treceam pe-aici şi am auzit nişte strigăte. Este totul în ordine, Lorelli?

Lorelli şi-a revenit, trăgându-şi răsuflarea. S-a aplecat ca să-l ajute pe domnul Farthing să-şi adune hârtiile.

– Totul este în ordine, mulţumesc, a răspuns ea. De fapt, totul a revenit la normal.

UN ALTFEL DE JOC

La o zi de la cearta din hambar, Lorelli şi Ovid stăteau faţă în faţă, continuându-şi partida de şah. Fără să stea o clipă pe gânduri, Lorelli a mutat un cal foarte aproape de regina lui Ovid. Ovid a ridicat din sprâncene şi, după ce s-a gândit îndelung, a mutat regina, evitând pericolul. Lorelli a răspuns imediat, atacând-o din nou, de data aceasta cu tura. În apărare, Ovid a făcut o altă mutare, iar Lorelli a atacat regina cu un pion.

– Acţionezi cam pripit, a spus Ovid, anticipând urmă-toarea mutare. Ai lăsat nebunul fără apărare.

– Gândeşte-te la piesele tale, de-ale mele am eu grijă, a răspuns Lorelli.

– Corect. Ovid a luat nebunul lui Lorelli cu tura şi i l-a întins.

Lorelli a aşezat piesa rece de metal lângă tabla de şah. Dacă ar fi fost sinceră cu ea însăşi, şi-ar fi dat seama că acum rezultatul jocului ducea la o concluzie inevitabilă. Avea să dureze ceva timp, dar, dacă Ovid nu făcea o greşeală colosală, ea pierdea partida. Privind-o, Ovid nu putea spune dacă îşi dădea seama sau nu.

Tăcerea a fost ruptă de apariţia lui Adam Farthing, care purta o pereche de pantaloni scurţi, de sport, imaculaţi, şi ţinea în mână două rachete de tenis.

– ’Neaţa Ovid, a spus el vesel. Bună, Lorelli, eşti gata pentru meci? A fluturat rachetele în aer.

– Ce meci? a întrebat Ovid.

– De tenis, desigur, a rânjit Adam.

– Tenis? Ovid părea la fel de revoltat ca şi când Adam ar fi sugerat să-şi petreacă dimineaţa aruncând unul într-altul cu balegă.

– Da, la Saint Swivels am un antrenor de clasă internaţională. A fost numărul optsprezece în lume. Rachetele astea sunt cam demodate, dar cred că merg.

Lorelli a luat una dintre rachete din mâna lui Adam.

– Asta a fost a mamei, a spus ea, învârtind-o. Părinţii noştri obişnuiau să joace tenis împreună.

– De unde ştii tu? a întrebat Ovid, neîncrezător. Nu-ţi aminteşti despre ei mai multe decât mine.

– Nu ştii tu ce-mi amintesc eu, a răspuns Lorelli. Şi, oricum, Tom mi-a spus că jucau împreună tenis când s-au căsătorit.

– Iar acum, tu şi Adam aveţi de gând să jucaţi cu rachetele lor, a spus Ovid. Ce romantic!

– Haide, Adam, a strigat Lorelli. Să mergem. Ovid detestă tenisul doar pentru că nu e în stare să mă bată.

– Spre deosebire de şah, a mormăit Ovid în barbă.

– Ne vedem mai târziu, Ovid, a strigat Adam vesel.

Au ieşit din cameră, iar Ovid a rămas cu tabla de şah, analizând mişcările care l-ar fi ajutat s-o învingă cât mai repede pe sora lui şi să încheie partida.

– Bună dimineaţa, stăpâne, i s-a adresat domnul Crutcher, intrând cu o tavă. Nu te duci împreună cu ceilalţi pe terenul de tenis?

– Nu, nu-mi place jocul ăsta stupid.

Domnul Crutcher a zâmbit.

– Sigur că nu. În privinţa asta, semeni cu lordul Thornthwaite.

– Lorelli mi-a spus că obişnuia să joace tenis cu mama.

Domnul Crutcher strângea ceştile goale de ceai de pe masă.

– Tatăl tău accepta să joace ca să-i facă plăcere mamei tale.

– Alfred, a spus Ovid.

– Da, stăpâne?

– Chiar crezi că mama l-a omorât pe tata pentru bani?

Domnul Crutcher s-a oprit din treabă.

– Îmi pare rău, dar aşa cred, stăpâne. Lăcomia îi poate face pe oameni să comită fapte îngrozitoare.

O ROATĂ SLĂBITĂ

Cu o vară înainte, gemenii jucaseră câteva partide de tenis împreună, dar, curând, devenise evident faptul că Lorelli era mult mai talentată la sport decât fratele ei. Lui Ovid nu-i plăcea să piardă. Primul meci pe care l-a pierdut a fost şi ultimul pe care l-a jucat.

De fapt, singura activitate în aer liber care îi plăcea lui Ovid era ciclismul. Cu câţiva ani în urmă, a dat peste o bicicletă veche de munte, ruginită şi dezmembrată. Ambele pedale erau rupte, roţilor le lipseau câteva spiţe, iar cauciucurile erau dezumflate.

Ovid a căutat prin cărţile din bibliotecă instrucţiuni despre întreţinerea bicicletei, despre cum se sudează, cum să se descurce singur, şi orice altceva ce l-ar fi putut ajuta să repare bicicleta. Era atât de preocupat, încât câteva săptămâni a renunţat să mai încerce să-şi omoare sora, cu toate că vipera ucigaşă găsită în patul lui îi arăta că Lorelli nu renunţase la ambiţiile ei criminale.

Tom Paine a dat-o cu o soluţie ca să scape de rugină, iar domnul Crutcher a comandat piesele necesare pentru a o repara, dar, exceptând aceste lucruri, Ovid a pus la punct bicicleta singur. Până la urmă, cu pedale noi, o vopsea nouă, roţi care funcţionau şi cauciucuri umflate, bicicleta a fost gata.

Cei mai mulţi copii au părinţi care să-i ajute să înveţe cum să meargă pe bicicletă. Mulţi încep pe triciclete sau ajutaţi de rotiţe laterale, ca să capete încredere. Nu şi Ovid. În ciuda faptului că Tom s-a oferit să-l înveţe, Ovid s-a dus cu bicicleta în spatele conacului şi s-a apucat să exerseze de unul singur. A căzut de mai multe ori. Bona Griddle se obişnuise să-i trateze juliturile de pe mâini şi de pe genunchi, dar, până la urmă, cu o hotărâre neclintită, a reuşit să înveţe singur.

Îi plăcea să-şi ia bicicleta şi să facă plimbări lungi. Uneori ajungea chiar până la podul Beryl, dar întotdeauna se oprea înainte de a intra în sat.

Astăzi, cum nu voia s-o ia spre sud şi să treacă pe lângă terenul de tenis, s-a dus cu bicicleta spre nord, în sus, pe dealul Orwell, de unde putea să se distreze dându-şi drumul la vale.

Era ceva ciudat în felul în care îşi simţea astăzi bicicleta. Ovid se întreba dacă nu cumva altcineva umblase cu ea şi, în timp ce trecea peste pietriş, lăsând în urmă vechiul hambar şi urcând spre Huxley Woods, a observat că parcă-l urmăreşte un miros dulceag.

Pe măsură ce panta devenea mai abruptă, respira mai greu. Imediat ce

a ajuns destul de sus, a întors bicicleta şi şi-a dat drumul la vale, prin pădure. În timp ce evita copacii, a prins viteză. Ca de obicei, îi plăcea pericolul, dar când şi-a dat seama că are viteză prea mare, a apăsat pe frâne. Se aştepta ca frânele să scrâşnească, iar bicicleta să încetinească, dar nu s-a auzit niciun zgomot. A apăsat mai tare pe frână, dar nu s-a întâmplat nimic. Bicicleta prinsese viteză, iar ghidonul tremura în mâinile lui. A virat la stânga, încercând să se îndrepte din nou spre deal, pentru a încetini, dar, în timp ce făcea manevra, a simţit brusc o zdruncinătură puternică. Roata din faţă s-a desprins şi s-a rostogolit la vale, răsturnând bicicleta şi aruncându-l peste ghidon. Restul bicicletei a zburat peste el, iar el a căzut cu capul înainte, în mijlocul unui tufiş plin de spini.

După zgomotul şi şocul produse de cădere, cum zăcea aşa, în mijlocul tufişului, privind cerul albastru, s-a simţit ciudat de calm.

– Auu, a mormăit el, chinuit de durerea provocată de sutele de spini înfipţi în piele. A încercat să iasă din tufiş, dar, la fiecare mişcare, şi mai mulţi spini îi pătrundeau în carne. A încercat să se ridice în picioare, dar când s-a lăsat cu toată greutatea pe piciorul drept, a înţeles că nu se poate spijini în el şi a simţit o durere chinuitoare, care urca din călcâi. Străduindu-se să iasă din tufiş, s-a împiedicat şi a căzut cu faţa în jos. S-a rostogolit şi s-a uitat la palme. Nu şi-a putut da seama cât din lichidul roşu, gros, cu care erau acoperite, era suc de la fructele de pădure şi cât era sânge.

Ovid nu mai încercase o asemenea durere de când Lorelli îi turnase acid sulfuric în baia cu spumă. Şi-a scos spinii din mâini smulgându-i cu dinţii, dar i-a fost imposibil să se sprijine pe piciorul drept. Când a încercat să se târască, fiecare atingere a piciorului era un chin. Şi-a ridicat piciorul în sus şi a descoperit cum să înainteze, sprijinit într-un cot şi într-un genunchi, peste terenul noroios, până la ceea ce mai rămăsese din bicicletă.

Roata din spate era îndoită tare, iar cea din faţă se rostogolise până într-un loc unde nu putea s-o vadă. Dacă bicicleta ar fi fost într-o stare mai bună, poate că ar fi putut să se sprijine de ea, ca să se întoarcă la conac. Dar aşa, nu-i era de niciun folos.

Firul frânei fusese tăiat. S-a blestemat că n-a observat mai devreme. A căutat din priviri roata din faţă. Mici zgârieturi în vopsea dovedeau că cineva slăbise şurubul care fixa roata.

– Lorelli, şi-a spus el, dar ceva nu-i dădea pace. Schemele inventate de sora lui, la fel ca ale sale, ţinteau către un plan mult mai bine gândit decât ăsta. Era foarte posibil ca o roată slăbită şi o frână tăiată să ducă la un accident, dar mai puţin probabil să fie mortale.

Din nou, l-a frapat mirosul dulceag. Părea să vină de la bicicletă. A adulmecat, încercând să localizeze sursa, şi a descoperit că mirosul era mai puternic în jurul şeii. A desfăcut şurubul care o fixa, a tras-o în jos şi şi-a băgat un deget în tubul de care era legată. Înăuntru se simţea ceva umed şi moale. A scos degetul şi a văzut că era plin de o substanţă aurie, lipicioasă. A dus degetul la gură şi l-a atins cu limba, ca să guste. Substanţa era dulce, groasă şi aromată.

– Miere? De ce ar fi pus miere în tubul de la bicicletă? s-a întrebat el cu voce tare.

Apoi, răspunsul la întrebare a apărut în carne şi oase. Stând în patru labe, la vreo doi metri în faţa lui, se afla un urs brun, mare. Se uita la Ovid şi mormăia, cu nările fluturând. Ovid a îngheţat. Ursul s-a aşezat pe labele din spate, a scos un sunet răguşit şi s-a lăsat înapoi, bătând pământul cu labele din faţă.

CE SĂ FACI CÂND DAI NAS ÎN NAS CU UN URS MARE ŞI BRUN

Cândva, Ovid citise o carte despre urşi care începea aşa:

> *Popularitatea urșilor de pluș printre copiii mici i-a făcut pe mulţi să creadă că urșii sunt drăgălași și buni de mângâiat. Total greșit. Urșii sunt creaturi mari, musculoase, sălbatice, care, imediat ce dau cu ochii cu tine, îţi vor smulge membru cu membru.*

Cartea îi descria pe urşi ca pe cele mai periculoase animale din lume. De asemenea, stabilea că urşii se întâlnesc în mod curent în America şi în Canada, dar că nu există urşi sălbatici în Regatul Unit.

Faţă în faţă cu evidenţa, Ovid şi-a reamintit că nu trebuie să crezi tot ce citeşti în cărţi. Totuşi, pentru că era singura lui referinţă, a încercat să-şi amintească ce sfaturi mai dădea cartea. Şi-a reamintit că în carte se menţiona faptul că, în cazul în care te trezeşti nas în nas cu un urs furios, cel mai bun lucru pe care îl poţi face este să eviţi să-l priveşti în ochi, să vorbeşti calm şi să te retragi încet.

Cum îl durea încă piciorul, Ovid nu era în stare să se retragă, aşa că a coborât privirea şi i-a vorbit cu o voce joasă şi calmă.

– Mă numesc Ovid Thornthwaite. Nu vreau să te rănesc, a spus el, simţindu-se ca un prost. Ieşisem să mă plimb, dar bicicleta mi s-a rupt, am căzut şi am aterizat în tufiş. A arătat spre tufiş, dar a ţinut ochii în pământ. Ştiu că nu mă poţi înţelege, dar...

Brusc, a simţit o senzaţie ciudată pe degetul pe care îl ţinea întins şi nu s-a mai putut concentra. S-a uitat în sus şi l-a văzut pe urs lingând mierea de pe el. Ovid şi-a lăsat repede ochii în jos, ca să nu înfurie animalul care avea dinţii atât de aproape de degetul lui.

– Găseşti mai multă în bicicletă, a spus Ovid, mişcând încet degetul în direcţia bicicletei. Ursul s-a luat după el şi a adulmecat tubul plin cu miere, pierzându-şi imediat interesul pentru degetul lui Ovid şi lingând mierea din tub cu limba lui lungă.

Cu grijă să nu facă nicio mişcare bruscă, Ovid şi-a retras încet degetul, privind cum ursul termina mierea. Nefiind în stare să se îndepărteze, a sperat că, după ce va linge toată mierea, animalul va renunţa, dar, cum de fiecare dată scotea din ce în ce mai puţină miere, ursul uriaş a început să mormăie. Era încă flămând. După ce a terminat mierea, s-a întors din

nou spre Ovid. S-a ridicat în picioare şi a căzut peste bicicletă, îndoindu-i cadrul.

Cu ochii în jos, Ovid a găsit cu mâna dreaptă un băţ şi l-a ridicat. Ultimul sfat pe care îl dădea cartea despre cum să supravieţuieşti atacului unui urs era:

> *Nu te preface mort. Dacă o faci, curând n-o să te mai prefaci. Cel mai bun mijloc de a supravieţui atacului unui urs, dacă nu ai altă alegere, este să ataci, de preferat în timp ce strigi. În unele situaţii s-a constatat că această atitudine sperie ursul, dar, cum ursul este mai mult ca sigur mai mare, mai puternic și mai rapid decât tine, îţi urăm noroc.*

Ovid a tras aer în piept şi a strigat:

– CARĂ-TE ŞI SÂCÂIE PE ALTCINEVA, URS IDIOT!, asta în timp ce agita băţul sub nasul animalului.

Ursul a privit destul de mirat schimbarea de tactică şi, spre uşurarea lui Ovid, s-a întors şi a fugit în pădure.

CUM SĂ SERVEŞTI LA TENIS

Adam Farthing avea cea mai ciudată tehnică de servit pe care o văzuse Lorelli vreodată. Serva lui presupunea să arunce mingea sus, în aer, aşteptând să cadă până la înălţimea umerilor, apoi s-o lovească făcând un salt înapoi, trimiţând-o adesea în plasă, şi totuşi, Adam nu părea îngrijorat de greşelile lui.

După prima dublă greşeală, a zâmbit şi a spus:

– Cred că e unu la zero pentru tine.

– Este cincisprezece la zero, a răspuns Lorelli.

– Cincisprezece pentru o singură lovitură?

– Aşa se ţine scorul la tenis: cincisprezece, treizeci, patruzeci, game. Lorelli nu era sigură că nu glumeşte.

– O, da, prostul de mine. Adam a luat mingea ca să servească din nou. Am încurcat jocul cu cel de squash.

Cu următoarea servă a reuşit să trimită mingea peste plasă. Lorelli a trecut-o înapoi în partea stângă a terenului şi l-a privit pe Adam cum alerga de-a curmezişul, într-o încercare de a realiza o lovitură de dreapta.

– Ar fi fost mai uşor să încerci un rever.

– Cu ce mână? a întrebat Adam.

Lorelli i-a arătat.

– O, da, ar fi fost mai uşor, a răspuns Adam. Sunt din nou la serviciu?

Până la sfârşitul primului set, a reuşit să câştige numai vreo două puncte, ambele considerate de Lorelli nişte lovituri norocoase.

– Hai să facem o pauză, a cerut Lorelli, văzând-o pe Hazel apropiindu-se.

– Nu sunt obosit deloc, a anunţat Adam vesel.

Hazel aducea o tavă cu două pahare cu limonadă proaspătă.

– M-am gândit că poate vă este sete, a spus ea.

Adam s-a uitat urât la ea.

– N-ai pus nuci, aşa-i?

Hazel şi-a plecat privirea şi a murmurat o scuză.

– Bine, atunci. Adam a luat un pahar, a luat o înghiţitură şi apoi s-a strâmbat: Este cam amară.

– Doamna Bagshaw nu prea pune zahăr, l-a informat Lorelli, luând şi ea un pahar. Mulţumesc, Hazel.

– Nu ai pentru ce.

– Ştii, nu este vina ei, i-a spus Lorelli lui Adam după ce a plecat fata.

Săraca Hazel! Doamna Bagshaw este foarte severă cu ea, o pune să lucreze ca servitoare.

– Cel puţin, ea are o mamă.

– De fapt, este adoptată. Mama ei adevărată a abandonat-o. În afară de asta, ar trebui să fii recunoscător. Încă îl ai pe tatăl tău.

– El? O, nu e bun de nimc. Ai crede poate că un avocat câştigă mulţi bani, nu-i aşa?

– Câştigă destul ca să te trimită la Saint Swivels.

– Doar atât, a spus dispreţuitor Adam. Haide, hai să jucăm un alt ghem. Cred că de data asta am să câştig. Sau, cel puţin, să obţin un egal.

– Egalitate la puncte, l-a corectat Lorelli.

– Aşa se spune! Este rândul meu la serviciu? a în tre-bat Adam.

OBSEDANTA MELODIE

Ovid începuse să-şi piardă speranţa. Strigase după ajutor aproape o oră. I se părea că era zadarnic. Se simţea ca un idiot. Cum a putut să fie atât de neglijent şi să nu verifice dacă bicicleta era stricată intenţionat? A lăsat jos garda şi Lorelli a obţinut un avantaj. Nu avea niciun dubiu că era mâna ei. O clipă, a admirat-o pentru abilitate. Să faci rost de un urs nu putea fi tocmai uşor.

Acum însă trebuia să ajungă acasă şi i-a venit inima la loc auzind cum cineva fluiera o melodie tristă.

– Alo? a strigat el.

Fluieratul a încetat.

– Cine-i acolo? l-a auzit pe Tom Paine, grădinarul.

– Eu sunt, Ovid, a răspuns el. Sunt rănit la picior.

– Continuă să vorbeşti, a spus Tom. O să mă iau după sunetul vocii tale.

Ovid a început să-i povestească despre cum a căzut de pe bicicletă şi s-a rănit la picior, fără să amintească de urs sau despre bănuiala că în spatele atacului se afla sora lui.

– Deci, nu e o dimineaţă prea plăcută, a spus Tom, răsărind din spatele unui copac, împingând o roabă plină cu flori tăiate.

Ovid a zâmbit la vederea bătrânului.

– Ce bine-mi pare să te văd, Tom. Poţi să mă ajuţi să ajung acasă?

– Nici o problemă. Tom a răsturnat florile şi s-a aplecat să-l ridice pe Ovid, care a tresărit de durere când şi-a atins glezna rănită de marginea roabei.

– Iartă-mă, stăpâne Ovid, a spus Tom, în timp ce-l aşeza în roabă.

Ovid nu stătea foarte confortabil şi a fost nevoit să-şi pună o mână sub cap, ca să nu se mai lovească de marginea de metal, dar era recunoscător că a fost salvat din situaţia grea în care se afla. În timp ce mergeau spre conac, Tom a început din nou să fluiere. Era o melodie ciudată şi părea alcătuită numai din opt sau nouă note, care se repetau.

– Ce fluieri? a întrebat Ovid.

– Iertare, a răspuns Tom. Mi-e teamă că fluieratul este unul dintre proastele mele obiceiuri, domnule. Petrec atât de mult timp singur, încât nici nu mai observ că o fac.

– Da, dar ce melodie este?

– Staţi să mă gândesc. Tom a fluierat din nou câteva note, încercând să

identifice melodia. O ştiţi, cred că era una dintre melodiile mamei dumneavoastră.

– Cum adică una dintre melodiile mamei? a întrebat Ovid.

– Una dintre melodiile pe care le-a scris.

– Ştiam că a cântat la pian. N-am ştiut că şi compunea.

– O, da, a răspuns Tom. Mici melodii drăguţe. Nu aveau niciodată cuvinte. Cred că ar fi avut nevoie şi de cuvinte, nu-i aşa?

– Le scria pe hârtie?

– Nu sunt sigur, a spus Tom, dar mi-o aduc aminte cântând melodia asta înainte de a muri.

Tom a început să fluiere din nou, iar Ovid era uimit cât de multe putea spune un cântec despre femeia care a scris o melodie atât de ciudată şi de obsedantă. Cât de puţine ştia despre părinţii lui.

DACĂ EXISTĂ O CULPĂ

Tom a oprit roaba în faţa intrării servitorilor.

– Am să intru să o aduc pe bona Griddle, a spus el.

– Mulţumesc, Tom, a răspuns Ovid, surprins că al şaselea simţ pe care bona Griddle îl avea pentru accidente încă nu o adusese la uşă. Spera ca Tom s-o găsească repede. Nu voia ca Lorelli şi Adam să-l vadă atât de vulnerabil. Crescând la conacul Thornthwaite, învăţase să evite să fie văzut în momente de slăbiciune.

Cu toate că era sigur că Lorelli se afla în spatele acestui ultim atentat la viaţa lui, trebuia să fie atent la domnul Farthing şi la Adam. Prezenţa lor la conacul Thornthwaite dezechilibrase balanţa delicată a vieţii de acolo. Era evident că Ovid ratase ocazia de a avea un singur duşman, în persoana surorii lui. Ideea că ar fi posibil să existe mai mult de unul îl îngrijora profund.

A simţit ceva aterizându-i pe stomac şi a văzut-o pe Cowell, pisica lui Lorelli. Lui Ovid nu-i plăceau în mod special animalele, dar în acest moment de nesiguranţă, torsul lui Cowell i s-a părut reconfortant şi liniştitor. Cel puţin, în ea putea avea încredere.

– Bună, Ovid. Ce cauţi în roabă? a auzit o voce din spatele lui.

Ovid a întors capul şi a dat cu ochii de domnul Farthing, care se uita în jos, la el, strângând la piept servieta de piele. Speriată, Cowell i-a sărit din braţe şi a fugit.

– M-am rănit la picior, a răspuns Ovid, în timp ce corpolentul avocat a înconjurat roaba şi a venit în faţa lui.

– Şi la cap, s-a mirat domnul Farthing, potrivindu-şi ochelarii.

Ovid şi-a pipăit fruntea cu mâna. S-a uitat la ea şi a văzut sânge.

– Ai căzut în timp ce te jucai, nu-i aşa? a întrebat domnul Farthing.

– A sărit roata de la bicicletă, a răspuns simplu Ovid.

– Din punct de vedere statistic, mersul pe bicicletă este mai periculos decât săritul cu paraşuta, a spus avocatul.

– Atunci, de-acum înainte o să trec la paraşutism, l-a ironizat Ovid.

Domnul Farthing a râs, iritat.

– Nu, nu, nu. Vreau doar să spun că activităţile care par lipsite de riscuri sunt adesea cele mai periculoase... statistic vorbind, asta e tot. Ca avocat, întâlnesc astfel de situaţii. Aş fi mai mult decât încântat să-ţi cercetez bicicleta. Poate ai reuşi să-l dai în judecată pe fabricant pentru livrarea de bunuri defecte. Dacă există o culpă, există şi o revendicare şi

aşa mai departe...

– Crezi că fabricantul a umplut tuburile cu miere ca să-l facă pe ursul brun şi mare să mă atace? a întrebat Ovid, privindu-l atent pe domnul Farthing, ca să-i vadă reacţia.

Domnul Farthing a râs din nou.

– Ce fantezie aveţi voi, copiii! Imaginează-ţi, un urs în pădurile astea.

– Imaginează-ţi, a spus Ovid sec.

– Ai vrea s-o chem pe bona Griddle? l-a întrebat domnul Farthing.

– Bona Griddle este plecată pentru vreo două zile, a intervenit domnul Crutcher, apărând în uşă.

– Unde este? a întrebat Ovid.

– Are nişte probleme de familie. Am să te duc să te vadă doctorul Scragg. A ridicat roaba de mânere şi l-a dus pe Ovid până la maşină, lăsându-l în urmă pe domnul Farthing.

– Cine e doctorul Scragg?

Domnul Crutcher a deschis uşa maşinii şi l-a ridicat pe Ovid din roabă.

– Este doctorul satului.

DOCTORUL SCRAGG

Având în vedere de câte ori se întâlnise Ovid cu moartea în cei treisprezece ani de viaţă, era surprinzător că nu-l vizitase niciodată pe doctorul din sat, dar, până acum, bona Griddle fusese disponibilă şi capabilă să trateze orice tăietură, lovitură, julitură sau, din când în când, rană de glonţ pe care gemenii şi-o provocaseră unul celuilalt.

Ovid stătea lângă domnul Crutcher, uitându-se nervos de jur împrejurul sălii de aşteptare, citind afişele de pe pereţi despre diferite boli şi mijloacele lor de prevenire. Faptul că era în sat îl făcea să simtă un disconfort. Pe drum, s-a lăsat în jos pe scaunul maşinii, de frică să nu fie văzut. Ştia că frica lui era iraţională. Înţelegea că satul nu era plin de hoarde furioase, gata să dea foc conacului Thornthwaite, dar, din lecţiile de istorie locală ale domnului Crutcher, aflase că, lăsând deoparte câteva excepţii, strămoşii lui nu fuseseră generoşi cu sătenii.

Uşa s-a deschis şi un bărbat în vârstă, într-un costum din trei piese, a intrat în cameră, împingând un scaun cu rotile. Avea un păr sârmos, cărunt şi o faţă foarte ridată, care se încreţea cu naturaleţe într-un zâmbet.

– Bună, Alfred, a trecut ceva vreme, a spus doctorul Scragg.

– Treisprezece ani, Donald, i-a răspuns domnul Crutcher.

– Atât de mult? Iar el trebuie să fie Ovid. Doctorul Scragg l-a privit. Semeni perfect cu tatăl tău. Ai nevoie de o mână de ajutor ca să te aşezi în scaunul cu rotile?

– Nu. Ovid s-a aşezat singur în scaunul cu rotile, înainte ca domnul Crutcher să-l poată ajuta. L-ai cunoscut pe tatăl meu?

– O, da, am fost prieteni din copilărie. Acum, hai să te ducem în cabinetul meu.

Doctorul Scragg l-a condus pe Ovid către uşă. Domnul Crutcher le-a deschis uşa.

– Mulţumesc, Alfred, a spus doctorul Scragg.

Domnul Crutcher a încercat să-i urmeze, dar doctorul l-a oprit.

– Dacă nu te superi, prefer să-mi văd pacientul singur.

– Bineînţeles. Stăpâne, dacă ai nevoie de mine, sunt aici. Domnul Crutcher a închis uşa după ei.

Doctorul Scragg l-a împins pe Ovid până la birou şi s-a instalat în spatele lui.

– Un excelent majordom, dar puţin cam prea protector câteodată, nu crezi? a spus el, luând un creion şi scriind ceva.

– Domnul Crutcher a fost foarte bun cu mine şi cu sora mea, a replicat Ovid.

– A, sora ta, Lorelli, nu-i aşa?

– Da.

– Nu ai un alt prenume, nu?

– Nu, a spus Ovid, aplecându-se înainte, ca să vadă ce scria doctorul.

– E fişa ta medicală. Doctorul Scragg i-a arătat-o. Ultima oară când ţi-am scris numele era vorba despre certificatul de naştere.

– Certificatul de naştere?

– Îmi amintesc ziua aceea foarte bine. A fost un adevărat tărăboi din cauza surorii tale, prima fată născută vreodată în familie. Tatăl tău a fost foarte supărat, dar, având în vedere prin ce a trecut ca să vă aducă pe lume pe amândoi, mama ta s-a dovedit foarte calmă. Acum, hai să ne uităm la picior.

– Este rupt? a întrebat Ovid, tresărind.

– Nu. Este luxat.

– În cât timp se va vindeca?

– Vreo două zile şi ar trebui să meargă spre bine. Până atunci am să-ţi dau nişte cârje. Acum, hai să vedem tăietura de la cap.

În timp ce doctorul îi dezinfecta rana, Ovid a întrebat:

– O să ajungă o cicatrice ca a tatălui meu?

– Cicatricea tatălui tău? Da, ciudat lucru. Am fost acolo în noaptea când

s-a întâmplat.

– Erai la vânătoare cu el?

– Vânătoare? Pentru Dumnezeu, nu. A rămas cu cicatricea după ce s-a ciocnit de un chelner care avea în mână un cuţit de pâine. Doctorul Scragg s-a scărpinat în barbă.

– Un cuţit de pâine?

– Chiar aşa. S-a întâmplat chiar în noaptea de după naşterea ta. Luam cina împreună. S-a dus la toaletă şi când a venit înapoi se ţinea de cap. Aşa s-a ales cu cicatricea.

– Probabil că Alfred s-a înşelat, a spus Ovid.

– Poate că a încercat să facă lucrurile să sune mai spectaculos, a spus doctorul Scragg, împingând scaunul în care era aşezat Ovid, din cabinet în sala de aşteptare.

Domnul Crutcher stătea cu spatele, privind pe fe reas-tră. S-a întors şi a întrebat:

– Mergem acasă, stăpâne?

– Da, te rog, a răspuns Ovid.

Ţinându-şi capul în jos, ca să nu fie văzut, Ovid nu i-a observat pe sora lui şi pe Adam Farthing care se îndreptau în direcţia opusă.

PĂRINTELE WHELAN

Lorelli era şi ea mult prea preocupată ss ă nu fie văzută de săteni ca să-l observe pe Ovid în timp ce trecea cu maşina. Nu intenţionase niciodată să ajungă atât de departe, dar, în timpul plimbării, a fost atât de absorbită de conversaţia cu Adam, încât n-a băgat de seamă când au ajuns la podul care traversa râul Curtail, de la marginea satului.

– Cum este Imelda Gaunt? l-a întrebat Lorelli în timp ce mergeau.

– Seamănă un pic cu tine, a răspuns Adam, gânditor. Este foarte frumoasă, a adăugat el, făcând-o pe Lorelli să roşească, şi foarte inteligentă.

– A mai scris ceva?

– N-a avut nevoie. Cartea asta i-a adus foarte mulţi bani.

– Adevărat? Este atât de căutată? Lorelli a simţit ghimpele geloziei. Îi plăcea să creadă că povestea îi aparţinea numai ei.

– O, da. Aş putea spune că, probabil, e chiar milionară.

– Dar n-a scris-o pentru bani, nu-i aşa?

– De ce altceva ai scrie o carte? De ce a-i face orice altceva? Până la urmă, totul se reduce la bani, nu-i aşa?

– Chiar ai putea să mă prezinţi? l-a întrebat Lorelli, care nu voia să

discute pe tema banilor.

– Desigur.

Când au ajuns la marginea satului Little Fledgling, Lorelli a sugerat să se întoarcă, dar Adam a spus că, dacă tot au ajuns până acolo, puteau să se ducă să vadă şi satul.

– La întoarcere putem să luăm autobuzul, a informat-o el. Este o staţie chiar lângă conacul Thornthwaite.

– O să mă lase şi pe mine să merg cu el? Lorelli nu călătorise niciodată cu autobuzul. Ideea o neliniştea.

Adam a râs.

– Autobuzele iau pe oricine. Trebuie doar să întinzi mâna să le opreşti, plăteşti şoferului şi mergi.

– Dar eu n-am niciun ban, a spus Lorelli.

– Pot să-ţi împrumut eu. Sunt sigur că vei putea să mi-i dai înapoi într-o zi. O să-ţi cumpăr şi îngheţată.

Adam făcea totul să pară atât de inofensiv şi de normal, încât lui Lorelli nu i-a mai trecut prin cap niciun motiv care s-o facă să spună nu, nici măcar gândul că satul o speria.

Au trecut pe lângă un bărbat care împingea, în faţa căsuţei acoperite cu paie, o maşină de tuns iarba, mare şi zgomotoasă. Văzând cum se învârteau lamele ascuţite, care tăiau iarba, Lorelli a simţit nevoia să se întoarcă şi să fugă, dar bărbatul a zâmbit şi le-a făcut cu mâna. Alături, o doamnă în vârstă îşi tundea gardul viu. Lorelli s-a uitat cu frică la perechea de foarfeci din mâna ei, dar bătrâna a spus „Bună ziua“, şi s-a întors la treaba ei, fără să le mai dea atenţie.

S-au oprit lângă clădirea mică a secţiei de poliţie, ceva mai mare decât o toaletă publică.

– Vezi, a spus Adam, nu e nimic de care să-ţi fie frică. Little Fledgling este un sat încântător.

Lorelli s-a uitat la faţa lui zâmbitoare şi a scos un mic oftat de uşurare. Era relaxată. Adam avea dreptate. Totul era în ordine. Era o zi frumoasă şi Little Fledgling era un loc ciudat, plin de oameni drăguţi, prinşi cu treburile lor, şi niciunul dintre ei nu voia să-i facă rău.

Dar senzaţia de bine s-a spulberat brusc când a auzit o voce mormăindu-i în ureche:

– Eşti o Thornthwaite. O mână i s-a aşezat atât de grea pe umăr, încât piciorele i s-au îndoit sub apăsare.

S-a întors şi a văzut un bărbat îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, cu excepţia unui guler alb ca o zgardă de câine. Lipsa părului scotea la iveală un scalp neregulat, cu mici petice de piele întinse în vârful

capului. Avea dinţii strâmbi şi ochii sălbatici, care, înainte de a se opri asupra ei, i s-au rostogolit în orbite.

– Ia mâna de pe mine, a strigat Lorelli, încercând fără succes să-i înlăture mâna.

– Eşti o Thornthwaite, a repetat el.

Respiraţia îi puţea.

– Şi ce dacă este? Tu cine eşti? a întrebat Adam.

Bărbatul a continuat s-o privească fix pe Lorelli.

– Numele meu este părintele Whelan. Părinţii tăi s-au legat într-o groaznică uniune în biserica mea. Trupurile lor păcătoase zac în cimitirul meu. Mă rog ca tu să nu fi moştenit păcatul care trece de la o generaţie la alta în familia ta.

– Ce păcat? a întrebat Lorelli, încercând să se elibereze.

– Prin sângele familiei Thornthwaite crima curge ca un virus, a spus preotul, strângând-o şi mai tare.

– Haide, Lorelli, a spus Adam. Hai să mergem.

În cele din urmă, Lorelli a scăpat din strânsoare, dar părintele Whelan i-a sărit în faţă, cu roba neagră fluturând ca un liliac uriaş.

– Crima este un păcat mortal! a strigat el, agitând teatral braţele în aer. Renunţă! Renunţă!

– Las-o în pace, a strigat Adam. Nu vezi că o sperii?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, i-a spus Lorelli preotului.

Părintele Whelan s-a întins spre ea şi a apucat-o încă o dată de umeri, trăgând-o mai aproape şi şoptindu-i la ureche:

– Toţi ştiu că mama ta v-a omorât tatăl. Şi ştiu şi ce a făcut el înainte de asta. S-a făcut vinovat de acelaşi lucru. A omorât un bărbat, un bărbat nevinovat, un om bun.

– Ce om? a întrebat Lorelli.

– Hedley Bagshaw, a şoptit preotul. Poliţia nu m-a crezut. A arătat spre clădirea mică, de peste drum, a poliţiei. Au susţinut că în perioada aia nu era în ţară. Probabil că tatăl tău i-a plătit. Dar eu ştiu ce am văzut. Cu ochii mei l-am văzut părăsind tipografia. Cu el mai era şi o femeie. În clipa aia nu am ştiut ce-au făcut, dar când am auzit ce i s-a întâmplat sărmanului Hedley, atunci am realizat. Tatăl tău a fost cel care l-a omorât. Părinţii tăi sunt nişte criminali. Nu trebuie s-o iei pe urmele lor.

Lorelli s-a eliberat din mâinile preotului şi a luat-o la fugă.

CAMERA PĂRINŢILOR

Pe drumul de întoarcere, Ovid n-a pomenit nimic despre cele spuse de doctorul Scragg în legătură cu cicatricea. Odată ajunşi acasă, domnul Crutcher a oprit maşina şi a sărit din ea. I-a ţinut uşa deschisă lui Ovid şi i-a dat cârjele.

– Mulţumesc, Alfred, a spus Ovid. De aici pot să merg şi singur.

– Foarte bine, stăpâne, a răspuns domnul Crutcher. Atunci, o să duc maşina în spate.

Ovid a urcat scările până în hol. Piciorul era deja ceva mai bine şi i s-a părut că, sprijinit într-o cârjă, îi este mai uşor să meargă. A urcat scările şi a găsit-o pe Hazel stând în dreptul unei ferestre şi citind o scrisoare.

– Te-ai lovit la picior? a întrebat ea.

– Mi-am luxat glezna, a răspuns Ovid. De la cine e scrisoarea?

– De la mama mea.

– De ce îţi scrie scrisori doamna Bagshaw?

– Nu e de la doamna Bagshaw. E de la mama mea adevărată.

– Cea care te-a lăsat la uşa doamnei Bagshaw? N-am ştiut că păstraţi legătura.

– Îmi scrie uneori. Nu semnează niciodată scrisorile, nici nu-mi spune unde locuieşte, şi întotdeauna sunt trimise din locuri diferite, aşa că nu pot să-i răspund.

– Şi ce-ţi scrie?

– Îmi pare rău, domnule. E ceva personal.

– Înţeleg. Ai văzut-o pe Lorelli?

– După tenis, a plecat la plimbare cu Adam.

Ovid a lăsat să-i scape un hohot de râs, scurt şi batjocoritor.

– Oho! Se ţineau de mână?

– Nu cred.

Ovid a lăsat-o singură şi s-a îndreptat şchiopătând către aripa de est a conacului. Când a ajuns în dreptul unei uşi albe cu flori roşii pictate pe margine, s-a oprit. A apucat clanţa cu mâna, dar, înainte de a o răsuci, s-a oprit o clipă. Camera fusese a părinţilor lui. Mai intrase o dată acolo, cu câţiva ani înainte, sperând să găsească vreun indiciu care să dovedească de ce mama lui i-a ucis tatăl, dar n-a descoperit nimic.

Însă discuţia cu doctorul Scragg l-a făcut să se gândească la cicatricea tatălui său. Fie doctorul greşea, fie domnul Crutcher încurca lucrurile. Sau unul dintre ei minţea. Ovid ştia că strămoşii lui erau cât se poate de superstiţioşi în privinţa fotografiatului, dar el se întreba dacă era posibil ca cineva să trăiască toată viaţa fără să i se facă o poză.

Cum a intrat în camera întunecată, a răsucit întrerupătorul, dar becul era ars. Şi-a croit drum pe lângă pat şi a tras draperiile. Lumina soarelui a

pătruns înăuntru, luminând particulele de praf pe care le stârnise Ovid. De la moartea mamei lui, nimic nu fusese schimbat în cameră. Pe toaleta frumos lucrată se afla o perie plină de fire fine de păr negru, diferite obiecte de machiaj şi o oglindă, pătată de o urmă de apă, care se evaporase în timp.

Pe o noptieră era o fotografie înrămată, în care apăreau două persoane îmbrăţişate. Amândouă purtau măşti care le acopereau faţa. Observând în spate o gondolă, Ovid şi-a amintit cuvintele doamnei Bagshaw, care povestea că părinţii lui îşi petrecuseră luna de miere la Veneţia, dar, cum măştile le acopereau faţa, Ovid nu putea vedea decât ochii verzi ai tatălui său.

A deschis sertarele, dar n-a mai găsit nicio altă fotografie. Pe cealaltă noptieră era o carte cu o pereche de ochelari deasupra. Ovid a citit titlul: *Cele şapte dansuri ale Franciskăi Töth*. Nu auzise niciodată nici de carte, nici de autoare

– Imelda Gaunt. A întors cartea ca să citească ce scrie pe spate şi din ea a zburat pe pat o foaie de hârtie. Dornic să afle ce folosise mama lui ca semn de carte, a ridicat-o. O faţă a paginii era albă, dar pe cealaltă faţă, scrise cu pix albastru, erau două acorduri muzicale. Nu exista cheia gravă pentru mâna a doua şi nici bemoli sau diezi. Era o melodie simplă, care începea cu şi sfârşea în T[1].

Dorind să asculte melodia, Ovid a băgat bucata de hârtie în buzunarul de la spate şi a părăsit camera.

[1] *Autorul folosește primul sistem de notaţie literală a notelor muzicale (n.tr.)*

SOSEŞTE UN TREN

– Nu fi supărată din cauza cuvintelor preotului. Nu este decât un bătrân nebun, a spus Adam.

Lorelli a tăcut. Oricât de tare se străduia, nu-şi putea scoate din cap vorbele părintelui Whelan. Părinţii ei fuseseră nişte criminali, afirmase el. „Crima curge prin sângele celor din familia Thornthwaite ca un virus.“ Întotdeauna a considerat că moştenirea familiei era conacul Thornthwaite şi tot ce-i aparţinea. Era oare posibil să moşteneşti dorinţa de a ucide? Ăsta era motivul pentru care ea şi Ovid îşi petrecuseră copilăria încercând să se omoare unul pe celălalt? O aveau în sânge? Se tot întreba. Erau amândoi născuţi criminali?

Mergeau în jos, pe strada principală a satului, şi ziua continua să fie frumoasă, numai că acum cerul albastru era orbitor în strălucirea lui. Lorelli îl auzea pe Adam care îi vorbea, încercând să pară vesel şi senin, dar nu-l asculta. I se părea că fiecare sătean care trecea pe lângă ea o privea acuzator: poştaşul care ducea scrisorile, adolescenta care plimba un câine, mama care împingea căruciorul în care se afla un copil. „Toţi ştiau“, spusese preotul. Ce gândeau toţi oamenii ăştia când se uitau la ea şi apoi întorceau repede privirea în altă parte? Cu părul ei negru şi ochii verzi era foarte clar că era o Thornthwaite. Toţi cunoşteau teribilul adevăr despre moartea părinţilor ei?

– Am întrebat ce aromă vrei?

Adam stătea în faţa ei. Se opriseră la magazinul din sat.

– Aromă? a întrebat Lorelli absentă.

– Îngheţată, a răspuns Adam, arătând spre pancarta din faţa magazinului.

Lorelli a zâmbit. Oricât de negre i-ar fi fost gândurile, se pare că Adam Farthing reuşea întotdeauna să-i amintească de lucrurile simple şi fericite din viaţă, cum ar fi îngheţata.

– Vanilie? a întrebat ea, aceasta fiind singura aromă care fusese servită vreodată la conacul Thornthwaite.

– Plic-ti-cooos, a spus Adam pe un ton cântat. Să-ţi spun ceva, o să-ţi fac o surpriză. Aşteaptă aici.

Când a intrat în magazin s-a auzit sunetul unui clopoţel. Lorelli s-a aşezat pe banca de afară.

La urechi i-a ajuns un zgomot puternic, un fel de huruit. Peste drum se afla o staţie în care intra un tren. Era primul pe care Lorelli îl văzuse vreodată.

A simţit impulsul puternic să alerge peste drum, să sară în tren şi să scape de viaţa de până acum. Şi-a amintit pasajul din cartea ei favorită, în care Franciska a călătorit pentru prima dată cu trenul, simţindu-se liberă şi matură. Lorelli voia să se simtă la fel. Totuşi a rămas pe loc, privind la pasagerii care părăseau staţia, protejându-şi ochii de soare. Printre călători a zărit o faţă cunoscută: era bona Griddle. Ca să nu fie recunoscută, Lorelli s-a uitat în jos. Când şi-a ridicat privirea, bona Griddle nu mai era.

– Ţi-am luat două cupe, una de ciocolată, una de caramel, a spus Adam, îndesându-i sub nas o îngheţată mare.

– Mulţumesc, a spus ea, luând-o.

– Ce vrei să facem acum?

– Vreau să merg la cimitir, să văd mormântul părinţilor mei, a răspuns Lorelli.

MELODIA MARTHEI THORNTHWAITE

Ovid a luat cartea, a băgat foaia de hârtie între pagini şi a părăsit camera cu cartea sub braţ. Era mai greu să cobori scara în cârjă decât s-o urci, dar, nu după multă vreme, a încercat uşa camerei unde se afla pianul. Era încuiată.

– Cine-i acolo? a întrebat el.

N-a răspuns nimeni. Ovid s-a întors şi s-a îndreptat către aripa de est, până a ajuns la o uşă pe care scria Camera cu Orgă. A deschis-o şi a pătruns într-o cameră cu tavan înalt.

În faţa lui, pe perete, era un rând de tuburi enorme, de diferite dimensiuni. La baza lor se afla o claviatură şi un scaun tapisat în roşu. În faţa orgii superbe se înşirau rânduri de scaune de lemn.

În timp ce Ovid îşi făcea drum printre scaune, spre orgă, în cameră răsuna, „poc-toc“, bocănitul făcut de picior şi de cârjă. S-a aşezat pe scaunul tapisat şi a scos foaia cu piesa mizicală. A pus-o în faţa lui şi a găsit pe claviatură prima notă.

A cântat melodia lent. Fiecare notă reverbera, lovindu-se de pereţii camerei. Era aceeaşi melodie pe care o fluierase Tom, melodia pe care o scrisese mama lui cu puţină vreme înainte să moară. La orgă suna chiar mai obsedant. A cântat-o din nou, dar în ritm mai alert. Apoi încă o dată, şi mai repede. A atins o notă greşită şi a luat-o de la început. A încercat pe un registru mai înalt, apoi mai jos, pe octava cea mai gravă. A cântat-o cu ambele mâini. Se întreba la ce s-o fi gândit mama lui când a scris-o. Părea atât de plină de mânie, atât de întunecată. Părea o propoziţie neterminată. A încercat să-şi dea seama cum ar fi intenţionat ea s-o continue, dar nu i-a venit în minte nimic potrivit. A cântat-o din nou, ţinând degetele apăsate pe notele pe care le atingea, creând încet un acord grav, discordant, care a umplut camera de zgomot.

Când a ridicat degetele de pe claviatură a auzit în spatele lui o tuse uşoară. S-a întors şi l-a văzut pe domnul Farthing, care stătea în capătul opus al încăperii.

– Ce cântecel interesant, a spus avocatul, zâmbind.

– Ce doreşti? l-a repezit Ovid, enervat că a fost întrerupt. Ai venit să numeri tuburile de la orgă?

– O, nu, a răspuns domnul Farthing. Vezi, orga e considerată un singur obiect, indiferent de numărul tuburilor.

– Am glumit, a spus Ovid.

– A, înţeleg. Da, sigur că da.

– Ce cauţi aici?

– Eram în trecere şi am auzit muzica. Este un instrument magnific. Secolul optsprezece, dacă nu mă înşel.

– Da, a replicat Ovid. Camera a fost făcută în ultima parte a secolului al optsprezecelea, când se pare că lordul Allegro Thornthwaite invita nobilimea din toată ţara să-i asculte recitalurile. Pun pariu că ai trecut-o în inventar.

– N-am început din aripa asta a casei. Aveţi o mulţime de camere.

– Ei bine, dacă vrei să te apuci de treabă, eu o să plec. Ovid a băgat foaia cu melodia mamei lui în buzunar şi a vrut să plece, dar domnul Farthing s-a aşezat în faţa lui, blocându-i drumul.

– Doreşti ceva? a întrebat Ovid.

– Ei, bine, da, ar mai fi ceva. O întrebare.

– Care?

– Da... Mă întrebam dacă ai fi amabil să-mi spui câte animale aveţi?

– Animale...?

– Animale... Ei, da, animale. Câte animale există la conacul Thornthwaite?

– De ce, le pui şi pe ele în inventar?

– Totul trebuie pus la socoteală.

– Cowell, pisica, şi doi cai, Pride şi Joy.

– Niciun alt animal?

– Mă rog, mai sunt albinele, dar sunt ale lui Tom. De ce întrebi?

– Nimic important, vreau să spun, ei bine, este... Numai că am dat peste nişte documente cam ciudate în camera surorii tale.

– Ce ai căutat în camera surorii mele?

– Trebuie să inventariez tot ce există la conac.

– Deci, ce reprezentau documentele alea? a întrebat Ovid, sceptic.

Domnul Farthing s-a foit jenat.

– Sunt nişte acte legate de achiziţionarea unui animal de la o grădină zoologică dezafectată. E vorba despre cumpărarea unei femele din specia numită *ursus arctos*.

– Şi ce înseamnă asta?

– Am căutat. Este în latineşte. Este numele unui... ei, bine... Domnul Farthing a râs încurcat. Este o specie de urs. L-a privit pe Ovid în ochi. Când mi-ai vorbit despre ursul din pădure glumeai, nu-i aşa?

DOAMNA CU FLORILE

În drumul lor către cimitir, Lorelli şi Adam au trecut pe lângă şcoală. Era o clădire mică, modernă, cu un etaj, înconjurată de o curte de joacă, cu modele viu colorate imprimate în asfalt, care, în timpul şcolii, ar fi trebuit să fie plină de copii.

– Cum ţi se pare? a întrebat Lorelli.

– Nu ştiu, nu am fost niciodată aici, a răspuns Adam.

– Voiam să spun, cum este să mergi la şcoală. Eu am luat lecţii numai acasă.

– O, asta era? E mişto. Sigur, Saint Swivels este mult mai mare decât şcoala asta mică. Are patru terenuri de fotbal, opt terenuri de baschet, douăzeci de terenuri de tenis, un laborator ştiinţific, o sală de gimnastică şi un bazin de înot olimpic. Are chiar şi o fermă adevărată.

– Parcă citeşti o descriere dintr-o broşură, a spus Lorelli. Ce vreau eu să aflu este cum e să ai prieteni, să mergi la ore, să ai profesori pe care să-i placi sau nu... chestii din astea. Se gândea la diferitele cărţi pe care le citise despre viaţa la şcoală.

– O, totul e grozav, a răspuns Adam fluturând mâna a lehamite. Am o mulţime de prieteni şi toţi profesorii mă plac.

S-au apropiat de turla înaltă a bisericii. De partea cealaltă a drumului se afla o clădire cu acoperişul plat şi o firmă pe care era scris: TIPOGRAFIE.

Lorelli a arătat spre uşile mari de lemn ale bisericii.

– Ce crezi, părintele Whelan e înăuntru? a întrebat ea neliniştită.

– Nu. Nu, a luat-o în cealaltă direcţie, a răspuns Adam. Unde este mormântul părinţilor tăi?

– Nu ştiu. Este pentru prima dată când vin aici, a recunoscut Lorelli.

– O să-l găsim mai repede dacă o luăm fiecare în altă direcţie, a spus Adam isteţ. Eu o iau pe aici, ocolesc biserica, iar tu ia-o în cealaltă parte.

Lorelli a aprobat. Nu era chiar sigură că voia să fie împreună cu Adam când va găsi mormântul părinţilor, pentru că nu ştia ce va simţi când va da cu ochii de el.

Mergând singură prin cimitir, Lorelli s-a gândit că a citi nume, date şi inscripţii despre nişte persoane pe care nu le-ai cunoscut niciodată este o experienţă ciudată şi lipsită de orice emoţie. Apoi a zărit un nume cunoscut.

Hedley Bagshaw
Acum parte a istoriei locale,
pe care a iubit-o atât de mult
Mort la 41 de ani, în 1996

– Uite, draga mea. Pune asta pe mormântul lui.

Lorelli s-a întors către femeia care i se adresase. Avea ochii blânzi, părul lung, neîngrijit, şi mai multe straturi de haine desperecheate, ca şi cum n-ar fi fost sigură cum să se îmbrace în dimineaţa aceea, aşa că pusese pe ea tot ce avea. În braţe căra un buchet de flori colorate, din care îi întindea una lui Lorelli.

Lorelli a luat floarea şi a pus-o pe piatra de mormânt.

– L-ai cunoscut? a întrebat ea.

Femeia a citit numele.

– Hedley Bagshaw? Nu, dar vin să pun flori pe mormintele tuturor celor uitaţi de cei care au rămas în viaţă. Nu crezi că şi morţii au nevoie să li se poarte de grijă?

– Îmi caut părinţii, a spus Lorelli.

– Când i-ai văzut ultima dată?

– Voiam să spun că sunt morţi. Caut mormântul.

– O, îmi pare rău. Femeia a zâmbit cu bunătate. Ce nume cauţi, draga mea?

– Thornthwaite, a răspuns Lorelli, iritată că trebuie să-şi dezvăluie numele.

Se întreba dacă femeia îi cerceta culoarea ochilor, dar n-a spus decât:

– Strămoşii tăi sunt într-un colţ foarte îndepărtat. Am să-ţi arăt.

A urmat-o prin cimitir.

– Numele meu este domnişoara Wilde, a spus femeia. Lucrez la biblioteca satului. Citeşti mult?

– Destul de mult.

Lorelli s-a gândit cu emoţie la o altă bibliotecă pe care s-o exploreze.

– Ai putea să vii şi să ni te alături.

– Am voie? Domnul Crutcher mi-a spus că nu foloseşte la nimic să citesc alte cărţi până nu le termin pe cele de acasă.

– Ei bine, atunci domnul Crutcher habar n-are despre ce vorbeşte. Ai putea să vii la bibliotecă şi să-ţi arunci o privire pe colecţia noastră.

– Am să vin, a promis Lorelli, gândindu-se la posibilitatea de a găsi o altă carte a Imeldei Gaunt.

Domnişoara Wilde a condus-o în acea parte a cimitirului unde iarba crescuse înaltă, iar păpădia şi părăluţele aurii se înmulţiseră în voie.

Pietrele de mormânt păreau mult mai vechi, şi multe dintre ele se surpaseră.

– Aici este îngropată familia ta, a spus ea.

Din cauza copacilor, aici era mult mai întuneric decât în restul cimitirului. Multe pietre de mormânt erau cioplite în forme elaborate, reprezentând pasiunile pe care strămoşii ei le-au avut în viaţă. Pe mormântul lordului Orinoco Thornthwaite era pus un glob sculptat; pe cel al lordului Royston, o mănuşă de box din piatră; pe mormântul lordului Elroy Thornthwaite era aşezată o inimă pe care era gravat numele soţiei lui. În orice caz, anii de uitare îşi puseseră amprenta pe toate aceste lucruri. Globul era crăpat, mănuşa de box, ciobită, şi inima din piatră zăcea spartă în două.

În cel mai îndepărtat colţ, Lorelli a descoperit o piatră de mormânt care părea mai nouă, neagră, scrisă cu litere albe. A tras aer în piept şi a citit cuvintele:

Aici zace
Lordul Mycroft Thornthwaite
Mort 1996, 43 de ani
Şi iubita lui soţie,
Lady Martha Thornthwaite
Moartă 1996, 35 de ani
Fie ca sufletele lor să se odihnească în pace!

Lorelli a fost mirată să vadă că în faţa mormântului se afla un buchet de flori.

– Cine le-a pus? a întrebat ea.

– Eu, a răspuns domnişoara Wilde.

Lorelli s-a simţit cuprinsă de un val de vinovăţie şi de o teribilă tristeţe.

– Îmi pare atât de rău, a spus ea, căzând în genunchi. O durere sfâşietoare îi chinuia inima, iar lacrimile îi şiroiau pe faţă. Era pentru prima oară când îşi plângea părinţii. Domnul Crutcher îi învăţase întotdeauna, pe ea şi pe Ovid, că durerea trebuia să se manifeste în linişte şi respect, nu exprimată deschis şi dezlănţuit. Se simţea copleşită şi speriată de emoţia care pusese stăpânire pe trupul ei, pierdută, şocată de cât de milă îi era de ea însăşi. Până să-l audă pe Adam vorbindu-i, nu şi-a dat seama cât timp a stat îngenuncheată.

– Acolo erai? a întrebat el.

Lorelli şi-a şters faţa şi s-a ridicat.

– Unde a dispărut?

– Cine?

– Femeia cu florile.

– N-am văzut pe nimeni, a răspuns Adam. O, văd că ai găsit mormântul părinţilor tăi. A îngenuncheat şi el ca să-l privească, iar Lorelli a observat cum i se întunecă faţa. 1996 este anul când a murit şi mama, a şoptit el.

FUNDĂTURA BAGSHAW

Lorelli şi Adam au părăsit cimitirul prin poarta din apropiere şi s-au trezit pe o mică alee şerpuitoare. Au luat-o de-a lungul ei şi au ajuns la o căsuţă cu acoperiş de paie, înconjurată de o grădină plină de buruieni. Viţa agăţătoare şi iedera acopereau clădirea, ca şi cum grădina sălbatică devorase încet căsuţa.

– Crezi că locuieşte cineva aici? a întrebat Lorelli, oprindu-se să o privească.

– Dacă da, atunci au nevoie de un grădinar, a răspuns Adam.

Lorelli a citit numele gravat pe o placă de lemn de pe poarta din faţă.

– Fundătura Bagshaw, a citit ea cu glas tare. Aici au locuit doamna Bagshaw şi soţul ei înainte ca ea să se mute la conacul Thornthwaite. A tras zăvorul şi a deschis poarta.

– Ce faci? a întrebat Adam.

– Am de gând să arunc o privire mai de-aproape.

A luat-o pe potecă, păşind peste rădăcini şi ramuri, fiind atentă să evite urzicile înalte, care înţepau.

– Asta nu înseamnă violare de domiciliu?

– Casa se află pe domeniul nostru. Nu-ţi poţi viola proprietatea. În afară de asta, uită-te la grădina asta, nimeni n-a mai călcat pe-aici de ani întregi.

– Ce zgomot se aude? a întrebat Adam, sesizând un zumzet înfundat, care venea din spatele casei.

– Pare un generator, a răspuns Lorelli, încercând uşa. După cele spuse de preot, şi apoi după ce găsise mormântul lui Hedley Bagshaw, a simţit nevoia covârşitoare să vadă ce e înăuntru. Asta este încuiată. Hai să încercăm prin spate.

Au ocolit căsuţa, apoi au încercat să se uite înăuntru, dar toate ferestrele erau negre din cauza murdăriei.

– Totuşi, nu cred că este bine ce facem, a spus Adam.

– Atunci, rămâi afară, l-a repezit Lorelli. Adam începuse s-o calce pe nervi. A încercat uşa din spate şi, spre surpriza ei, a găsit-o descuiată. A pătruns într-o bucătărie mică şi şi-a imaginat cum arăta pe vremea când doamna Bagshaw trăia acolo, cu flori pe pervazul ferestrei, cu cratiţe şi tigăi atât de curate, încât te puteai oglindi în ele, şi cu mirosul îmbietor care venea din cuptor. Era un contrast izbitor faţă de bucătăria întunecoasă şi nefolosită în care se afla acum.

Adam a urmat-o. El a dat cu degetul de-a lungul mesei murdare.

– Dezgustător, nu-i aşa?

Lorelli a luat-o pe coridor, a intrat apoi în camera din faţă, unde verdeaţa îşi făcuse drum înăuntru prin golurile din ramele ferestrelor şi îşi întinsese tentaculele verzi de-a lungul pereţilor.

– Probabil că locul este părăsit de ani de zile, a spus Adam.

Lorelli a şters o fereastră ca să intre mai multă lumină şi a zărit, într-un colţ al camerei, un teanc de ziare. A ridicat unul şi a citit prima pagină. Era un exemplar vechi din *Hexford Express*, plin de poveşti despre incidente minore şi probleme locale. I-a atras atenţia un articol din josul primei pagini.

– Ascultă aici, a spus ea, citind. Nu rataţi numărul de săptămâna viitoare, în care istoricul local Hedley Bagshaw publică un alt fascinant arbore genealogic de familie, scoţând la lumină, prin poveştile de viaţă ale familiilor locale, amănunte despre trecutele noastre obiceiuri. În episodul următor al acestui serial popular, domnul Bagshaw va dezvălui istoria nobilimii locale, familia Thornthwaite.

Ziarul era datat octombrie 1996.

– Ăsta este anul în care a murit, a spus Lorelli, amintindu-şi data de pe piatra de mormânt. A ridicat ziarul din săptămâna care a urmat şi a căutat articolul. Nu este aici.

– Verifică toate paginile. Poate l-au mutat în altă pagină a ziarului.

Lorelli a întors sistematic fiecare pagină a ziarului vechi şi îngălbenit.

– Ăsta e. La sfârşitul paginii e numele lui, s-a bucurat Adam.

– Nu este articolul, a spus Lorelli. Este anunţul mortuar.

Şi au citit.

> *Hedley Bagshaw, istoric local și tipograf al acestui ziar, a murit în mod tragic, ieri, când a căzut în rotativă, în timp ce tipărea ediția de față a ziarului. Membru valoros al echipei și colaborator regulat al ziarului, el a lăsat în urmă o soție și o fetiță recent adoptată, Hazel. În acest trist moment, gândul nostru este alături de ele*.

Lângă articol se afla fotografia unui bărbat zâmbitor, cu privirea blândă. Lorelli s-a gândit din nou la acuzaţiile părintelui Whelan, care susţinea că Hedley fusese omorât de tatăl ei. Adam, care citea peste umărul lui Lorelli, i-a spus dintr-odată: „Vreau să mă întorc la conac“.

– De ce?

– Este o greşeală foarte mare să te strecori în casa cuiva. N-ar fi trebuit

niciodată să mă iau după tine.

– Vin şi eu cu tine.

– Nu, a spus Adam hotărât. Prefer să merg singur. Uite, ia asta ca să-ţi plăteşti autobuzul. I-a aruncat o monedă de o liră şi a fugit din cameră.

Lorelli s-a şezat pe jos. A tot răsucit banul în mână, încurcată de schimbarea bruscă a tonului lui Adam şi rănită de decizia lui de a pleca fără ea. A adus-o în sat şi apoi a abandonat-o acolo.

Pe măsuţa de cafea din faţa ei, plină de praf, era un teanc de hârtii. A luat prima foaie. Dându-şi seama despre ce era vorba, a apucat tot teancul şi l-a răsfoit, fără să-şi creadă ochilor. Fiecare pagină conţinea un desen. Una reprezenta un copac, cu un fir care pleca de la o ramură şi ajungea până la un cerculeţ pe care scria cu litere de tipar, TRĂGACI. Exista şi o schemă pentru atacul de la bătrânul stejar. Pe altă pagină era desenat un cal, cu o săgeată care arăta spre partea de jos a şeii, sub care era scris cuvântul POLEN.

„Ovid“, şi-a spus Lorelli. Adesea se întrebase unde îşi ţine Ovid desenele. Acuma ştia.

CIOCANUL ŞI STUPUL

Lorelli a răsfoit paginile cu scheme şi planuri. Nu avea niciun dubiu că erau ale lui Ovid. Pe unele le recunoştea. Nu toate îi erau clare, cum era povestea cu tuburile bicicletei umplute cu miere, dar toate purtau amprenta minţii fratelui ei, strălucită din punct de vedere tehnic şi ucigaşă. A cercetat una dintre pagini, pe care era desenat un ciocan legat de o prăjină, lângă o cutie de lemn. Cuvintele însoţitoare i-au atras atenţia: STUP CU ALBINE UCIGAŞE.

Citind cuvintele, Lorelli şi-a dat seama că încă se mai auzea zumzetul care venea din spatele casei. Zicându-şi că era vorba despre un generator, nu mai dăduse impor-tanţă zgomotului. Renunţase să mai fie atentă la el, dar, concentrându-se, şi-a dat seama despre ce era vorba. Era bâzâit de albine.

Lorelli a urmărit zgomotul în afara casei, în grădina plină de buruieni. A înconjurat un tufiş şi s-a oprit brusc când a văzut ce era în spatele lui. Avea în faţa ochilor o cutie mare, rectangulară, forfotind de zgomot şi de activitate, în timp ce un şir neîntrerupt de albine intra şi ieşea prin găurile laterale.

Exact ca în desen, stupul se legăna deasupra unui scaun care era aşezat cu grijă pe un grătar metalic. Lângă el era o prăjină de metal, fixată vertical, cu un resort legat de ea. O altă prăjină era ataşată, orizontal, deasupra, la capătul căreia se afla un ciocan.

Lorelli s-a uitat lung la toate astea, întrebându-se la ce folosesc. A înaintat un pas, ca să privească mai de-aproape. Apoi un altul. Apoi încă unul.

Acum era îngrijorător de aproape, dar, înainte să apuce să se întoarcă, a simţit cum pământul îi fuge de sub picioare. În timp ce aluneca într-o groapă a început să ţipe, întinzând braţele în sus, fără să se poată prinde de nimic. Groapa nu era prea adâncă, dar era înclinată într-un unghi anume. Şi-a simţit piciorul alunecându-i şi a căzut pe spate, ducându-se la fund. Totul s-a întâmplat atât de repede, încât, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, zăcea întinsă, privind printr-un grătar, direct sub stup.

Aici zumzetul era şi mai puternic, iar cerul era întunecat de mii de albine. A auzit un ticăit şi a văzut că bara orizontală, cu ciocanul în vârf, se mişca înapoi.

Tic-tic-tic-ul continua.

În timp ce se mişca, bara încorda arcul.

– Tic-tic-tic.

Când Lorelli a înţeles planul, era prea târziu. În cădere a declanşat mişcarea ciocanului. Când s-ar fi atins presiunea maximă, ciocanul ar fi sărit înapoi şi s-ar fi proiectat, lateral, în stupul de albine, dărâmându-l de pe scaun şi zdrobindu-l de grătar, eliberând astfel mii de albine furioase. Speriat şi derutat, roiul ar fi fost gata să înţepe orice îi ieşea în cale. Totul era conceput ca o capcană bine pusă la punct pentru a înhăţa pe oricine s-ar fi apropiat prea mult de stup.

– Tic-tic-tic.

Lorelli a încercat să iasă din groapă, dar avea picioarele înfipte în ea ca un ic. S-a agăţat cu unghiile de pământ, dar tot n-a reuşit să se urnească. Ovid proiectase capcana foarte bine.

– Tic-tic-tic.

A încercat să mişte grătarul, dar a realizat că, mişcându-l, ar fi răsturnat scaunul şi ar fi trântit stupul peste ea.

– Ajutor! a strigat ea. M-am împotmolit. Ajutor!

Niciun răspuns.

Era singură.

Arcul lăsa impresia că nu va mai rezista mult timp. Vibra sub presiune. Ciocanul era gata să se balanseze.

– Tic-tic... CLIC.

Arcul a ajuns la tensiunea maximă şi ciocanul s-a balansat spre stup.

Fiind conştientă că un stup cu albine ucigaşe era gata să prăbuşească peste ea, Lorelli n-ar fi putut fi acuzată dacă ar fi plâns, dar ochii ei verzi au urmărit fără să clipească ciocanul, care s-a lovit de marginea stupului, eliberând o armată de albine, ca nişte trupe chemate la luptă.

„Până aici mi-a fost, s-a gândit ea, „aşa am să mor“.

Mierea s-a scurs din stupul spart, picurându-i pe buza superioară, lipicioasă, dulce şi aromată. Se întreba dacă ăsta ar putea fi ultimul lucru pe care-l gusta înainte să fie înţepată mortal.

O SCHIMBARE DE 180 DE GRADE

Pe când zăcea în capcană, aşteptându-şi moartea dureroasă, Lorelli a simţi deodată cum două mâini puternice o apucă de umeri şi o trag afară din groapă. A deschis ochii şi a văzut stupul sfărâmându-se de grătar, eliberând un nor în formă de ciupercă. Mâini înmănuşate au dus-o departe. Faţa salvatorului ei era acoperită de o mască de apicultor.

Au ajuns în faţa căsuţei, şi Lorelli a zărit parcat în dreptul ei un tractor.

– Domnişoară Lorelli, te-au înţepat? a întrebat Tom Paine.

– Tom, s-a mirat Lorelli.

– Bună, domnişoară Lorelli. Te-au înţepat? a repetat el.

– Nu cred.

– Bine, pentru că dacă ai fi fost înţepată ai fi ştiut. Acum, stai aici, iar eu am să mă duc să rezolv cu albinele.

Cu aceste cuvinte, a aşezat-o pe Lorelli pe scaunul tractorului şi s-a întors în spatele casei.

– Erau albine ucigaşe? a întrebat Lorelli când s-a întors.

– O, da. Şi nişte mici distrugătoare ticăloase. De când le-am văzut pe la noi, am tot încercat să le localizez.

– Cum urmăreşti o albină?

– La fel cum urmăreşti orice animal, cu multă răbdare şi atenţie la detalii.

– Ce le-ai făcut?

– Le-am omorât.

– Le-ai omorât?

– Da. Vezi, existenţa lor în ţara asta nu este permisă şi nu se împacă cu albinele domestice. Aşa că le-am stropit cu insecticid şi le-am omorât. Păcat, într-un fel. A trebuit să dau cu spray şi peste miere. Mi-ar fi plăcut să ştiu ce gust are. Oricum, ce căutai aici?

– Am văzut numele de pe poartă, a răspuns Lorelli. După cele ce mi-a povestit preotul...

– Părintele Whelan? a întrerupt-o Tom. Hai să ghicesc, ţi-a spus că tatăl tău a avut legătură cu moartea lui Hedley Bagshaw?

– Da, a răspuns Lorelli, mirată că Tom era la curent cu situaţia.

– Ei bine, nu trebuie să dai atenţie spuselor bătrâ-nului beţivan în rochie. Pe vremea aia, ar fi spus oricui ar fi stat să asculte că l-a văzut pe lordul Mycroft ieşind din tipografie în noaptea când a murit Hedley, dar nu-i nimic adevărat. Mai întâi, biserica este la o distanţă bună de

tipografie şi era perioada anului când copacii ar fi trebuit să fie plini de frunze. E destul să încerci să observi cât de clar se poate vedea peste drum. În al doilea rând, bătrânul Whelan a avut mereu ceva împotriva tatălui tău, pentru că trebuia să plătească chirie pentru casa parohială. În al treilea rând, mama şi tatăl tău erau, pe atunci, la Veneţia, în luna de miere, aşa că nu aveau cum să aibă vreo legătură. Bătrânul preot nu este decât un beţivan sâcâitor.

Lorelli a simţit o imensă uu şurare. Tom a fost întotdeauna o persoană în care putea avea încredere. Era încurajator să-l audă cu câtă uşurinţă risipea acuzaţiile părintelui Whelan.

Tractorul lui Tom mergea încet şi, pe drumul de întoarcere spre conacul Thornthwaite, a blocat în spatele lui câteva maşini care încercau nerăbdătoare să-l depăşească pe drumul îngust. În cele din urmă, Tom a ieşit de pe drumul care ducea spre conacul Thornthwaite, lăsând maşinile să accelereze. Soarele asfinţise, şi lumina devenise portocalie.

Cum a ajuns acasă, Lorelli l-a căutat pe Adam, dar domnul Crutcher i-a spus că încă nu se întorsese.

– Domnul Farthing mi-a spus să vă prezint scuze, pentru că nici el, nici fiul lui nu vor cina în seara asta cu tine şi cu fratele tău, a adăugat domnul Crutcher.

Lorelli era deja aşezată la masa din sufragerie când Ovid a intrat şchiopătând, cu cârja sub braţ.

– O zi plină de evenimente? a întrebat ea.

– Suportabilă, a replicat Ovid, privindu-şi sora, ca să-i surprindă reacţia. Adam şi cu mine am fost la Little Fledgling, a spus Lorelli.

– Am auzit. Unde este Adam?

– Nu ştiu, a recunoscut Lorelli. S-a întors acasă singur.

– S-a săturat de tine, este? a întrebat Ovid.

Gemenii şi-au petrecut restul cinei într-o atmosferă de neîncredere tăcută. Apoi, Ovid a sugerat să-şi continue partida de şah, dar Lorelli a spus că este obosită şi s-a retras în camera ei.

ACUZAŢII ŞI NEGĂRI

În zilele care au urmat excursiei lui Lorelli în sat, Ovid a simţit că sora lui devenea şi mai precaută în ceea ce-l privea. Şi Adam acţiona diferit, iar între el şi Lorelli se instalase o răceală evidentă.

În timpul acesta, scopul numărul unu al lui Ovid era să intre în dormitorul lui Lorelli şi să găsească dovada faptului că se afla în spatele atacului ursului.

În cele din urmă, cum glezna i se vindeca şi sora lui se bucura de şedinţe zilnice de înot, Ovid a reuşit să urce în vârful turnului central, până la uşa dormitorului suro -rii lui.

A traversat camera şi i-a deschis biroul, unde a găsit documentul la care se referise domnul Farthing. Era o cerere pentru achiziţionarea unui urs de la o grădină zoologică dezafectată. Existau mai multe scrisori pe tema asta, şi Ovid încă citea corespondenţa când uşa s-a deschis şi a intrat Lorelli.

– Ieşi afară, a strigat ea, trăgându-şi răsuflarea.

Ovid a ridicat privirea.

– Dragă surioară, a spus el, mă dezamăgeşti. Credeam că avem un armistiţiu.

– Aşa am crezut şi eu, a strigat Lorelli.

– Atunci ce înseamnă asta? Ovid a ridicat teancul de scrisori.

– Nu ştiu. Ce ai acolo?

– Este un document care dovedeşte că ai cumpărat un urs de la o grădină zoologică, Lorelli.

– Înainte de armistiţiu, amândoi ne-am făcut planuri, dar, de ziua noastră, le-am anulat pe toate.

– Adevărat? a întrebat Ovid neîncrezător.

– N-am mai continuat cu chestia asta, a răspuns Lorelli.

– Deci ursul mare, brun, care mormăie prin pădure este o întâmplare, nu-i aşa? Probabil că este în vacanţă.

– Nu ştiu nimic despre asta.

– Poate e doar o poveste. De asemenea, cred că n-ai habar nici cum a ajuns bicicleta mea să fie plină cu miere? a ironizat-o Ovid.

– Plină cu miere? s-a mirat Lorelli, amintindu-şi desenul pe care l-a găsit în Fundătura Bagshaw. Ştia că nu trebuia să aibă încredere în el, dar a început să simtă că se întâmpla ceva. Nu-i aşa că planurile tale erau în casa din Fundătura Bagshaw?

– Ce Bagshaw?

– Acolo unde a locuit doamna Bagshaw înainte de a se muta aici. Am crezut că foloseşti locul ca să-ţi pui la cale atacurile.

– N-am fost acolo niciodată.

– Existau acolo schiţe pentru copacul cu capcană, pentru albinele ucigaşe şi... pentru o bicicletă plină cu miere.

Gemenii s-au privit atent unul pe celălalt, cu ochii lor verzi foarte încrâncenaţi, şi amândoi au ajuns la aceeaşi concluzie.

– De când cu armistiţiul, cineva încearcă să ne omoare, a decis Lorelli, spunând cu voce tare ceea ce gândeau amândoi.

Brusc, o explozie a zguduit clădirea din temelii, făcând ca una dintre picturile în ulei de pe peretele camerei lui Lorelli să se facă zob pe duşumea. Gemenii au continuat să se privească, fiecare încercând să citească expresia întipărită pe chipul celuilalt.

– Ce a fost asta? a întrebat Ovid.

– Tu să-mi spui mie, a răspuns Lorelli.

– Bonă Griddle, vino repede, striga Hazel din capul scărilor.

Lorelli a ţâşnit din cameră, a luat-o la fugă pe scara în spirală şi apoi pe scara principală din hol, unde Hazel stătea încremenită, părând înnebunită. Ovid a venit şchiopătând în urma ei. Un fum alb ieşea în valuri prin uşa de la salon. Domnul Farthing a apărut din sufragerie.

– Ce-i asta? a întrebat. Ce se întâmplă?

– Adam, a răspuns Hazel, cu lacrimile şiroind.

– Ce e? Ce s-a întâmplat cu băiatul meu? a întrebat domnul Farthing intrând în panică.

– Pur şi simplu cânta, a spus ea. Eu eram în uşă şi-l ascultam, privind printr-o deschizătură. Îmi plac melodiile pe care le cântă.

– Ce tot bâigui acolo? Vorbeşte clar, fetiţo. A apucat-o de umeri mânios.

– Pianul... Chiar acum... A expodat, a suspinat ea.

– Dă-te din drum. Domnul Farthing a împins-o în lături. Ovid şi Lorelli l-au urmat în camera plină de fum. Ovid a deschis o fereastră, şi fumul s-a risipit suficient ca să se

vadă c ă partea din faţă a pianului lipsea. Bucăţi din el erau împrăştiate prin toată camera. Clapele negre şi albe erau risipite pe duşumea. Şi, zăcând în mijlocul harababurii, cu faţa neagră în urma exploziei, stătea Adam. Domnul Farthing a căzut în genunchi şi şi-a luat fiul în braţe.

– Adam? Adam? a strigat el disperat. Te simţi bine? Vorbeşte-mi. Te rog. S-a uitat în sus la Lorelli şi la Ovid, cu ochi plini de furie. Copii asasini ce sunteţi! Semănaţi leit cu părinţii voştri, a mârâit el. Priviţi ce i-au făcut

jocurile voastre îngrozitoare fiului meu.

PRETENŢIILE UNUI INSPECTOR

Cu toate încercările bonei Griddle de a-i trata rănile lui Adam Farthing, tatăl lui n-a lăsat-o să se apropie de el.

– Dar, domnule Farthing, pot să-l ajut pe băiat, a protestat bona Griddle.

– N-am să las viaţa fiului meu pe mâinile niciunuia dintre voi, a spus domnul Farthing, tremurând de furie şi de frică. În schimb, folosind telefonul mobil, a chemat o ambulanţă.

Când aceasta a sosit, doi bărbaţi l-au luat pe Adam cu o targă şi au plecat, avându-l pe domnul Farthing în spate. Gemenii au rămas în faţa uşii principale, privind ambulanţa care se îndepărta pe aleea de pietriş.

– O fi cântat vreo notă greşită? a întrebat Ovid cu un zâmbet forţat.

– Spune-mi cinstit. E mâna ta? Ai pus o capcană în pian? a întrebat Lorelli.

– Dragă surioară...

– Nu începe cu asta. Spune-mi adevărul. Ştiai că lui Adam îi place să cânte. Niciodată nu l-ai simpatizat. Tu ai fost?

– Nu. Dar ce zici de tine? Nu-i aşa că n-a fost un alt atac ratat de-al tău?

– Jur pe mormântul părinţilor noştri că nu am nimic de-a face cu asta.

Atenţia gemenilor a fost atrasă de zgomotul unui motor. O maşină de modă veche se apropia pe alee, miş-cându-se încet pentru a evita să sară vreo piatră care să-i zgârie vopseaua impecabilă.

– Conacul Thornthwaite pare să devină foarte aglomerat de Paştele ăsta, a spus Ovid.

Când maşina s-a oprit, a ieşit din ea un bărbat înalt, într-un costum maro. Mustaţa groasă de deasupra buzei compensa lipsa de păr de pe cap.

– Bună ziua, a spus el, închizând uşa maşinii în urma lui. Numele meu este Skinner... Inspectorul-şef Skinner. Şi cred că voi sunteţi... A deschis iute un carneţel şi s-a uitat în el. Desigur, sunteţi Ovid şi Lorelli. Ia te uită, ce-aţi mai crescut.

– Tu eşti poliţistul care ai fost de faţă când a murit mama, a spus Lorelli, recunoscându-l dintr-odată după nume.

– Îmi pare rău, dar recunosc că este adevărat. Frumoasă femeie, mama voastră. Foarte trist... tragic, de fapt. Skinner a lăsat capul în jos.

– Cu ce te putem ajuta? a întrebat Ovid prevenitor.

Din nou, Skinner şi-a consultat carnetul.

– Cred că s-a produs un fel de explozie, care a dus la spitalizarea lui Adam Farthing.

– Cine te-a informat? a spus Ovid.

– Am primit un telefon de la un oarecare domn Bernard Farthing. Îi voi interoga pe toţi cei prezenţi. A admirat conacul. A trecut mult timp de la ultima mea vizită.

– Aşa este, inspectore, a spus domnul Crutcher, care a apărut în uşă. Am crezut că ai ieşit la pensie.

– Domnule Crutcher. Desigur, îmi amintesc de dum-neavoastră, a răspuns Skinner. Pot să văd locul crimei?

– Te rog, pofteşte înăuntru! Domnul Crutcher l-a invitat pe Skinner s-o ia în sus, pe scări, şi l-a condus prin hol, până în salon, unde Hazel stătea în genunchi, adunând resturile pianului.

– Hei, fetiţo, pleacă de-acolo, a strigat Skinner. Nu atinge nimic.

– Făceam doar puţină ordine, a replicat ea.

– Ei bine, renunţă. Ăsta este locul crimei. Nimic nu trebuie atins.

Gemenii l-au urmat pe Skinner în cameră, iar Lorelli a observat că, în pofida haosului provocat de explozie, jocul de şah din colţul opus al camerei era neatins.

– Domnule inspector-şef Skinner, mă tem că te afli pe o pistă greşită, a spus domnul Crutcher. Există o explicaţie cât se poate de logică pentru acest teribil accident.

– Sunt foarte mirat să aud că întâmplarea poate fi descrisă drept un accident, a răspuns Skinner.

– Atunci daţi-mi voie să vă explic. Pianul este un obiect vechi. A fost cumpărat de lordul Allegro Thornthwaite în secolul optsprezece. La vremea aceea, pianul era un instrument relativ nou, un fel de accesoriu la modă. Cel de aici a fost făcut la Londra, de fabricanţii de instrumente muzicale, Fob şi Swine. Domnul Crutcher a arătat locul unde numele fuseseră scrise pe capacul pianului, care acum zăcea pe duşumea.

Lorelli şi Ovid s-au privit. Niciunul nu auzise până acum povestea pianului.

– O fascinantă istorie a muzicii, a recunoscut Skinner, dar ce legătură are cu toate astea? Numai dacă domnii Fob şi Swine nu aveau obiceiul să plaseze bombe în piane.

– Fabricarea pianelor se afla la începuturi. Era vremea experimentelor. Fiecare fabricant de piane avea ciudăţeniile lui. Unii făceau piane pătrate, unii cu patru octave, alţii cu cinci sau cu şase. A existat o întreagă dezbatere despre rolul pedalelor. Lui Fob şi Swine le-a venit o idee cât se

poate de excentrică, şi anume că sunetul instrumentului poate fi amplificat prin practicarea unei cavităţi în capacul pianului, care să fie apoi umplută cu un amestec de sulf, cărbune şi nitrat de potasiu.

– Ăsta e praful de puşcă, a spus Skinner.

– Corect.

– Vrei să-mi spui că unele piane sunt umplute cu praf de puşcă? a întrebat Skinner, neîncrezător.

– Acesta a fost singurul. Înţelegeţi, după ce l-au creat pe ăsta pentru lordul Thornthwaite, Fob şi Swine au dat faliment, din cauza unei explozii la depozit.

– În regulă, a spus Skinner, dar dacă este adevărat, de ce ar fi explodat chiar acum.

– Spre deosebire de stăpânul Thornthwaite, Adam Farthing are un stil de a cânta mult mai înflăcărat. L-am rugat să ţină cont de regulile noastre, să rămână la piese grave, pline de respect, dar el este un băiat impetuos. Presupun că ciocănelele au acţionat cu putere în interior, au declanşat o scânteie şi... BANG... Totul a sărit în aer. Aşa cum am spus, un accident îngrozitor.

– Trebuie să verific şi să interoghez tot personalul, a răspuns Skinner, care nota totul în carnetul lui. Scuză-mă, îmi sună telefonul. Din buzunar, răsunau acordurile unei piese pentru orchestră. A pus carnetul deoparte şi a scos telefonul mobil din buzunar. Da? Da, aşa... La ce oră? Da... Bine... Desigur... Da, sunt aici acum. Vin cât se poate de repede.

A închis şi, înainte de a-l privi pe domnul Crutcher, şi-a întors privirea către gemeni.

– Mi-e teamă că lucrurile au devenit mult mai serioase. Nu mai e vorba pur şi simplu de o investigaţie penală.

– Ce vrei să spui? a întrebat Lorelli.

– Acum investigăm o crimă.

– Crimă? s-au mirat gemenii, vorbind amândoi în acelaşi timp.

– Da, Adam Farthing a murit. Acum, vă rog să părăsiţi camera. Până la noi dispoziţii, va rămâne sigilată.

Actul al treilea

UN PUZZLE CU CERUL ALBASTRU

Curând după ce inspectorul-şef Skinner a anunţat teribila veste a morţii lui Adam Farthing, i-a scos pe Lorelli şi pe Ovid din salon şi l-a sigilat cu o bandă a poliţiei.

Fără să ştie ce să facă, Lorelli s-a dus în bibliotecă, a scos volumul *Cele şapte dansuri ale Franciskăi Töth*, dar, când s-a apucat să citească, şi-a dat seama cât de greu îi era să se concentreze asupra textului. Avea prea multe lucruri la care să se gândească, aşa că a rămas acolo, întorcând paginile, incapabilă să priceapă ceva. Adam murise. A fost singurul prieten pe care şi-l făcuse vreodată. Părea ireal. Durerea cu care crescuse devenea neînsemnată şi banală în comparaţie cu noul val de tristeţe care-i umplea inima.

Ovid a intrat în cameră, ţinând într-o mână o servietă maro, iar în cealaltă, o cutie de carton cu un capac albastru. Lorelli a strecurat cartea sub o pernă, şi Ovid s-a aşezat în faţa ei. A pus servieta lângă el, a ridicat capacul cutiei şi a răsturnat conţinutul pe masa dintre ei. Sutele de piese ale unui puzzle s-au împrăştiat pe masă.

– Ce faci? a întrebat Lorelli, indiferentă.

– Pentru că nu avem acces la jocul de şah, m-am gândit că am putea încerca un puzzle, a răspuns Ovid, întorcând piesele cu faţa în sus.

Fiecare piesă era albastră ca cerul.

– Ăsta ce mai e?

– Este un puzzle, iar cele o mie de piese trebuie să alcătuiască cerul, a răspuns Ovid, continuând să întoarcă piesele.

Când toate bucăţile au fost întoarse cu faţa în sus, gemenii şi-au ales câte un colţ şi au încercat să le îmbine. Un timp au rămas tăcuţi, până când Lorelli a vorbit.

– Trebuie să ne străduim să avem încredere unul în altul, a decis ea.

– Mă gândeam exact la acelaşi lucru. Ovid s-a întins spre servietă şi a scos din ea un teanc de hârtii legate cu o sfoară.

– Asta ce mai e?

– Fiecare plan pe care l-am gândit vreodată ca să te omor, fiecare schemă pe care am conceput-o, fiecare schiţă desenată.

Lorelli a luat teancul de hârtii şi l-a pus pe genunchi. A înţeles semnificaţia gestului. A răsfoit desenele de mână făcute pentru nenumăratele şi ingenioasele metode care însemnau moarte sigură: capcane în care să cadă, explozibili care s-o arunce în aer, preparate chimice care s-o otrăvească.

– De asta îmi aduc aminte, a spus ea. Capcana de la uşa sufrageriei, cu o ţeapă bine plasată chiar la baza ei.

– Ani întregi mi-au trebuit ca s-o pun la punct, a spus Ovid cu un zâmbet crispat. Şi tu tot ai supravieţuit.

– Şi asta a fost atunci când ai pus păianjenul ucigaş în baie.

– Cu el ce s-a întâmplat?

– L-a mâncat Cowell.

Ovid a râs.

– Atât de mortal era.

Gemenii au schimbat un zâmbet, apoi Ovid a spus:

– Cu tine cum stau lucrurile? Trebuie să am şi eu încredere în tine.

– N-am păstrat niciodată planurile, a răspuns Lorelli.

– Atunci mărturiseşte-mi ceva ce nu mi-ai spus niciodată.

Lorelli s-a întins în spate şi a scos exemplarul din *Cele şapte dansuri ale Franciskăi Töth,* cartea care era ascunsă sub pernă.

– Asta este cartea mea preferată. Nici nu mai ţin minte de câte ori am citit-o. Întotdeauna am păstrat secretul faţă de tine.

Ovid a privit lung cartea, apoi s-a întins din nou după servietă. A scos din ea un alt exemplar al cărţii, identic, în afară de coperta de plastic.

– Unde l-ai găsit? a întrebat Lorelli şocată.

– Pe noptiera mamei. Era cartea pe care o citea când a murit.

Lorelli a luat-o şi a deschis-o. În interiorul supracopertei era strecurată o bucată de hârtie pe care scria „Biblioteca Little Fledgling“, sub care erau ştampilate câteva date. Cea mai recentă era 19 aprilie 1996.

– Asta este ziua când a murit tata, a spus Lorelli.

– Ce semnificaţie are asta? a întrebat Ovid.

– Nu ştiu. Poate niciuna, a ridicat din umeri Lorelli.

A privit în jos la învălmăşeala de piese albastre din jocul de puzzle.

– Vieţile noastre sunt la fel ca acest puzzle, a spus ea, fragmente care se îmbină cumva.

Ovid s-a întins din nou după servietă şi a scos din ea o bucată de hârtie îngălbenită, păstrată într-un plastic transparent.

– Testamentul tatei, a spus Lorelli.

– L-am luat dintre lucrurile domnului Farthing.

I l-a întins, iar Lorelli a citit cuvintele bătute la maşină, care, la sfârşit, purtau semnătura tatălui lor.

– *În cazul morţii mele,* a citit Lorelli cu glas tare, *eu, lordul Mycroft Thornthwaite, las întreaga mea avere şi pro prietate soţiei mele, lady Martha Thornthwaite. În cazul în care moare şi ea, averea va fi împărţită, în mod egal, între copiii noştri, Ovid şi Lorelli Thornthwaite, la aniversarea*

vârstei de şaisprezece ani. Înainte de această dată, proprietatea şi administrarea bunurilor de pe ea vor fi puse sub tutela domnului Alfred Crutcher. Lorelli şi-a ridicat privirea. Dar ştim toate astea.

– Citeşte paragraful de mai jos, a insistat Ovid.

Lorelli a continuat.

– *Dacă unul dintre gemeni supravieţuieşte celuilalt, întreaga proprietate va reveni supravieţuitorului. În cazul morţii ambilor, proprietatea va fi împărţită în mod egal între credincioşii noştri servitori, domnul Alfred Crutcher, doamna Hilda Bagshaw, domnişoara Eileen Griddle şi domnul Thomas Paine.*

În timp ce citea numele, lui Lorelli îi tremurau mâinile.

– Deci, dacă noi murim, toţi primesc o parte de moştenire.

– Nu putem avea încredere în nimeni, a decis Ovid. Pun pariu că domnul Farthing este amestecat şi el în chestia asta. De aceea nu ne-a arătat testamentul.

– Dar servitorii? a întrebat Lorelli, necrezându-şi ochilor. Dacă doamna Bagshaw voia să ne omoare, ar fi putut să ne otrăvească cu ani în urmă. Tom ne-a fost totdeauna alături. Alfred ne-a îngrijit de când eram mici, iar bona Griddle şi-a petrecut viaţa tratându-ne.

Ovid şi-a privit sora fix în ochi.

– Lorelli, ne-am petrecut toată viaţa încercând să ne ucidem unul pe altul, iar servitorii noştri au fost aici şi n-au spus un cuvânt ca să ne împiedice.

Lorelli s-a uitat în jos şi, o clipă, a închis ochii. Faptul că s-a rostit cuvântul „a ucide“ i-a amintit de moartea lui Adam.

– Nu-mi vine să cred că a murit.

Ovid a băgat testamentul la loc în servietă, apoi a întins o mână peste masă şi a pus-o peste cea a surorii lui.

– Mi-am petrecut atât de multă vreme punând la cale planuri criminale, încât am uitat ce înseamnă să moară cineva, a spus ea.

Au rămas aşa, cu mâna lui Ovid mângâind cu blândeţe mâna surorii lui, până când uşa s-a deschis şi inspectorul Skinner a intrat în cameră, urmat de domnul Crutcher.

ANCHETA LUI SKINNER

– De fapt, Alfred, aş prefera să stau de vorbă cu copiii singur, a spus Skinner.

– Pentru că sunt minori, iar eu sunt tutorele lor, am să rămân cât durează interogatoriul, a răspuns domnul Crutcher, retrăgându-se într-un colţ al camerei.

Skinner a privit jocul de puzzle care se afla între gemeni.

– Când eram mic, şi mie îmi plăcea să mă joc cu un puzzle bun. Nimic nu este mai plăcut într-o zi ploioasă, nu?

– Ne-ai sigilat şahul, a replicat Ovid.

– Era strict necesar, te asigur. Acum, trebuie să vă pun amândurora câteva întrebări, a spus Skinner, scoţând un carnet.

– Un fel de interogatoriu? a întrebat Ovid nerăbdător.

Skinner a zâmbit.

– Iau declaraţii de la toţi martorii. Este o procedură standard. A deschis carnetul. Deci, unde eraţi când aţi auzit explozia?

– Eram amândoi în camera mea, a răspuns Lorelli.

– Şi ce aţi făcut după ce aţi auzit-o?

– Am venit jos. Hazel şi domnul Farthing erau deja acolo, a spus Ovid.

– Când a fost ultima dată când l-aţi văzut pe Adam în viaţă?

– La micul dejun, a răspuns Lorelli.

Skinner s-a întors din nou către Ovid.

– Am înţeles că şi tu cânţi la pian?

– Da.

– Dar n-a mai explodat niciodată înainte?

– Evident că nu, a replicat Ovid.

– Ştiai că în interiorul lui există praf de puşcă? Skinner scria de zor în carnetul lui.

– Nu, dar nu m-ar mira. La conacul Thornthwaite există multe pericole necunoscute. Ovid a privit spre colţul unde stătea tăcut domnul Crutcher.

– Era posibil ca cineva să umble la pian?

– Cred că da.

– Ce crezi despre bucătăreasă? Avea ceva împotriva celor doi Farthing?

– Doamna Bagshaw? a întrebat Lorelli. Ce legătură are cu toate astea?

– Am înţeles că, recent, s-au găsit nuci în mâncarea lui Adam Farthing, chiar dacă tatăl lui i-a vorbit doamnei Bagshaw despre faptul că băiatul era alergic.

– A fost un accident, a răspuns Lorelli. Hazel habar n-avea.

– Hazel, a spus Skinner, răsfoind prin carnet. A, da, fiica adoptivă a doamnei Bagshaw, fata care părea că distruge probele.

– Făcea ordine, a spus Lorelli.

Skinner s-a aşezat la masă alături de gemeni. S-a uitat la piesele de puzzle.

– Nu vă supăraţi că v-o spun, dar, având în vedere cele întâmplate, amândoi păreţi surprizător de calmi.

– Ai prefera să plângem şi să ne văicărim? a întrebat Lorelli.

– Nu, deloc. Doar că sunt obişnuit ca martorii unei astfel de morţi să manifeste mai multă emoţie.

Domnul Crutcher a făcut un pas înainte şi a spus:

– La conacul Thornthwaite, ne purtăm doliul într-o manieră sobră şi respectuoasă, inspectore. Pentru noi, suferinţa este realmente un mod de viaţă.

– Am o întrebare pentru dumneavoastră, inspectore, a intervenit Ovid.

– Sigur, a răspuns Skinner.

– Dacă cineva a conceput un pian capcană, asta nu reprezintă mai degrabă, în mod evident, intenţia de a omorî pe cineva? Adică, cine a mai auzit de un pian care să explodeze? a insistat Ovid.

– Întrebarea ta se bazează pe două presupuneri, a răspus Skinner. Mai întâi, că a fost vorba despre un atentat criminal. Poate a fost o farsă, o glumă copilărească ce a ieşit rău. Să zicem că a fost, aşa cum ai sugerat, o crimă intenţionată; întrebarea ta include ideea că un criminal este suficient de inteligent ca să evite să fie prins. Experienţa îmi spune că un criminal n-are brumă de inteligenţă. Nu-şi petrece timpul punând la cale comploturi uluitoare şi clocind scheme ieşite din comun. Din experienţa mea rezultă că tot ce au în comun criminalii este prostia. Din cauza asta sunt prinşi.

UN PRÂNZ BUN

Când se aflau pe treptele din faţa conacului Thornth waite, în timp ce urmăreau maşina lui Skinner îndepărtându-se, Lorelli a spus:

– Nu crezi că ar fi trebuit să vorbim cu el câtă vreme am avut ocazia şi să-i spunem despre celelalte atacuri?

– Nu, nu e bine să spunem nimic din ceea ce nu trebuie să ajungă la urechea servitorilor, a răspuns Ovid.

– Domnule, domnişoară, prânzul va fi servit în scurt timp, s-a auzit o voce din spatele lor.

S-au întors şi l-au văzut pe domnul Crutcher instalat în pragul uşii.

Când s-au aşezat la masă, în locul prâzului obişnuit, fără gust, alcătuit din supă, Jumătate de Păstârnac, şi pâine de ieri, s-au bucurat de o mâncare alcătuită dintr-o supă minestrone, delicioasă şi bine condimentată, pâine proaspăt coaptă, o porţie zdravănă de unt şi limonadă dulce.

– Uau! Chiar doamna Bagshaw a gătit toate astea? a în -trebat Ovid.

– După ce inspectorul a discutat cu ea, mama a fost prea supărată ca să prepare prânzul, a răspuns Hazel, servind supa.

– De ce a fost supărată? a întrebat Ovid.

– Nu ştiu, a spus Hazel. Dar a interogat-o mai mult ca pe oricine altcineva. Când a ieşit, plângea.

– Plângea? De ce? a întrebat Lorelli.

– A spus că inspectorul i-a amintit de multe lucruri dureroase. A întrebat-o despre domnul Bagshaw.

– De ce l-ar fi interesat soţul ei? a întrebat Ovid, rupând o bucată de pâine şi înmuind-o în supă.

– Nu ştiu ce să zic, dar până acum nu m-a lăsat nicio-dată să prepar singură prânzul.

– Este delicios. Mulţumesc. Lorelli a sorbit din lingură.

– Dacă nu vă supăraţi, acum aş prefera să mă duc să văd cum se simte doamna Bagshaw, a spus Hazel.

– Sigur, a fost de acord Lorelli.

Hazel a ieşit din cameră.

– Ce urmăreşte Skinner? a întrebat Ovid.

– Nu ştiu, dar cred că ar trebui să mergem să-i facem o vizită.

– Unde?

– Când am fost în sat, am văzut unde e poliţia. Dacă nu este acolo, vor şti ceilalţi unde să-l găsească.

– Cum putem să ajungem în sat fără să-l întrebăm pe vreunul dintre servitori?

– Vom lua autobuzul, a decis Lorelli.

CĂLĂTORIE GRATUITĂ CU AUTOBUZUL

Mergând în urma lui Ovid pe drumul principal, foarte atenţi să nu fie văzuţi, Lorelli a simţit cât de tare i s-a schimbat viaţa. Acum, că avea încredere numai în fratele ei geamăn, părea că întreaga ei viaţă se concentra pe altceva. Ceea ce fusese clar devenise confuz. Ceea ce fusese confuz devenise incredibil de clar.

Când, de după colţ, a apărut autobuzul, Ovid a întrebat: Acum ce facem?

– Simplu, a răspuns Lorelli, amintindu-şi cuvintele lui Adam. Întinzi mâna, plăteşti şi stai jos.

– Cu ce bani?

Lui Lorelli i s-a oprit inima şi a rămas cu braţul întins. Uitase de bani.

– Nu sunt ceva bani acolo? a întrebat Lorelli, arătând spre servieta pe care o ducea Ovid.

– Nu. Singurele lucruri din ea sunt testamentul şi cartea mamei, care îţi place ţie atât de mult.

Autobuzul a ajuns lângă ei, cu frânele scârţâind. Uşile s-au deschis automat şi şoferul bărbos le-a spus:

– De la staţia asta nu prea iau de obicei mulţi călători. Aproape că nu v-am văzut.

Gemenii s-au uitat în sus la bărbat.

– Haideţi, urcaţi-vă! a strigat el vesel.

– N-avem bani, a spus Lorelli.

– Înţeleg, a răspuns şoferul autobuzului. „Ia staţi o clipă, nu sunteţi voi copiii familiei Thornthwaite? A rostit întrebarea mai mult ca pe o acuzaţie. Gemenii şi-au stăpânit dorinţa să se întoarcă şi s-o ia la fugă.

– Da, a răspuns Ovid. Şi ce-i cu asta?

– V-am plătit o groază de bani pe chirie, a spus el. De ani de zile vreau să-mi cumpăr casa, dar niciodată n-aţi fost de acord.

– Până când vom fi destul de mari, de proprietate se ocupă domnul Crutcher, a răspuns Ovid.

– Cât mai este până atunci? a întrebat şoferul autobuzului.

– Vom moşteni averea când vom împlini şaisprezece ani, a răspuns Ovid.

– Şi câţi ani aveţi acum?

– Treisprezece, a răspuns Lorelli.

– Atunci, vă spun eu cum facem, a spus şoferul zâmbind. Puteţi să

mergeţi pe gratis cu autobuzul de câte ori vreţi, dacă mă lăsaţi să cumpăr casa când veţi fi destul de mari.

– S-a făcut, a aprobat Lorelli.

Şoferul a rânjit satisfăcut şi le-a întins mâna. Gemenii s-au suit în autobuzul gol, au strâns mâna şoferului şi s-au aşezat în spate.

Autobuzul a luat-o pe drumul lung şi şerpuitor către sat, oprindu-se des şi luând mai multe persoane. S-a urcat o familie, iar în faţa lor s-au aşezat cei doi copii, frate şi soră. Se jucau cu un joc electronic. Lorelli, care nu mai văzuse niciodată aşa ceva, s-a arătat foarte interesată. Se gândea cât de multe alte lucruri le-au lipsit ei şi lui Ovid, crescând atât de izolaţi de lume. La început, cei doi fraţi s-au amuzat, dar apoi fata a vrut să se joace singură şi s-au luat la harţă, până când mama lor a fost nevoită să le ia jocul. Lorelli se întreba cum ar fi fost viaţa lor dacă le-ar fi trăit părinţii. În locul unei vieţi pline de comploturi, tăcută şi sinistră, ar fi avut parte de o copilărie normală, cu râsete şi ciondăneli, iar părinţii i-ar fi certat, ca să înceteze?

Când au ajuns în piaţa centrală din Little Fledgling, şoferul a strigat: „Ultima oprire!“, şi toată lumea s-a dat jos.

În timp ce coborau, le-a amintit:

– Să nu uitaţi de înţelegerea noastră.

Gemenii i-au promis încă o dată şi au coborât din autobuz.

BIBLIOTECA DIN LITTLE FLEDGLING

În piaţa satului, Lorelli a văzut un indicator spre „Biblioteca Little Fledgling“.

– Pot să-mi dai cartea mamei? l-a întrebat pe Ovid.

– De ce? s-a mirat acesta, scoţând-o din servietă.

– Vreau s-o dau înapoi. Nu durează decât un minut.

– Ce rost are?

– Nu e cartea noastră, şi termenul de restituire este depăşit. În afară de asta, nu te întrebi de ce a luat mama o carte de la bibliotecă dacă avea deja una acasă?

– Poate nu ştia că în biblioteca noastră exista un exemplar.

– Poate.

Ovid i-a dat cartea.

– Am să aştept aici, a spus el, aşezându-se pe o bancă. Nu sta mult.

– Nu vrei să vii înăuntru?

– Nu prea. Am venit până aici ca să-l găsesc pe Skinner, nu ca să returnez cărţi la bibliotecă.

Lorelli l-a lăsat afară, mulţumită în sinea ei că n-o însoţea. Nu era chiar cinstită în legătură cu motivul pentru care voia să se ducă la bibliotecă. Toată viaţa se întrebase dacă Imelda Gaunt mai scrisese şi alte cărţi. Şi, cum biblioteca din Little Fledgling era acum foarte aproape, încerca să afle.

Când a intrat, primul sentiment a fost de dezamăgire. Îşi imaginase că o bibliotecă publică este mult mai impresionantă decât cea de la conacul Thornthwaite. Se aştepta să găsească teancuri de cărţi noi, lucioase, spre deosebire de cele vechi, legate în piele, de la Thornthwaite. Dar cărţile erau într-o stare şi mai jalnică decât cele cu care era obişnuită. Şi toate aveau coperte murdare din plastic, ceea ce făcea ca şi cărţile noi să pară vechi.

– Bună, din nou, draga mea, a spus domnişoara Wilde din spatele recepţiei, arătând la fel de prietenoasă şi de ciufulită ca ultima dată când o văzuse. Sunt foarte bucuroasă că ai venit.

– Am venit să aduc înapoi o carte, a spus Lorelli, înmânându-i volumul *Cele şapte dansuri ale Franciskăi Töth.*

Domnişoara Wilde a luat cartea.

– Ia te uită, n-am văzut cartea asta de multă vreme.

– Am cam depăşit termenul.

– E în regulă, nu contează. Domnişoara Wilde a tot răsucit cartea.

Oricum, nu pare o carte foarte bună. Probabil că am s-o arunc, ca să nu mai ocupe spaţiul în raft.

– Să n-o faci! a spus Lorelli.

Domnişoara Wilde a citit prezentarea de pe spate:

– „O poveste despre o unguroaică tânără, curajoasă, care şi-a dorit mai mult decât orice să danseze.“ Nu pare prea interesant.

– Dar este o poveste foarte frumoasă.

– Într-adevăr? Ei bine, din experienţă ştiu că, în zilele noastre, lumea vrea să citească despre lucruri mult mai palpitante: detectivi, piraţi, vrăjitori... nu fetiţe prostuţe, care vor să facă balet.

– Franciska nu este proastă, a spus Lorelli. Este cartea mea preferată şi, dacă o s-o arunci, n-o mai dau înapoi. A smuls cartea din mâinile domnişoarei Wilde.

– Cartea ta preferată? Domnişoara Wilde a făcut ochii mari de mirare.

– Da, o iubesc... În afară de sfârşit.

– Ai fi vrut să aibă un final fericit?

– Deci ai citit-o?

– Fată dragă, a spus domnişoara Wilde, cu lacrimi în ochi, eu sunt cea care a scris-o.

IMELDA GAUNT

Ovid s-a plictisit să mai aştepte în faţa bibliotecii. Pentru Lorelli ar fi trebuit să fie o treabă de un minut. Gândindu-se că, probabil, s-a luat cu altceva, s-a decis să se ducă s-o recupereze.

Când a intrat, a văzut-o pe Lorelli stând la recepţie şi discutând cu o femeie îmbrăcată în haine nepotrivite, puse cu furca pe ea. Femeia s-a întors şi l-a privit. Lorelli s-a întors şi ea.

– Ovid, l-a strigat, ea este Imelda Gaunt. Vreau să spun, domnişoara Wilde. Adică... Ea a scris cartea. Ovid n-o văzuse niciodată pe sora lui atât de agitată. Ea a scris *Cele şapte dansuri ale Franciskăi Töth*.

– Încântat să vă cunosc, a spus Ovid.

– Şi eu la fel, dragul meu, a răspuns domnişoara Wilde.

– Lorelli, trebuie să-ţi reamintesc pentru ce am venit în sat? a întrebat Ovid.

– Ştiu, dar asta e... care este numele tău adevărat? a întrebat ea, privind-o pe domnişoara Wilde.

– Wilde este numele meu adevărat. Imelda Gaunt este un nume inventat, la fel ca Franciska Tőth.

– Atunci de ce ai scris sub alt nume? a întrebat Lorelli.

– Eram speriată, a spus domnişoara Wilde. Mă temeam că oamenilor nu le va plăcea povestea. Voiam să mă pot ascunde de lume. Dar se pare că nu au urât-o, ci mai degrabă au ignorat-o. Nimeni nu i-a făcut vreo recenzie, puţini au vândut-o şi încă şi mai puţini au cumpă-rat-o. Cea mai groaznică soartă a unei cărţi este să nu fie citită.

– Dar este o carte minunată. Am venit să aflu dacă Imelda Gaunt a... dacă ai mai scris şi altceva.

– Este foarte drăguţ din partea ta, dar nu, nu am făcut-o şi nici nu am de gând să mai scriu. La fel ca Franciska, am încercat şi nu am izbutit.

Lorelli şi-a amintit că Adam îi spusese că autoarea a avut mare succes.

– Dar prietenul meu mi-a spus că datorită cărţii te-ai îmbogăţit şi că eşti... S-a oprit, ca să nu fie nevoită să dezvăluie felul în care a descris-o Adam, înaltă şi frumoasă. Nu voia s-o rănească pe domnişoara Wilde.

– Prietenul tău? a întrebat domnişoara Wilde.

– Adam Farthing. Tatăl lui este contabilul nostru.

Domnişoara Wilde a izbucnit în râs.

– Mă tem că nu am nevoie de contabil şi n-am întâlnit niciodată pe cineva cu numele ăsta. Farthing ai spus?

– Haide, a insistat Ovid agitat. Trebuie să mergem.

– Probabil că trebuie să plătesc o amendă pentru cartea bibliotecii, a spus Lorelli.

Domnişoara Wilde a bătut ceva în computer şi s-a uitat la ecran. A zâmbit.

– Cred că trebuie să renunţăm la amendă, a spus ea. E destul de mare.

– Putem plăti, a răspuns Lorelli. Nu acum, dar când vom intra în posesia moştenirii.

– Nu este amenda ta şi nu trebuie s-o plăteşti, a replicat domnişoara Wilde.

– Dar corect este ca datoriile mamei să fie trecute în seama noastră, a spus Lorelli. Vrem să plătim. Cu banii poţi să cumperi cărţi noi.

– Nu este nici datoria mamei voastre, a insistat domnişoara Wilde.

– Atunci a cui? a întrebat Ovid.

– Înregistrarea arată că, acum zece ani, cartea a fost scoasă de o dnă R. Farthing. Nu este acesta numele prietenului tău?

– Doamna Farthing? Crezi că ar putea fi mama lui Adam? l-a întrebat Lorelli pe Ovid.

– Nu ştiu, dar trebuie să mergem să-l găsim pe Skinner. Ovid şi-a tras sora de mânecă.

– Mi-ar face mare plăcere să ne revedem, domnişoară Wilde, a spus Lorelli.

– Şi mie la fel, a răspuns domnişoara Wilde. Mă bucur că-ţi place cartea mea.

Lorelli şi Ovid se pregăteau să iasă, când Lorelli s-a oprit şi s-a întors.

– De ce Franciska n-ar fi putut avea un sfârşit fericit? a întrebat ea.

– Ai spus că ai citit-o de câteva ori. Ai încercat vreodată să-ţi imaginezi un sfârşit fericit?

– Da. Chiar am încercat să scriu unul.

– Şi eu la fel, a spus domnişoara Wilde. Am încercat şi am tot încercat să-i fac Franciskăi un sfârşit fericit, dar n-a mers niciodată.

– Dar tu eşti autoarea, a protestat Lorelli.

– Personajele unei cărţi au viaţa lor proprie, a spus domnişoara Wilde. Din momentul când apar pe pagină nu le mai poţi controla. De la prima propoziţie, Franciska a fost condamnată la un sfârşit nefericit. Unele persoane sunt predestinate unui sfârşit tragic. Stă scris în steaua lor. Franciska n-a fost altceva decât unul dintre aceste personaje.

CONVORBIREA DE LA POLIŢIE

Lorelli citise în viaţa ei câteva cărţi poliţiste bune, dar în acele cărţi întrebarea care rezolva misterul era: Cine a plănuit totul? Lui Lorelli, misterul care se desfăşura sub ochii lor în viaţa reală i se părea că ridică o întrebare care era mai mult decât: Cine ce a făcut? Fiecare soluţie descoperită făcea şi mai tulbure misterul pe care încercau să-l dezlege.

– Şi ce căuta cartea luată de la bibliotecă de doamna Farthing în dormitorul mamei? a întrebat Lorelli, pe drumul spre poliţie.

– Dar ce căuta semnul de carte al mamei în cartea ei? a adăugat Ovid.

– De unde ştii că era al ei?

Ovid i-a arătat foaia de hârtie cu cele două acorduri muzicale.

– Era melodia mamei. Tom şi-a amintit că o cânta.

– N-am ştiut niciodată că mama compunea muzică.

– Sunt o mulţime de lucruri pe care nu le ştim despre părinţii noştri.

– Cu siguranţă, mama o cunoştea pe soţia domnului Farthing.

– Ei bine, domnul Farthing este avocatul familiei. Poate că a împrumutat-o de la soţia lui, a sugerat Ovid.

– Dar de ce să împrumuţi o carte pe care o ai deja?

– Nu ştiu, a admis Ovid.

Până să ajungă la poliţia din sat, gemenii, adânciţi în gânduri, au tăcut.

– Este cam mică, nu? Ovid a cercetat clădirea scundă, la fel de impozantă ca un şopron.

– Skinner este înăuntru, a spus Lorelli.

Inspectorul stătea de vorbă cu un poliţist în uniformă, aşezat la un birou. Skinner încerca să se aplece peste birou, dar dimensiunile secţiei de poliţie şi poziţia unui fişet nu-i permiteau.

Precauţi, gemenii s-au furişat mai aproape de fereastra deschisă, ca să audă ce vorbesc.

– Iată care e treaba, domnule, cunoaşteţi regulile, spunea poliţaiul care stătea jos.

– Haide, sergent, ce poate fi rău în asta? a întrebat Skinner.

– În regulă, a spus sergentul, strâmbându-se.

– Procedezi cât se poate de corect, a spus Skinner.

Când cei doi şi-au schimbat locurile în camera minusculă, în aşa fel încât sergentul să poată ajunge la fişetul din spatele lui Skinner, s-a auzit un foşnet.

– A, iată peste ce am dat, a spus sergentul. Doamna Ruth Farthing, soţia lui Bernard, mama lui Adam. S-a aruncat de pe Râpa Dracului. Foarte

trist, dar nimic suspect.

– O, da! Îmi amintesc acum. Nu s-a găsit nimic care să facă legătura între ea şi Hedley Bagshaw?

– Hedley Bagshaw? Tipograful care a murit la locul de muncă?

– Exact, a spus Skinner.

– Staţi puţin, să verific dosarul. S-a auzit zgomotul făcut de hârtiile răsfoite şi de uşile fişetului deschise şi închise. A, l-am găsit... Nu, nu scrie nimic despre aşa ceva. A fost un accident de muncă. A căzut în rotativă. Nimic în neregulă... Numai dacă luăm în seamă asta. A scos din dosar o foaie de hârtie.

– Ce este asta?

– O declaraţie a părintelui Whelan. Un bătrân ţicnit. Ca să-i dăm satisfacţie bătrânului nebun, am redactat o notă.

– Despre ce e vorba?

– Preotul a pretins că l-a văzut pe lordul Thornthwaite şi o femeie necunoscută părăsind tipografia, în noaptea când a murit Hedley.

– N-a verificat nimeni acuzaţia?

– Desigur, dar chestia a fost că, în perioada aia, înălţimea sa, lordul Thornthwaite, era plecat din ţară, în călătorie de nuntă cu soţia. Doar vă amintiţi de ea?

– Lady Thornthwaite? a răspuns Skinner. Da, a fost primul meu caz aici. Eram de faţă când a murit. Dar femeia necunoscută despre care a vorbit Whelan?

– Aşa cum am mai spus, nu ne-am ocupat niciodată de asta, domnule. Părintele Whelan este mare amator de vin de împărtăşanie, dacă mă întrebaţi pe mine, a răspuns sergentul. Şi, oricum, de ce interesul ăsta brusc pentru toată povestea? Nu mai e ca atunci când eraţi poliţist. Ar trebui să vă bucuraţi de pensie. Eu aşa aş face în locul dumneavoastră.

– Un poliţist rămâne întotdeauna un poliţist, a spus Skinner, deschizând uşa, şi a ieşit. Mulţumesc, sergent!

ÎNTÂLNIRILE SECRETE ALE LUI SKINNER

Ovid şi Lorelli l-au urmărit pe Skinner de-a lungul drumului, păstrând o distanţă suficientă pentru a nu fi văzuţi.

– Deci nu mai este poliţist, a şoptit Lorelli.

– Şi totuşi face încă investigaţii, a spus Ovid.

Skinner a făcut dreapta pe aleea care ducea, prin cimitir, până la biserică. Lorelli şi Ovid l-au urmărit, ascunzându-se în spatele pietrelor de mormânt. Skinner a bătut la uşă, dar n-a răspuns nimeni, aşa că a ocolit până la cealaltă uşă şi a bătut din nou. De data aceasta, părintele Whelan a apărut în prag.

– Da? a spus preotul.

– Părinte Whelan, aş vrea să-ţi pun câteva întrebări despre Hedley Bagshaw. Pot să intru? l-a întrebat Skinner.

– Hedley Bagshaw? Desigur. Părintele Whelan a deschis larg uşa. Intră, intră!

Uşa s-a închis în urma lor. Lorelli şi Ovid s-au strecurat mai aproape. Se uitau printr-un geam prin care puteau să-i vadă pe cei doi discutând, dar, cum toate ferestrele erau închise, nu puteau auzi ce vorbeau, aşa că s-au retras lângă o piatră de mormânt şi au aşteptat să apară Skinner.

– Ce crezi că pune la cale? a întrebat Lorelli.

– Nu ştiu, dar pare mult mai interesat de soţul doamnei Bagshaw decât de pianul care a explodat, a răspuns Ovid.

Uşa s-a deschis şi gemenii au auzit acordurile unei melodii clasice. Skinner a ieşit şi a scos telefonul din buzunarul interior.

– Scuzaţi-mă, părinte, revin într-o clipă.

Skinner a făcut câţiva paşi dincolo de prag şi a răspuns la telefon.

– Skinner Investigation, a spus el încet. Lionel Skinner la telefon... A, bună ziua, da... Sunt cam ocupat pentru moment... Înţeleg, bine, da, sunt în sat... Bine... Dacă insistaţi, ne întâlnim în faţa bisericii... În cinci minute? Bine. A închis telefonul.

– Îmi pare rău, părinte, a spus el, întorcându-se la preot. A intervenit ceva. Am să mă întorc curând.

– Mă găseşti aici, lucrez la predica de duminică, fiule. Vorbeşte despre păcatul lăcomiei, a insistat părintele Whelan.

– Pare fascinant, a răspuns Skinner, îndreptându-se spre drum, unde a găsit o bancă şi s-a aşezat.

– Skinner Investigations? a repetat în şoaptă Lorelli. Este detectiv

particular.

– Atunci înseamnă c ă lucrează pentru cineva, a replicat Ovid.

Gemenii se ascundeau acum în spatele unui zid scund, de unde puteau vedea ceafa chelă a lui Skinner. Auzind că se apropie o maşină, s-au lăsat în jos. Au auzit şi când s-a oprit şi, cu mare grijă, s-au uitat şi au văzut o maşină veche, ruginită, de culoarea prafului. Domnul Farthing şi-a scos capul pe fereastră, lovindu-se cu creştetul de marginea de sus.

– Bună ziua, Bernard, a spus Skinner.

– Bună, Lionel, a răspuns domnul Farthing, aple cân-du-se şi deschizând uşa. Nu vrei să intri? Aş vrea să-ţi vorbesc între patru ochi.

Skinner s-a aşezat pe locul pasagerului şi a închis uşa. Domnul Farthing a încercat să întoarcă maşina, transformând o simplă întoarcere din trei mişcări într-o manevră complicată, din şapte sau opt încercări, în timpul căreia a răsturnat un coş de gunoi de la marginea drumului.

– Ghinion, a exclamat el, scoţând capul pe fereastră, ca să estimeze paguba.

– Eşti atât de neîndemânatic, s-a auzit o voce din maşină.

– Ăsta cine a mai fost? a şoptit Ovid. Nu văd pe nimeni în afară de cei doi.

– Seamănă cu..., a început Lorelli.

– Scuze, a spus domnul Farthing, călcând din nou acceleraţia şi dând încă o dată peste coşul de gunoi.

– A fost o vreme când te-aş fi amendat penal pentru daune, a zis Skinner în glumă.

– Sincer, eşti chiar un bleg neîndemânatic, s-a auzit a treia voce.

– E Adam, a şoptit Lorelli, zărind prin fereastra maşinii moţul de păr blond al lui Adam Farthing.

LEGĂTURA CU DOAMNA BAGSHAW

În autobuzul care îi ducea înapoi la conacul Thornthwaite, gemenii au discutat despre împrejurările la care au fost martori lângă biserică.

– Cred că ei au pus bomba în pian ca să simuleze moartea lui Adam, a spus Ovid. Din cauza asta n-a lăsat-o domnul Farthing pe bona Griddle să se apropie.

– Toţi s-au prefăcut... domnul Farthing, inspectorul Skinner... Adam, a spus Lorelli.

Ovid s-a străduit să-şi stăpânească impulsul de a se arăta satisfăcut de faptul că avusese dreptate în ceea ce îl privea pe Adam. Privindu-şi sora, a înţeles că măcar câteva zile din viaţă s-a bucurat să aibă un prieten, pe cineva despre care a crezut că o place cu adevărat, fără niciun alt motiv.

– Dar ce-au câştigat pretinzând că Adam a murit? a întrebat ea.

– Ei bine, asta îi dă lui Skinner un motiv să interogheze pe toată lumea.

– În legătură cu ce? Când autobuzul a făcut un viraj, trecând peste pod pentru a ieşi din sat, Lorelli s-a agăţat de scaunul din faţă.

– Nu ştiu, dar aşa se explică faptul că n-a pus prea multe întrebări despre pian.

– Cu doamna Bagshaw a vrut să vorbească, şi-a amintit Lorelli.

A vorbit cu ea mai mult decât cu oricine, iar ea s-a supărat pentru că o întrebase despre soţul ei.

– Crezi că cei doi Farthing au aruncat în aer vechiul nostru pian doar ca să poată să-i pună Skinner câteva întrebări doamnei Bagshaw despre soţul ei mort?

– Pare destul de ciudat, dar, gândeşte-te, doamna Bagshaw nu părăseşte niciodată conacul. Alfred face cumpărăturile, Hazel semnează pentru ce se livrează. Nu se poate ajunge uşor la ea.

– Bine, dar, oricum, de ce ar vrea cineva să-i pună întrebări? s-a mirat Ovid. E o simplă bucătăreasă.

În drumul de la staţia de autobuz până la conac, gemenii l-au zărit pe Tom Paine mânuind maşina roşie de tuns iarba.

– Ascunde-te!

Ovid s-a lăsat în jos şi a tras-o pe Lorelli de mânecă.

– Dar nu e decât Tom.

– Nu putem avea încredere în nimeni.

Lui Lorelli îi venea foarte greu să-l suspecteze pe Tom de complot împotriva lor, dar ştia că fratele ei avea dreptate. Viaţa lor se schimbase. Până când nu aflau ce se întâmpla, nu puteau avea încredere în nimeni,

nici chiar în Tom, aşa că au stat ascunşi până nu l-au mai zărit.

Când au intrat în hol, domnul Crutcher i-a salutat.

– Sper că a ţi profitat de vremea asta frumoasă, stăpânii mei. Se apropie furtuna, din est.

– Alfred, în ce cameră a stat Adam? a întrebat brusc Lorelli, hotărâtă să nu-şi petreacă cu niciun servitor mai mult timp decât era necesar.

– Stăpânul Farthing a locuit în apartamentul galben, din aripa de vest.

– Mulţumesc, a spus Ovid, pornind pe coridor, după sora lui.

Ajunşi în cameră, au început să scotocească după indicii. Ovid s-a uitat în sertare, în timp ce Lorelli a răscolit într-un geamantan care era băgat într-un dulap.

– Asta este şcoala despre care vorbea el mereu? a întrebat Ovid ţinând în mână o broşură lucioasă, cu fotografia unei clădiri maiestuoase, pe coperta căreia erau imprimate cuvintele: „Bun-venit la Saint Swivels, cea mai bună instituţie şcolară din Anglia“, tipărite cu un scris ondulat, fantezist. A deschis-o şi a citit cu voce tare.

Saint Swivels oferă excelente posibilităţi, incluzând patru terenuri de fotbal, opt terenuri de baschet şi douăzeci de terenuri de tenis. Are un laborator de ştiinţe, o sală de gimnastică şi un bazin de înot olimpic. În perimetrul ei are chiar şi o fermă. În fiecare vineri, elevii pot să se bucure de lecţii de călărie. Personalul nostru este cel mai bun, inclusiv antrenorul de tenis, care a fost numărul optsprezece în lume, şi pianistul de renume mondial, care este profesor de muzică.

– Ştii, am impresia că broşura este singura legătură dintre Adam şi şcoala asta, a spus Lorelli, continuând să cerceteze geamantanul. Compartimentul principal era gol, dar, căutând prin buzunarele cu fermoar, a găsit un dosar de plastic. L-a scos. Ovid s-a oprit din activitate şi a privit-o cum trage fermoarul şi cum, răsturnându-l, au ieşit din el fel de fel de bucăţi de hârtie. Unele erau rupte din carnete, altele erau colţuri din paginile revistelor. Pe fiecare bucăţică de hârtie era desenat chipul aceluiaşi bărbat.

– Ăsta cine mai e? a întrebat Ovid. Nu-l recunosc.

– Este Hedley Bagshaw. I-am văzut fotografia în ziar.

– Soţul doamnei Bagshaw? De ce ar avea Adam atâtea desene cu el?

– Mama lui le-a făcut. Ea era artistă. Probabil că din cauza asta a plecat Adam atât de brusc din Fundătura Bagshaw, după ce a văzut fotografia. Din cauza asta i-a pus Skinner atâtea întrebări doamnei Bagshaw.

– Ce vrei să spui?

– Bănuiesc că Hedley Bagshaw a omorât-o pe doamna Farthing, a spus Lorelli.

– De ce ar fi făcut-o? a întrebat Ovid.

– Nu ştiu, dar este timpul să vorbim şi noi cu doamna Bagshaw, nu crezi? a întrebat Lorelli.

BUCĂTĂRIA

În toată viaţa lor, Lorelli şi Ovid fuseseră numai o singură dată în bucătăria conacului Thornthwaite. Cu câţiva ani înainte, Ovid s-a aventurat acolo după ce a citit că este posibil să faci o bombă din praf de copt. Urmărindu-l şi văzând ce are de gând, Lorelli a plecat în căutarea unor cuţite ascuţite, pe care să le lege de palele unei mori de vânt pe care o construise şi o instalase în faţa hambarului unde Ovid îşi confecţiona bomba. Se pare că bomba a explodat mai devreme, când niciunul dintre gemeni nu era prin preajmă, făcând să sară în aer moara de vânt şi trimiţând cuţitele în copacii din apropiere.

Acum, în timp ce Lorelli ţinea strâns în mână unul dintre desenele în creion ale doamnei Farthing în care apărea Hedley Bagshaw, gemenii au intrat în bucătărie şi au găsit-o pe doamna Bagshaw tocând ceapă pentru cină. Bucătăreasa şi-a şters cu un şervet murdar lacrimile care-i curgeau pe faţă.

– Bună, dragii mei, le-a spus ea. Ceapa plantată de Tom este mult prea iute. Uită-te la mine. Plâng ca un bebeluş. Dar voi ce căutaţi aici? Cina nu va fi gata decât peste cel puţin o oră.

– Vrem să ştim ce te-a întrebat Skinner? a spus Ovid, direct.

– O, nu vreau să mai să trec prin toate astea încă o dată, a răspuns doamna Bagshaw. Oribil om!

– Înţelegem că este supărător pentru tine, a insistat Lorelli, dar este foarte important. Ce a vrut?

Doamna Bagshaw şi-a şters ochii din nou cu şervetul de vase.

– M-a întrebat despre sărmanul, dragul Hedley. N-am înţeles ce legătură are cu cele întâmplate, dar el o ţinea una şi bună că Hedley o cunoştea pe soţia domnului Farthing. Nu ştiu de ce. Nu cred că s-au întâlnit vreodată.

– Ba cred că se cunoşteau. Ăsta este unul dintre desenele ei, a spus Lorelli, întinzându-i doamnei Bagshaw schiţa.

– Dragul meu Hedley, a spus ea cu tristeţe. De ce-o fi desenat Ruth astea? Când ea obişnuia să vină la conac, Hedley nu era niciodată aici.

– Doamna Farthing venea la conac? De ce? s-a mirat Lorelli.

– Pentru şedinţe, bineînţeles.

– Ce şedinţe? a întrebat Ovid.

– Când venea să picteze portretul părinţilor voştri.

Ovid şi Lorelli s-au uitat unul la altul.

– Ea a pictat portretul părinţilor noştri? a întrebat Lorelli.

– Sigur că da, am crezut că ştiaţi, a spus doamna Bagshaw. A petrecut câteva săptămâni aici. Părea o doamnă destul de drăguţă. Bineînţeles că a fost foarte impresionată de conac. Şi am considerat că a făcut o trea-bă bună cu tabloul, atât de tare semănau portretele cu originalul, dar eu nu ştiu prea multe despre artă.

– S-a aruncat de pe Râpa Dracului, a spus Lorelli.

– Ştiu. Îngrozitor, nu-i aşa? E de neconceput să-ţi iei viaţa când ai un copil mic. Pe vremea aia cred că Adam era doar un bebeluş.

– Şi asta este tot ce te-a întrebat Skinner? a spus Ovid.

– O, nu, a continuat să întrebe lucruri prosteşti despre sărmanul Hedley, şi dacă o cunoştea pe doamna Farthing, şi unde am fost noi doi în noaptea când a murit ea.

– Ce i-ai spus? a întrebat Lorelli.

– I-am spus adevărul. După câte ştiu eu, ei amândoi nu s-au întâlnit niciodată.

– Dar în noaptea când a murit ea, el unde era?

Lacrimi noi au ţâşnit din ochii doamnei Bagshaw.

– Era în curtea bisericii.

– În curtea bisericii? s-a mirat Ovid.

– Era... deja mort, a reuşit ea să îngaime printre suspine.

PORTRETUL

Gemenii priviseră tabloul părinţilor lor în fiecare zi din viaţă, dar acum, când au intrat în camera portretelor, l-au privit într-un mod diferit. Nu mai căutau pe faţa mamei lor vreun semn care să le spună de ce îl omorâse pe tatăl lor. Nici nu s-au uitat la tatăl lor întrebân-du-se ce fel de om fusese. Nu s-au mai uitat deloc la pictură. S-au uitat la vopseluri, la liniile largi care alcătuiau fundalul şi la tuşele fine care compuneau detaliile feţelor şi ale hainelor, întrebându-se ce spuneau toate astea despre artist.

– Totul în jur înseamnă moarte. Tabloul, camera, conacul, a spus Lorelli. Toţi cei din aceste tablouri sunt morţi. Fiecare artist care i-a pictat este mort. Am crescut crezând că în camera asta este prezentă familia noastră, dar singura prezenţă este moartea. Avem treisprezece ani, Ovid. Treisprezece! Ar trebui să fim afară, să ne jucăm cu prietenii noştri. Ar trebui să inventăm jocuri, să ne amuzăm, să ne trăim propria viaţă... nu să trăim în acest muzeu morbid.

– Nu putem alege cine suntem, a spus Ovid calm.

– Nu, dar putem alege cine vrem să fim.

Ovid şi-a amintit că l-a găsit pe domnul Farthing plângând în timp ce privea tabloul.

– Domnul Farthing ştia că soţia lui a pictat tabloul.

– Sigur că am ştiut, a spus domnul Farthing intrând în cameră. Şi cât aş vrea să mă pot întoarce în timp şi s-o opresc.

Gemenii s-au întors cu faţa la el.

– Îmi amintesc când a venit pentru prima dată la conacul Thornthwaite, a continuat avocatul. Când s-a întors acasă, în noaptea aceea, era atât de impresionată de toate astea. Nu mai văzuse niciodată atâta opulenţă. A dat din cap cu tristeţe. Îmi doresc să nu fi pus niciodată piciorul în locul ăsta îngrozitor.

– De ce l-ai angajat pe Skinner? a întrebat Ovid.

– Nu am venit aici să-ţi răspund la întrebări, a replicat domnul Farthing. Am venit să iau lucrurile lui Adam.

– Sărmanul Adam! Trebuie să fii îngrozitor de trist. Lorelli l-a privit cu atenţie, urmărindu-i reacţia.

– Da, bine..., a răspuns domnul Farthing, încurcat. De fapt, din cauza morţii lui voi renunţa să mai fiu avocatul vostru.

– De ce ai angajat un detectiv? a insistat Ovid.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Domnul Farthing a dat să plece.

– Ştim adevărul, a spus Lorelli. Ştim că Adam nu este mort.

Domnul Farthing s-a oprit în prag şi s-a întors cu faţa la ei.

– Adam spune nişte minciuni teribile, a şoptit el.

– Ce minciuni? a întrebat Lorelli.

– Adam are o... O clipă, domnul Farthing s-a bâlbâit. Are o... o imaginaţie bogată. Cred că a moştenit-o de la mama lui.

– Am moştenit şi alte calităţi de la mama, a răsunat glasul lui Adam Farthing, care păşea în cameră. Cum ar fi dorinţa de a avea o viaţă mai bună. Este o calitate care, din păcate, ţie îţi lipseşte, tată.

AMBIŢIA LUI ADAM FARTHING

Înfăţişarea lui Adam nu era foarte schimbată de când Lorelli îl văzuse ultima oară. Avea părul la fel de blond şi de ondulat ca înainte, ochii la fel de albaştri, bărbia la fel de pătrată. Şi totuşi, date fiind toate cele pe care le ştia acum despre el, cel care a intrat în camera portretelor ar fi putut fi o persoană cu totul diferită.

– Bună, Adam, a spus Lorelli distantă.

– După cum văd, te-ai întors din morţi, a remarcat Ovid.

– Ascultă, fiule, credeam că ne-am înţeles că ar trebui să stai deoparte, a spus domnul Farthing.

– Ca de obicei, tată, strici totul, a răspuns Adam.

– Acţionez cum e cel mai bine pentru tine, a replicat domnul Farthing.

– Ei, bine, renunţă. N-am nevoie nici de ajutorul tău, nici de tine.

Domnul Farthing lăsa impresia că i se oprise ceva în gât, şi asta îi făcea lacrimile să-i şiroiască pe obraji.

– Spui cuvinte care pot răni îngrozitor, s-a lamentat el, încercând să-şi stăpânească plânsul.

– De ce-ai pretins că ai murit? a întrebat Lorelli.

Adam s-a întors s-o privească.

– Lorelli, îmi pare atât de rău. N-am vrut să te supăr..

– Ei, bine, nici n-ai făcut-o, a minţit Lorelli. Ce vrei?

– Vreau să-ţi explic. Lorelli, te plac cu adevărat.

– Vrei să spui că moştenirea mea îţi place cu adevărat.

– Fiule, este timpul să plecăm, i-a cerut domnul Farthing.

– Nu! l-a repezit Adam. M-am săturat să le încurci tu pe toate.

– Adam Farthing, sunt tatăl tău. Va trebui să-mi arăţi un pic de respect, a vociferat domnul Farthing.

– Nu meriţi respect, i-a trântit-o în faţă Adam. Un tată adevărat m-ar fi susţinut. Un tată adevărat m-ar fi trimis la o şcoală bună. Un tată adevărat ar fi aflat cine i-a ucis soţia. Ultimele cuvinte i le-a strigat direct în faţă.

Domnul Farthing a clătinat din cap.

– Sunt lucruri pe care nu le înţelegi despre mama ta.

– Înţeleg destul. Ştiu că niciodată n-ai fost potrivit pentru ea.

– Nu-i stătea în fire să fie mulţumită.

– Vrei să spui că nu voia decât ce era mai bun, a spus Adam.

– Crezi că bogăţiile din jurul tău te-ar face fericit, nu-i aşa? Ei bine, priveşte-i pe ăştia doi. Par ei fericiţi? Domnul Farthing a arătat cu degetul

tremurând spre Lorelli şi Ovid.

– Dacă aş avea ce au ei, aş fi fericit, a spus Adam.

Domnul Farthing a dat trist din cap.

– Ăsta este motivul pentru care n-am vrut să te iau cu mine. Îmi amintesc ce efect au avut toate astea asupra mamei tale. După aceea, n-a mai putut vorbi despre altceva. Nu putea să-şi scoată din cap ceea ce văzuse aici.

A devenit extrem de geloasă. S-a întâmplat tot în anul când şi-a luat viaţa.

– Nu-i adevărat. Nu s-a sinucis. Mama a fost omorâtă.

– Nu, n-a fost, a răspuns domnul Farthing calm, ca un om care a purtat această discuţie de multe ori până acum.

– Dacă nu te amestecai, Skinner ar fi descoperit cine a făcut-o, a spus Adam.

– Skinner nu vrea decât să fie plătit, a răspuns domnul Farthing. N-aveai niciun drept să-l angajezi.

– Adam l-a angajat? Nu tu? s-a mirat Lorelli.

– Da, a răspuns Adam. Toată viaţa l-am căutat pe omul din desenele mamei mele. Apoi, când am fost cu tine în Fundătura Bagshaw, am văzut fotografia lui Hedley Bagshaw. L-am recunoscut imediat.

– Şi pianul de ce l-ai aruncat în aer? a întrebat Ovid, care nu-l credea.

– N-am făcut-o eu. Domnul Crutcher a avut dreptate să spună că pianul era periculos, a răspuns Adam. A sărit în aer doar pentru că am cântat la el, exact cum a susţinut. Dar apoi am realizat că, dacă m-aş preface rănit, i-aş da lui Skinner şansa să-i interogheze pe servitori. Altfel, domnul Crutcher nu l-ar fi lăsat niciodată. Nimic nu este mai important pentru mine decât să aflu cine a omorât-o pe mama.

– Aminteşte-ţi ce ţi-a spus consilierul, a insistat domnul Farthing. Este de înţeles că vrei să acuzi pe cineva de moartea mamei tale. Dar nu este nimeni vinovat. Nici eu, nici tu şi, sigur, nici sărmanul soţ al doamnei Bagshaw. Mama ta şi-a luat singură viaţa, pentru că era nefericită, dar asta nu este vina ta.

În cameră se făcuse linişte, iar cuvintele păreau că mai plutesc încă în aer, când Skinner şi-a făcut apariţia şi a anunţat:

– De fapt, Bernard, cred că l-am descoperit pe ucigaşul soţiei tale...

– Ascultă, a şuierat domnul Farthing, n-o să capeţi niciun ban de la noi. N-ar fi trebuit să iei un caz la cererea unui copil.

– Am cincisprezece ani, a protestat Adam.

– Mă vei plăti îndată ce voi face cunoscut ce am descoperit, chiar şi numai ca să-mi cumperi tăcerea, a răspuns Skinner. Poţi să intri, părinte.

DESCOPERIREA LUI SKINNER

– Toţi sunt nişte asasini şi nişte hoţi, a strigat părintele Whelan, agitându-se, în sutana lui neagră, ca un corb cu aripa rănită. Povestea familiei Thornthwaite este o poveste despre crime şi înşelătorie. A arătat cu degetul spre unul dintre portretele din colţul îndepărtat al camerei. Lordul Royston Thornthwaite, născut în 1872, mort în 1934, a spus el teatral, şi-a spânzurat propriul frate ca să pună mâna pe moştenirea lui. Preotul s-a întreptat spre alt portret. Lordul Silas Thornthwaite, născut în 1912, decedat în 1972, un om cu spirit atât de josnic, încât a distrus pe loc clădirea orfelinatului în miezul iernii, pentru că nu şi-au putut plăti chiria. S-a mutat spre tabloul părinţilor gemenilor. Lordul Mycroft Thornthwaite, a rostit într-o şoaptă şuierată, l-a omorât pe Hedley Bagshaw în 1996, dar, mai târziu, în acelaşi an, a fost ucis de propria soţie.

– Afară din casa noastră! a strigat Lorelli.

– Renunţă la drumul ales de familia ta, i s-a adresat părintele Whelan, agitându-şi braţele teatral.

– De ce l-ai adus aici pe preotul ăsta nebun, l-a întrebat Adam pe Skinner.

– Pentru că părintele Whelan deţine cheia acestui caz, a replicat Skinner.

– E ridicol, a spus domnul Farthing. Nu e cazul.

– A, ba este, a răspuns Skinner. În noaptea când a murit Hedley Bagshaw, părintele Whelan a văzut doi indivizi ieşind din tipografie. L-a recunoscut pe lordul Thornthwaite, dar nu şi pe femeia care era cu el. Te rog, Adam, arată-i desenul mamei tale.

Adam a scos autoportretul mamei lui, făcut în creion, şi l-a întins în aşa fel încât să poată fi văzut de preotul cu ochii ieşiţi din orbite.

Părintele Whelan s-a aplecat în faţă, l-a privit cu atenţie, apoi s-a dat înapoi îngrozit.

– Ea e, a spus el. Asta e femeia care era cu lordul Thornthwaite în noaptea aceea.

– Ce vrea să spună? a întrebat Adam.

– Ruth Farthing l-a însoţit pe lordul Thornthwaite în noaptea când a murit Bagshaw, a spus Skinner. Motivul pentru care a mărturisit el că a făcut-o este evident. A lăsat o pauză, pentru efectul dramatic. Probabil că l-a ajutat.

– Este o presupunere. N-ai de unde să ştii sigur, a răspuns domnul

Farthing.

– Ai dreptate, a spus Skinner. N-o să ştim niciodată cine ce a făcut în noaptea aceea, dar ştim că soţia ta şi lordul Thornthwaite au fost de faţă. Mai ştim că, în anul următor, soţia ta a murit, ceea ce mă face să cred că lordul Thornthwaite, după ce l-a omorât pe Hedley Bagshaw, a omorât-o şi pe doamna Farthing, ca să evite să-l dea de gol.

– Cum îndrăzneşti să spui astfel de lucruri? a întrebat domnul Farthing furios.

– Am fost angajat ca să aflu identitatea ucigaşului soţiei tale.

– Am crezut că am fost destul de clar în maşină când ţi-am spus că Adam n-ar fi trebuit să te angajeze, a insistat domnul Farthing. Băiatul meu este îngrozitor de tulburat de moartea mamei lui. Am încercat tot ce s-a putut: psihiatri, consilieri... oricine îl putea ajuta să se împace cu faptul că Ruth şi-a luat viaţa...

– Nu pricepi, a strigat Adam.

– Pricep. Dar faptul că negi este de neînţeles. Niciun fiu nu vrea să creadă că mama lui a preferat să moară, în loc să fie alături de el. Şi pentru un soţ este la fel de greu, dar trebuie să acceptăm adevărul. S-a sinucis. Vocea domnului Farthing tremura la fiecare cuvânt.

– Dacă nu mă plăteşti pentru munca pe care am depus-o, fac publică descoperirea, a ameninţat Skinner.

– Să te plătesc? a strigat domnul Farthing, furios. T ee aa ştepţi să fii plătit pentru acuzaţiile astea nefondate?

– Am oasele bătrâne, dar ochii ageri. Soţia ta a fost alături de lordul Thornthwaite în seara aceea, a intervenit părintele Whelan.

– În noaptea aceea, tata n-a fost acasă, a spus Ovid.

– Este adevărat. Era în luna de miere, a adăugat Lorelli. Aşa că, orice-aţi spune, nu era el. De altfel, cum de s-a întâmplat să fiţi singurul care l-a văzut?

– N-a fost singurul, s-a auzit o voce din spatele lor.

Gemenii, părintele Whelan, Skinner, domnul Farthing şi Adam s-au întors şi au văzut-o pe bona Griddle, care stătea în picioare, în uşă, cu faţa la fel de posomorâtă ca întotdeauna.

– Ce vrei să spui? a întrebat Ovid.

– În noaptea aceea eram în sat, a reluat ea, păşind în cameră. L-am văzut pe lordul Thornthwaite ducându-se la tipografie.

– A-ha! Deci poţi confirma că doamna Farthing era şi ea cu el? a întrebat Skinner.

– Nu. Bona Griddle a negat din cap. Lordul Thornthwaite a intrat singur la Hedley.

– Dar dacă l-ai văzut, de ce nu ai raportat fapta la poliţie? a întrebat Lorelli.

– Pentru că am părăsit satul în aceeaşi zi. Nu am auzit despre accidentul lui Hedley decât după ce m-am întors, câteva luni mai târziu, ca să mă angajez la conacul Thornthwaite.

– Şi nici atunci nu te-ai gândit să spui la poliţie ce ai văzut? a întrebat Skinner.

– Nu. I-am spus unei singure persoane.

– Cui? Cui i-ai spus? a întrebat Ovid.

– Mi-a spus mie, dragul meu, a intervenit doamna Bagshaw, care a intrat în cameră cu Hazel în urma ei, aducând pe o tavă ceainicul şi două ceşti. M-am gândit că poate vreţi nişte ceai, dar, oricum, nu am destule ceşti. Nu mi-am dat sema că aveţi musafiri. Hazel, du-te şi mai adu câteva.

MĂRTURISIREA DOAMNEI BAGSHAW

Hazel a pus tava jos, în colţ, şi a plecat să aducă nişte ceşti.

– Nu ştiu de ce nu avem nicio masă în camera asta, a spus doamna Bagshaw.

Dar nu părea să intereseze pe nimeni părerea ei despre lipsa mobilei din camera portretelor.

– De ce l-ar fi omorât tata pe soţul tău? a întrebat Lorelli.

– Te rog, nu-mi pune mie astfel de întrebări, a răspuns doamna Bagshaw. Numai Dumnezeu ştie, nu vreau să stărui asupra trecutului.

– Trecutul, desigur. Lorelli şi-a amintit articolul pe care îl văzuse în ziar. Hedley Bagshaw a fost şi istoric. A cercetat istoria familiei noastre.

– Deci? a întrebat Ovid.

– Am găsit. Skinner a pocnit din degete. Pariez că a descoperit un lucru din istoria familiei pe care lordul Thornthwaite voia să-l păstreze secret.

– Ce-ar fi putut descoperi care să fie mai groaznic decât adevărurile pe care deja le cunoştea despre istoria familiei Thornthwaite? a întrebat părintele Whelan.

Doamna Bagshaw şi-a îndreptat privirea spre podea şi a vorbit calm:

– Nu ştiu ce a descoperit Hedley, dar este adevărat că, după ce mi-a spus bona Griddle, am început să cred că lordul Thornthwaite mi-a ucis bărbatul.

– De ce nu te-ai dus la poliţie? a întrebat Ovid.

– Cazul era închis, a răspuns doamna Bagshaw. În afară de asta, tatăl tău avea un alibi perfect, nu-i aşa? Era în luna de miere cu mama ta.

– Lady Thornthwaite a minţit ca să-l protejeze, a intervenit părintele Whelan.

– De ce-ai mai fi continuat să lucrezi pentru el dacă credeai aşa ceva? a întrebat-o Lorelli pe doamna Bagshaw.

– A, iat-o pe Hazel cu ceştile. Chiar la timp.

Hazel a străbătut camera şi a aşezat mai multe ceşti pe tava de ceai, dar fără să le umple.

– Deci ai fost încântată când mama... Lorelli a făcut o pauză... când l-a omorât.

Doamna Bagshaw a privit fix în ochii verzi ai lui Lorelli, apoi a izbucnit în lacrimi.

– Sărmanii mei dragi. Aţi crescut crezând că mama voastră v-a omorât tatăl. Nici nu-mi pot imagina ce aţi simţit, cât de tare v-a afectat.

– Despre ce vorbeşti? a întrebat Ovid.

Doamna Bagshaw a scăpat un mic suspin. S-a uitat la părintele Whelan.

– Fie ca Domnul să mă ierte, s-a văicărit ea. S-a întors din nou cu faţa spre gemeni. Mama voastră n-a omorât niciodată pe nimeni. Îl iubea pe tatăl vostru şi vă iubea şi pe voi.

Skinner a izbucnit în râs.

– Dovada este cât se poate de limpede. Lady Thornthwaite şi-a otrăvit soţul. Mi-aş miza întreaga reputaţie de ofiţer de poliţie pe acest fapt.

– Deci reputaţia ta nu e bună de nimic, a spus doamna Bagshaw, în picioare, între Ovid şi Lorelli. Eu l-am omorât pe lordul Thornthwaite. Eu l-am omorât pe tatăl vostru.

– E ridicol, a spus Skinner.

Ovid a simţit o săgeată de gheaţă pătrunzându-i în inimă.

– Cum? a întrebat el. Cum adică, tu l-ai omorât? În seara aceea, mama a pregătit mâncarea.

– Exact, a spus Skinner.

– Ea a pregătit mâncarea, dar eu i-am întins farfuriile. Ştiam care era pentru lordul Thornthwaite. A fost un impuls. M-am uitat la sticla cu otravă şi la farfurie şi, într-un moment blestemat, am turnat otrava în farfurie. Îmi pare atât de rău...

Doamna Bagshaw a căzut în genunchi. A întins mâinile spre gemeni, dar aceştia s-au îndepărtat instinctiv, lăsând-o să hohotească pe podea.

– L-ai omorât pe tata, a spus Lorelli.

– Şi ai acuzat-o pe mama, a reluat Ovid.

– Nu mai gândeam cum trebuie. Faţa doamnei Bagshaw era roşie şi scăldată în lacrimi. Când pierzi pe cineva în astfel de împrejurări îngrozitoare, durerea nu dispare. Încerci în toate felurile s-o faci să piară, dar nimic nu ajută. Apoi îţi spui că există cineva pe care să dai vina şi încerci să alungi durerea scăpând de acea persoană... Ultimele cuvinte s-au pierdut printre sughiţuri.

– A lua o viaţă, a lua singurul lucrul de neînlocuit din lume, este cel mai îngrozitor păcat, a urlat părintele Whelan, arătând cu degetul încovoiat spre doamna Bagshaw, chircită pe podea.

– Ştiu. O să plătesc pentru păcatele mele. Merit să fiu pedepsită. N-o să protestez când vor veni să mă ridice, a spus ea, plângând.

– Meriţi tot ce vei primi, a spus Ovid cu amărăciune.

– Nu, nu mă părăsi, a ţipat Hazel, trântindu-se la pământ alături de doamna Bagshaw şi înlănţuind-o, protectoare, cu braţele.

MĂRTURISIREA BONEI GRIDDLE

– Hazel, fetiţa mea, iubito, a strigat doamna Bagshaw. Îmi pare atât de rău. Ştiu că mereu am fost severă cu tine, dar te-am iubit întotdeauna ca şi cum ai fi fost a mea.

– Ştiu, mamă. Ştiu că ai făcut-o. Te rog, nu mă părăsi! a spus Hazel printre lacrimi.

Ovid şi Lorelli s-au privit, încercând amândoi să accepte noua informaţie, conform căreia Doamna Bagshaw le ucisese tatăl.

– Hazel, o să-ţi fie mai bine fără mine. Doamna Bagshaw i-a mângâiat faţa cu blândeţe. N-am fost niciodată mama care ar fi trebuit să fiu, mama pe care o meritai... Locul cuvintelor a fost luat de un suspin amarnic.

– Nu vorbi aşa. Te iubesc, mamă! a spus Hazel. Nu suport gândul că vei ajunge la închisoare.

– A comis o crimă, a intervenit părintele Whelan. Nicio pedeapsă nu e destul de grea pentru o crimă atât de atroce.

– Nu vreau să te pierd! a ţipat Hazel.

– Oh, Hazel, fetiţa mea frumoasă, a oftat doamna Bagshaw, cu trupul răsucindu-i-se de durere.

– O să părăsim conacul Thornthwaite pentru totdeauna, a spus Hazel. O să fugim. O să ne ascundem. O să plecăm departe de aici, undeva unde nimeni n-o să ne găsească.

– Nu, nu poţi pleca. Spre mirarea lui Hazel, bona Griddle a fost cea care intervenit brusc cu aceste cuvinte.

– Trebuie să trăiască. Am să o iau de aici, a spus Hazel.

Bona Griddle a privit în jos, uitându-se la ea.

– Vorbeam despre tine.

– Mă voi duce unde se va duce şi ea. Este mama mea, a replicat Hazel.

Bona Griddle a pus o mână pe umărul lui Hazel.

– Hazel, i s-a adresat ea cu bândeţe. Colţurile gurii i s-au lăsat în jos, într-un zâmbet trist. Era pentru prima oară când cineva de la conacul Thornthwaite o vedea zâmbind pe bona Griddle, şi asta îi făcea faţa aproape de nerecunoscut. Am vrut să mărturisesc asta de foarte multă vreme... prea multă, mult prea multă. Hazel, eu sunt mama ta.

Hazel s-a întors spre bona Griddle.

– Eu... Tu... Cum... a început ea. Dar, chiar dacă ştia care era urmarea propoziţiei, părea incapabilă s-o rostească.

– Nu înţeleg, a spus doamna Bagshaw.

Bona Griddle s-a depărtat doi paşi de ea, apoi s-a întors.

– Eram însărcinată când tatăl tău a făcut acel pariu stupid că ar putea traversa înot lacul Avernus.

– Cel despre care vorbeşti era soţul tău? a întrebat Lorelli.

– Logodnicul meu. Trebuia să ne căsătorim în luna următoare, a spus bona Griddle. Nu ştia nimeni că sunt însărcinată. După moartea lui, am căzut în depresie.

Nu mai puteam face faţă. Am fugit din sat şi, când Hazel s-a născut, m-am întors. Nu eram în stare să mă descurc cu un copil nou-născut, aşa că am părăsit-o la uşa cuiva despre care ştiam că ar fi avut grijă de ea.

– Şi în tot timpul ăsta n-ai spus nimic? a întrebat doamna Bagshaw.

– Cum aş fi putut? Nu aveam dreptul. Din acel moment era fiica ta. Mi-am luat slujba asta ca să fiu aproape de ea, dar ştiam că trebuia să păstrez secretul.

– Dar scrisorile...? a întrebat Hazel.

– Le trimiteam mereu din alt loc, aşa că niciodată n-ai fi aflat după codul poştal cât de aproape eram în realitate. Am vrut să spun totul. Îmi pare rău că te-am părăsit. Te iubesc! Bona Griddle a întins o mână către Hazel.

Hazel s-a ridicat şi s-a îndreptat spre fereastră. Afară, soarele apunea şi vântul se înteţea, luând cu el pătura de nori negri care se târau pe cerul albastru.

URSUL DIN TABLOU

Până şi părintele Whelan a fost redus la tăcere de aceste mărturisiri, nefiind sigur pe cine să condamne mai întâi şi din ce motiv. Doamna Bagshaw şi bona Griddle se uitau una la alta. Cu lacrimi în ochi, Hazel refuza s-o privească pe vreuna dintre ele. Domnul Farthing părea evident stânjenit. Adam se simţea confuz. Ovid era furios. Skinner arăta de parcă ar fi încercat să se gândească cum să facă să întoarcă situaţia în avantajul lui. Lorelli îşi pusese braţele în jurul umerilor lui Hazel.

La uşă s-a auzit un dangăt puternic, care i-a făcut pe toţi să tresară.

– Intră! a strigat Ovid.

A doua oară, a părut că vibrează până şi uşa.

– Am spus intră, a strigat din nou Adam.

În loc de răspuns, uşa s-a smuls din balamale şi a zburat de-a latul camerei, izbindu-se de peretele din partea dreaptă şi trântind la pământ portretul lordului Elroy şi pe cel al soţiei sale. În locul unde cu câteva clipe înainte era uşa, stătea în picioare un urs brun, mare. Mormăia ca şi cum voia să se prezinte singur, intrând în camera portretelor în patru labe, mergând cu paşi rari, măsuraţi, cu capul aplecat.

– E unul dintre demonii diavolului, a strigat părintele Whelan, venit să pedepsească această casă a păcatului.

– Nu există asemenea lucruri, a spus bona Griddle.

– Este ursul pe care l-am întâlnit în pădure, a explicat Ovid.

– Hazel, treci în spatele meu, a strigat doamna Bagshaw.

– Putem să ieşim căţărâdu-ne pe fereastră, a spus Hazel, trăgând zăvorul şi împingând fereastra mare şi înaltă. A descoperit însă că ramurile copacului de afară o împiedicau să se deschidă suficient de larg.

– Lasă-mă pe mine, a intervenit Skinner. A împins-o pe Hazel în spate şi a încercat să forţeze fereastra să se deschidă, dar fără succes.

– Toată lumea să stea calmă, a spus Ovid. Panica poate să înrăutăţească lucrurile.

– Panică? Cine e panicat? a întrebat domnul Farthing isterizat. Până la urmă, în cameră cu noi nu e decât un urs uriaş, înfometat.

– Adam, unde te duci? a întrebat Lorelli, văzând că, în vreme ce toţi ceilalţi se retrăseseră într-un colţ al camerei, Adam se strecurase pe lângă perete, încercând să lase ursul în urmă, fără ca acesta să-l observe.

– Nu pot să trec de el, a răspuns el.

– Fii atent, fiule, a strigat domnul Farthing.

În timp ce vorbea, ursul şi-a întors capul uriaş ca să se uite la Adam.

Adam a îngheţat.

– Are cineva un băţ? a întrebat Ovid, privind de jur împrejur după un obiect care să fie de folos.

– Se pare că mi-am uitat acasă bastonul pentru urşi, a răspuns Skinner, plin de sarcasm.

Ursul a făcut un pas spre Adam.

– Uită-te în pământ! a strigat Ovid. Nu-l privi în ochi.

Tremurând de frică, Adam s-a uitat în jos.

– Ce zici de asta? Părintele Whelan i-a întins lui Ovid o cruce mare din lemn, care atârna de un lanţ lung, la gâtul lui.

Ovid a luat-o şi a păşit înainte.

– Haide, aşa, să vedem cum îţi place asta, a urlat el, învârtind lanţul şi lovind tare capul ursului cu crucea.

Ursul a mormăit furios, dar a dat câţiva paşi înapoi, lăsându-i lui Adam destul loc ca să se strecoare afară din cameră, pe uşă.

– I-ai salvat viaţa, a spus domnul Farthing.

– Şi l-a înfuriat pe urs, a replicat Skinner.

Ursul şi-a revenit din şocul loviturii şi s-a apropiat din nou.

Too ţi stăteau acum în spatele lui Ovid, care era înarmat cu crucea părintelui Whelan, încercând să pară cât mai ameninţător cu putinţă.

– Avem nevoie de ceva mai mare ca să-l lovim, a spus Hazel.

– În camera asta nu există mobilă, a observat Skinner.

– Trebuie să deschidem fereastra, a intervenit bona Griddle, care continua să încerce s-o deschidă.

– Adam o să facă un ocol şi o s-o deschidă, a spus domnul Farthing.

– Unul dintre portrete, a strigat Lorelli. Să folosim unul.

Singurul tablou la îndemână era cel de deasupra că-minului. Într-o ramă grea, de lemn, se afla pictura în ulei a părinţilor gemenilor.

– Nu, nu pictura lui Ruth, s-a rugat domnul Farthing, nu puteţi.

– Sunt părinţii noştri, a spus Lorelli, dar viaţa e mai importantă decât moartea.

– Bine spus, a apreciat Skinner. Părinte Whelan, ajută-mă!

Ovid i-a tras o nouă lovitură ursului cu crucea, dar era evident că ursul hotărâse că Ovid şi arma lui nu prezintă o ameninţare atât de mare pe cât crezuse la început.

Părintele Whelan şi Skinner au dat jos tabloul din perete.

– Dă-te din drum, a spus Skinner.

Înainte de a se da la o parte, Ovid l-a mai lovit o dată pe urs cu crucea.

– Acum! a strigat Skinner. Cei doi bărbaţi au împins tabloul în faţă, aşa că rama grea de lemn s-a rupt în capul ursului, ceea ce l-a făcut să scoată

un urlet de moarte, distrugând totul în jur, spărgând geamul şi sfâşiind pânza. Şi, în vreme ce se străduia să-şi dea seama ce s-a întâmplat şi cum să se elibereze, plin de cioburi de sticlă care îi sfâşiau pielea, umplându-l de sânge, ursul s-a înfuriat şi mai tare.

Too ţi erau atât de concentraţi asupra oribilului spectacol, încât a durat ceva până când au auzit vocea lui Adam Farthing în spatele lor, spunând:

– Ce mai aşteptaţi?

Şi au realizat că fereastra era deschisă.

– Repede, să ieşim, a strigat Skinner.

– Fiule, ştiam că o să te întorci, a spus domnul Farthing, apucându-l de mână, căţărându-se, apoi rostogolindu-se neîndemânatic pe fereastră şi aterizând peste fiul lui.

– Repede, repede, i-a îndemnat părintele Whelan.

– Hazel, o să te ajut să te ridici, a spus doamna Bagshaw.

– Nu, ia-o tu înainte, a strigat Hazel.

– Nu e vreme de politeţuri, a intervenit Skinner, dând buzna şi căţărându-se, ca să scape.

Hazel a ajutat-o pe doamna Bagshaw să iasă, urmată de bona Griddle. Părintele Whelan a ajutat-o pe Hazel să ridice un picior, apoi a luat-o în grabă după ea, lăsându-i în cameră numai pe Lorelli şi pe Ovid.

În cele din urmă, ursul şi-a făcut loc, smulgându-şi capul din pânză. Rănit şi ameţit, s-a retras spre colţul camerei, dar, după ce şi-a cercetat rănile, a început din nou să mormăie furios. Îşi arăta dinţii şi se îndrepta spre gemeni.

– Pleacă tu prima, a strigat Ovid, agitând ameninţător crucea spre urs.

– O să plecăm împreună, a răspuns Lorelli, luându-l de mână.

Ovid a abandonat lanţul şi crucea pe nasul ursului. Ursul a strănutat, dar, înainte să se răzbune, Lorelli şi Ovid au reuşit să se caţere repede pe pervazul ferestrei şi au sărit afară.

MAŞINA DE TUNS IARBA ŞI STICLA CU CLOROFORM

Din cauză că Thornthwaite se afla departe de orice aşezare, nu multă lume trecea pe acolo, aşa că n-a existat niciun martor al ciudatului grup de persoane care au sărit afară, pe fereastra înaltă. Şi n-a existat nimeni, în afară de aceste persoane, care să fie martore la apariţia uriaşului urs brun, la aceeaşi fereastră.

– Salvaţi-vă! a strigat părintele Whelan, alergând din răsputeri, cu sutana neagră fluturând în urma lui.

– Aşteaptă-mă şi pe mine, a strigat Skinner, luându-se după el fără să se gândească o clipă la ce lăsase în urmă.

Ursul a încercat să se agaţe cu ghearele de pervaz, ca să treacă şi el pe acolo, dar a alunecat şi s-a lovit la bărbie, ceea ce l-a făcut să scoată un urlet de durere.

– Haide, fiule, trebuie s-o ştergem, a spus domnul Farthing, încercând să-l ajute pe Adam să se ridice din locul unde căzuse.

Adam a dat la o parte mâna tatălui său şi, în timp ce se ridica, a scos un strigăt şi a căzut la loc.

– Piciorul meu, a gemut el. M-ai rănit când ai aterizat peste mine, idiot ce eşti!

– Piciorul va fi ultima ta problemă dacă n-o ştergem mai repede de-aici, a spus domnul Farthing, trăgând de braţul fiului său.

– Lasă-mă să te ajut! Bona Griddle l-a apucat pe Adam de celălalt braţ. S-a întors spre Hazel şi i-a spus cu voce poruncitoare: Hazel, ai grijă de doamna Bagshaw! S-a întors spre Ovid şi Lorelli şi le-a cerut: Şi voi doi la fel.

Bona Griddle, Adam şi domnul Farthing au luat-o la goană imediat ce piciorul i-a permis lui Adam. Hazel şi doamna Bagshaw au ocolit casa pe latura opusă. Ovid şi Lorelli erau gata să-i urmeze pe ceilalţi, când Lorelli a observat pe cineva venind.

– Uite-l pe Tom, a spus ea.

Ovid s-a întors spre maşina roşie de tuns iarba, care se îndrepta spre ei. În acest timp, ursul a reuşit să se agaţe, şi acum stătea căţărat pe pervaz. Cum a ajuns afară, fiara uriaşă s-a ridicat, a scos un răget supărat şi s-a îndreptat spre ei. Ovid şi Lorelli s-au întors spre Tom şi spre maşina lui de tuns iarba.

– Urcaţi-vă pe ea, a strigat Tom, oprind maşina în faţa lor.

Ovid s-a urcat după Lorelli, întrebând:

– Poate chestia asta să fugă mai repede ca ursul?

– Cine a vorbit despre fugă? a replicat Tom, apăsând piciorul pe acceleraţie şi conducând cu toată viteza spre urs. Apucă de volan, a strigat Tom, aplecându-se să ia o sticlă pe care o avea la picioare. Am o şansă să-l nimeresc, aşa că ţine-l în echilibru.

Lorelli a ţinut volanul cât de drept a putut, dar, din cauza pământului denivelat, nu era uşor.

– Asta ce mai este? a întrebat Ovid, uitându-se la sticla cu lichid limpede din mâna lui Tom.

– Cloroform. O să-l pună la pământ pe bătrânul Paddington imediat, fără să-i dăuneze prea tare… câtă vreme nu ratez. Acum, Lorelli, când spun eu, răsuceşte volanul în aşa fel încât să nu dăm peste el. Trebuie să aşteptăm până în ultimul moment, altfel o să-şi schimbe şi el direcţia.

Ovid s-a prins zdravăn de marginea maşinii de tuns iarba. Lorelli a încercat să ţină volanul drept, iar Tom a orientat sticla.

– Acum! a strigat el.

Lorelli a virat la dreapta. Tom a aruncat sticla, apoi a apucat de volan şi a preluat controlul maşinii de tuns iarba.

– Ai reuşit! Ovid a privit în urmă, peste umărr..

– A rămas acolo, s-a speriat Lorelli.

– Aveţi răbdare, a spus Tom.

Ursul s-a ridiat pe picioarele din spate şi, înainte de a se prăbuşi la pământ, inconştient, a scos un urlet de durere şi de năuceală.

CÂTEVA ÎNTREBĂRI

– Tom, de ce cari după tine o sticlă de cloroform? l-a întrebat Ovid.

– L-am reperat pe prietenul nostru, Paddington, în pădure, în dimineaţa asta, a răspuns Tom, ghemuindu-se ca să se uite la urs. Atunci am luat cloroformul şi am încercat să-l găsesc. Ar fi trebuit să ghicesc că se va îndrepta spre casă. Probabil că îi este foame, bietul animal. I-am mai văzut şi pe alţii alergând înaintea voastră. La o petrecere, unde aţi fost?

– Nu chiar, a răspuns Ovid. Doamna Bagshaw a măr-turisit că l-a omorât pe tata.

Înainte de a vorbi, Tom a cântărit lucrurile.

– Trebuie să fi fost o uşurare să auziţi aşa ceva.

– O uşurare? a întrebat Lorelli. De ce-ar fi trebui să fie o uşurare faptul că ai descoperit că cineva cu care ai trăit toată viaţa ţi-a ucis tatăl?

– Pentru că asta înseamnă că nu mama voastră l-a omorât, a răspuns Tom, pe un ton firesc.

Cuvintele lui i-au mai liniştit pe gemeni. Mărturisirea doamnei Bagshaw i-a tulburat, dar Tom avea dreptate. Îşi petrecuseră întreaga viaţă dorind să afle de ce mama lor le-a omorât tatăl, aşa că era o uşurare să descopere că, oricare ar fi fost adevărul despre tatăl lor şi despre Hedley Bagshaw, mama lor era nevinovată.

– Ştiai că bona Griddle e mama lui Hazel? a întrebat Ovid.

– Aş minţi dacă aş spune că n-am ştiut, a răspuns Tom.

– De ce?

– Îmi amintesc momentul când iubitul bonei Griddle s-a înecat şi ea a părăsit satul. Nu mult mai târziu a apărut copilul pe scara doamnei Bagshaw, în aceeaşi noapte când a murit bărbatul ei…

– Şi n-ai spus niciodată nimic? a întrebat Ovid.

– Nu era treaba mea, nu?

– Dar noi? Nici noi nu suntem treaba ta? s-a indignat Lorelli, punând, în cele din urmă, întrebarea care se ţinea scai de amândoi gemenii de când găsiseră numele servitorilor în testament. De ce n-ai încercat niciodată să ne opreşti să ne omorâm unul pe celălalt?

Tom s-a ridicat şi s-a îndreptat spre maşina de tuns iarba. A luat un lanţ greu care se afla în spate şi l-a cărat până la urs.

– Amândoi sunteţi deştepţi. Întotdeauna mi-am imaginat că, dacă, într-adevăr, voiaţi să vă omorâţi unul pe altul, aţi fi făcut-o până acum.

– Aşa că ai stat deoparte şi n-ai făcut nimic? a spus Ovid.

– Aşa se întâmplă şi cu plantele, a răspuns Tom. Pui câţiva puieţi noi şi

îi uzi, îi îngrijeşti şi îi tunzi pe toţi, dar, până la urmă, sunt fie supravieţuitori, fie învinşi. Voi doi sunteţi supravieţuitori.

Mai era încă o grămadă de întrebări pe care gemenii voiau să i le pună, dar apariţia domnului Crutcher şi a unei noi întrebări i-a împiedicat.

– De ce duce Alfred o puşcă? a întrebat Ovid.

Domnul Crutcher ieşise din casă, ţinând în mâna stângă ţeava unei puşti de vânătoare, cu patul puştii cuibărit în îndoitura braţului drept.

– Stăpâne şi domnişoară, daţi-vă la o parte, a strigat.

Ovid şi Lorelli au făcut ce a spus, dar Tom şi-a schimbat poziţia, aşezându-se între el şi urs.

– N-o să îndrăzneşti! a spus.

– Ascultă, Tom, nu putem lăsa o fiară periculoasă să mormăie în jur, nu?

– Ca să tragi un glonte în urs trebuie mai întâi să treacă prin mine, a răspuns Tom, rămas în picioare, în faţa ursului.

– Deci, ce propui? a întrebat domnul Crutcher. Să-l ţinem în grajd cu caii?

– Am să-l leg, apoi o să găsesc pe cineva să-l ducă de-aici, dar nu te las să-i faci rău, Alfred.

– Nu e de vină ursul, a spus Lorelli, trecând de partea lui Tom.

Domnul Crutcher a lăsat puşca în jos.

– Foarte bine, a spus el. Acum, tinerii mei stăpâni, intraţi în casă înainte să fiţi udaţi până la piele.

Lorelli a dat să spună că nu plouă, când a simţit o picătură mare căzându-i pe cap. Apoi alta. Şi alta. Cu toată agitaţia, niciunul dintre ei nu observase cât de negru devenise cerul şi nici că norii grei de ploaie începuseră să se rupă.

– Dă-i drumu’! a spus Tom, ridicând capul ursului şi legându-i lanţul în jurul gâtului. Pleacă din ploaie.

SEMNIFICAŢIA MELODIEI

În timp ce Lorelli şi Ovid ajungeau la intrarea în conacul Thornthwaite, ploua cu găleata.

– Probabil că vă e foame. Cina va fi gata imediat. Vă anunţ îndată, a spus domnul Crutcher.

– Mulţumesc, Alfred, a răspuns Ovid.

Domnul Crutcher i-a lăsat pe Ovid şi pe Lorelli, în picioare, pe coridor. Fără să-şi spună un cuvânt, gemenii s-au îndreptat spre camera portretelor şi au împins uşa deschisă. Au cercetat dezastrul. Tabloul părinţilor zăcea bucăţele pe podea. Lorelli a ridicat un petic de pânză, care avea pe ea ochii verzi ai tatălui său.

– Mi-aş dori să fie încă aici, a spus ea.

– Ştiu, a aprobat Ovid. Dar nu sunt. Nu vor fi niciodată. Nu contează cine l-a omorât pe tata, asta nu schimbă faptul că este mort.

– Crezi că doamna Bagshaw o să ajungă la închisoare?

– Probabil. Skinner o să vorbească la poliţie despre mărturisirea ei şi o să fie arestată.

– Îmi pare rău pentru Hazel, a spus Lorelli, găsind o altă bucată din pictură, cu zâmbetul lui lady Thornthwaite.

– În cele din urmă, acum o are pe bona Griddle.

– Niciodată nimic nu va mai fi ca înainte, nu-i aşa? a în trebat Lorelli.

– Poate că ăsta e un lucru bun.

– Cina e servită, a spus domnul Crutcher din uşă.

– Mulţumesc, Alfred. O să luăm cina aici, a răspuns Ovid.

Gemenii s-au aşezat în camera portretelor, care, în cele din urmă, fusese pusă în ordine. Bucăţile pianului distrus fuseseră strânse într-un teanc îngrijit. Focul fusese aprins, dând camerei un aspect primitor, în contrast cu furtuna de dincolo de fereastră. Hazel a intrat şi a pus tava cu pâine prăjită, caldă, pe masa de şah a gemenilor.

– Cum te simţi, Hazel? a întrebat Lorelli.

– Destul de bine, mulţumesc!

– Nu vrei să te aşezi şi să stai cu noi?

– Mulţumesc, dar doamnei Bagshaw nu i-ar… Hazel a făcut o pauză şi a zâmbit. Mulţumesc, a spus ea şi s-a aşezat.

Uitându-se la ochii lui Hazel, Lorelli şi-a dat seama pentru prima oară că aveau culoarea alunelor, şi probabil că de asta a primit numele lor.

– Cum se simte doamna Bagshaw?

– Nu se poate opri din plâns. Hazel a privit-o lung. Probabil că o urâţi.

– Nu ştiu ce simt, a răspuns Lorelli.

– Ştiu că asta nu contează prea mult, dar niciodată n-a plănuit s-o facă, a spus Hazel.

– Probabil că nu vom şti niciodată tot adevărul, a intervenit Ovid, străbătând camera şi ridicând din grămadă câteva dintre clapele de fildeş ale pianului.

– Mi-ar plăcea să rămâi aici, cu noi, a spus Lorelli, ungând cu unt o bucată de pâine prăjită.

– Bona Griddle mi-a cerut să plec cu ea. Spune că aici sunt prea multe amintiri, a răspuns Hazel. Presupun că mama… Presupun că doamna Bagshaw o să meargă la închisoare.

Lorelli a ridicat capacul borcănelului de porţelan. Mirosul dulce de miere s-a răspândit peste tot. A uns o bu-cată de pâine cu o linguriţă de miere şi i-a întins-o lui Hazel.

– Mulţumesc, a spus Hazel.

Lorelli şi-a uns o felie şi pentru ea şi a luat o muşcătură.

– Stai, asta nu este mierea lui Tom? a strigat ea. Ovid, gustă şi tu.

Ovid şi-a ridicat privirea de la masă, unde punea în ordine clapele pianului, formând o octavă completă.

– Gustă asta. Are acelaşi gust cu… Are acelaşi gust cu mierea albinelor ucigaşe.

Ovid a gustat. Aproape sigur era la fel de dulce şi de parfumată ca mierea care umplea tubul bicicletei.

– Hazel, de unde ai mierea asta? a întrebat Lorelli.

– Am luat-o din bucătărie. Nu era nici o etichetă pe borcan.

Afară, fulgerele luminau cerul şi tunetul bubuia în depărtare.

– Nu înţeleg, s-a mirat Lorelli.

– Eu cred că da, a spus Ovid, care privea lung la clapele desprinse ale pianului. Din buzunarul de la spate a scos o bucată de hârtie.

– Ce e aia? a întrebat Loreli.

– Este ultima melodie scrisă de mama. A început să fredoneze o melodie ciudată. „Presupun că era o compoziţie neterminată, dar nu cred că e doar o melodie şi atât. Ovid a luat un creion de pe bufet şi a început să scrie pe bucata de hârtie.

– Ce vrei să spui cu „nu doar o melodie“?

– Priveşte! I-a arătat lui Lorelli literele care marcau notele scrise deasupra portativului. F, M, O, R, T, a citit cu glas tare. F mort. Este un cod.

– Ce înseamnă F? a întrebat Hazel.

– Frate, a spus Lorelli. Frate mort.

– Dar chestia asta e scrisă de mama, a spus Ovid. La ce se referă ea, de fapt?

– Poate este un mesaj pentru noi, a comentat Lorelli.

– Dar continuă, a spus Ovid. A, C, H, A, I, N.

– A, C, H, A, I, N, a repetat Lorelli.

– AC hain, a spus Hazel.

– AC? a întrebat Lorelli.

– Alfred Crutcher, a răspuns Ovid.

Altă bubuitură de tunet a zgâlţâit clădirea şi uşa de la camera tablourilor s-a închis trântindu-se, făcându-i pe Ovid, Lorelli şi Hazel să sară în sus. Au ridicat privirea şi l-au văzut pe domnul Crutcher, în picioare, în faţa uşii, ţinând o puşcă la fel ca mai devreme. Numai că acum nu era îndreptată spre urs. Era îndreptată spre Hazel.

SFÂRŞITUL JOCULUI

– Alfred, ce faci? a întrebat Lorelli.

– O întrebare mult mai pertinentă ar fi, Alfred, ce ai făcut? a spus domnul Crutcher.

– Lasă jos arma şi explică, i-a cerut Ovid.

– Mă tem că nu vă pot îndeplini dorinţa, stăpâne. Arma trebuie să rămână aşa, dar o să explic, a răspuns servitorul, cu faţa ca hârtia. Mai întâi aş dori să vă rog ca tu şi sora ta să vă aşezaţi şi să vă continuaţi jocul de şah. Am impresia că mai degrabă trenaţi jocul.

Niciunul dintre gemeni nu s-a mişcat.

– Veţi observa că puşca nu este îndreptată spre voi, ci spre tânăra Hazel. Dacă mă obligaţi, nu voi avea nicio ezitare să trag.

– Ce spui n-are niciun sens, a zis Ovid, privind ţeava puştii la nivelul lui Hazel, care stătea jos, la masă, faţă în faţă cu sora lui.

– Ce se petrece, Alfred? a întrebat Lorelli. Ce sem ni-ficaţie are mesajul mamei?

– AC hain, cât de ingenios, a zâmbit domnul Crutcher. Hain este un cuvât atât de blând pentru ce am făcut, dar presupun că s-a limitat la literele dintre A şi T. Altfel putea să aleagă o descriere mult mai plină de culoare: uzurpator, vânzător… ucigaş.

– Pe cine ai omorât? a întrebat Lorelli.

– Acum, stăpână, eşti destul de familiarizată cu po-veştile ale căror mistere au fost dezvăluite în ultimul timp, ca să ştii că nu mi se poate pune în cârcă orice. Sunt multe de explicat înainte ca scurtele, nefericitele voastre vieţi să se sfârşească, şi cred că meritaţi o explicaţie completă şi exactă, dar vă cer să vă ţineţi mâinile pe piesele de şah, altfel cred că Hazel nu va trăi ca să audă toată această lungă şi, sper, interesantă, poveste.

Gemenii au făcut ce le-a cerut, Ovid ţinând mâna pe pion, iar Lorelli pe tură. Afară, rafalele de ploaie loveau în fereastră.

– Lăcomia este un lucru îngrozitor. Roade adânc în sufletul oricui, a început domnul Crutcher. Aşa s-a întâmplat şi cu mama lui Adam. Când a venit să picteze portretul, Ruth Farthing s-a uitat la părinţii voştri şi la tot ce aveau şi a vrut totul pentru ea.

– Ştiam deja că doamna Farthing era geloasă pe părinţii noştri, a spus Lorelli.

– Dar nu ştiţi cât de mult s-a străduit să găsească un mod de a obţine o parte din averea lor. Când a auzit că Hedley Bagshaw cerceta istoria

familiei, a sperat că avea să găsească un secret pe care să-l folosească în avantajul ei, poate să-l şantajeze pe tatăl vostru pentru o parte din avere. De asta s-a dus la tipografie în acea noapte fatală.

– Noaptea în care părintele Whelan a afirmat că l-a văzut pe tatăl nostru, a spus Ovid.

– Hedley era un excelent istoric, a continuat domnul Crutcher. Cercetarea lui era foarte aprofundată. Asta a însemnat pieirea lui. Cercetându-vă familia, a dat peste obişnuitele poveşti despre nemernicie şi trădare, care dezonorau istoria familiei Thornthwaite, dar apoi a des coperit un lucru fascinant, care urma să însemne pierzania lui. A descoperit că voi nu sunteţi, aşa cum credeam toţi, primii gemeni născuţi în această familie. Găsind certificatul de naştere al tatălui vostru, Hedley a aflat că Mycroft era născut tot din gemeni. Avea un frate.

– Avem un unchi? a întrebat Ovid.

– Lordul Silas, bunicul vostru, a fost un bărbat crud, iar bunica voastră, Agnes, ştia că el se aştepta la un singur copil, în linia tradiţiei, aşa că, atunci când a născut gemeni, s-a speriat şi, pe loc, a dat al doilea băiat moaşei, care l-a luat şi l-a crescut ca pe propriul copil.

– Şi tu ştiai toate astea? a întrebat Ovid.

– Nimeni nu ştia. Nici eu, nici tatăl vostru, nici bunicul. Agnes a luat secretul cu ea în mormânt. Până când Hedley nu l-a descoperit, nimeni n-a ştiut de existenţa lui.

– Unde a trăit? a întrebat Lorelli.

– Nu departe, din câte am înţeles. Cred că pe atunci locuia în Hexford, într-un oraş la vreo treizeci de kilometri de aici. Când Hedley a dat de urma lui, folosindu-se de numele moaşei, a ştiut imediat că a găsit persoana potrivită. Era, s-a dovedit, un geamăn identic. Arăta exact ca tatăl vostru, cu excepţia unui singur lucru.

– Cicatricea, a spus Ovid.

– Exact. O cicatrice proeminentă pe şaua nasului, de când a căzut de pe bicicletă, când era copil, a aprobat domnul Crutcher. De aproape se observa, dar nu şi de la distanţa de la care îl privea părintele Whelan pe unchiul vostru, care ieşea din tipografie în noaptea aceea.

– Deci nu pe tatăl nostru l-a văzut, a spus Lorelli, privind-o pe Hazel, care stătea nemişcată, uitându-se îngrozită la ţeava puştii.

– Hedley l-a adus în sat pe fratele de mult pierdut al tatălui vostru, ca să-l fotografieze. S-a dus la tipografie ca să oprească tirajul, care i-ar fi putut dezvălui existenţa într-un articol din următoarea ediţie a ziarului.

– Dar ce e cu mama lui Adam? a întrebat Lorelli. A fost şi ea acolo?

– Ruth Farthing a reuşit să vorbească cu Hedley, în speranţa că acesta

i-ar da ceva informaţii folositoare. Dar, când l-a văzut pe unchiul vostru, a obţinut mai mult decât a cerut. Şi-a dat instantaneu seama că există o şansă mult mai mare decât oferea un articol de ziar. A încercat să-l convingă pe Hedley să-l folosească pe băr-bat pentru a pune mâna pe o parte din averea pe care o dorea cu disperare, dar Hedley era un om cinstit. S-au luptat, Hedley a alunecat. Nu am fost de faţă, dar am crezut-o pe Ruth când a spus că niciodată nu şi-ar fi imaginat despre el că o să cadă în rotativă şi o să moară, dar a căzut şi a murit.

– Doamna Farthing l-a omorât pe Hedley Bagshaw? a întrebat Lorelli.

– Asta a fost prima acţiune criminală din povestea noastră, deşi a fost una accidentală, a replicat domnul Crutcher, privind afară, unde un vânt puternic scutura copacii. Şuiera, coborând prin cămin, şi făcea uşa să trosnească. Fulgerele luminau cerul şi domnul Crutcher număra cu voce tare.

– Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt, nouă.

Tunetul bubuia în depărtare.

– Furtuna este la vreo cincisprezece kilometri în sud, dar vântul bate din nord, a spus el.

– Ce-a făcut doamna Farthing cu unchiul nostru? a întrebat Ovid.

– Când doamna Bagshaw s-a mutat la conac, la puţină vreme după moartea soţului ei, Ruth Farthing l-a ascuns pe unchiul vostru în Fundătura Bagshaw. L-a convins că a fost păcălit în legătură cu naşterea lui de fratele cel lacom. I-a spus că singurul mod în care putea să i-o plătească la fel era să-l păcălească şi el. I-a mai spus că ea îl poate ajuta. Frederick a crescut sărac şi trist, aşa că otrăvitoarele cuvinte ale lui Ruth au acţionat asupra lui ca magia neagră.

– Frederick? a întrebat Lorelli.

– Ăsta era numele lui: Frederick Thornthwaite. În lunile care au urmat, Ruth Farthing l-a învăţat cum să se poarte, chiar să meargă la fel ca tatăl vostru, pregătindu-l să-i ia locul.

– Să-i ia locul? a întrebat Ovid.

– În noaptea de după naşterea voastră, tatăl vostru s-a dus să ia cina cu vechiul lui prieten, doctorul Scragg. Atunci au făcut-o. Tatăl vostru s-a dus la toaletă, fără să ştie ce-l aştepta. Ruth l-a doborât, iar Frederick i-a luat locul. În acea noapte l-am condus la masă pe Mycroft. Dar l-am adus înapoi pe Frederick.

– Ştiai ce au făcut? s-a mirat Lorelli.

Domnul Crutcher a zâmbit.

– Tânără domnişoară, în expunerea mea a existat o omisiune. Câtă neglijenţă din partea mea. Am omis partea în care m-am dus în Fundătura

Bagshaw ca să iau câteva dintre oalele şi cratiţele doamnei Bagshaw. Este acea parte din poveste în care am dat peste Frederick şi peste Ruth şi am decis să mă alătur planului lor.

– L-ai trădat pe tatăl nostru? Ovid a strâns piesa de şah în palmă.

Afară, fulgerele scăpărau.

– Unu, doi, trei, patru cinci, şase, a numărat domnul Crutcher.

Tunetul a bubuit.

– A ajuns mai aproape, a spus el.

– L-ai trădat pe tatăl nostru! l-a acuzat Lorelli.

– Întotdeauna mi-au plăcut lucrurile frumoase, a continuat domnul Crutcher. Când m-am angajat în slujba asta, am crezut că munca în acest minunat conac îmi ajungea, dar am descoperit că nu era aşa. Nu era suficient. Planul lui Ruth îmi oferea oportunitatea ca, în sfârşit, să pun mâna pe o parte din averea familiei şi n-am lăsat să-mi scape ocazia. Odată Frederick instalat, ar fi putut împărţi averea între noi trei.

– E îngrozitor, a spus Lorelli.

– Nu-i aşa? a întrebat domnul Crutcher, cu o strălucire de furie în priviri. Credeţi că voi meritaţi toate bogăţiile astea în virtutea numelui pe care îl purtaţi? Credeţi că strămoşii voştri au ajuns bogaţi jucând cinstit? Lecţiile mele de istorie nu v-au folosit la nimic? Familia Thornthwaite şi-a adunat averea şi banii prin hoţie, exploatare şi înşelăciune. Planul nostru nu era altceva.

– Nu-i aşa că mama a observat că nu era soţul ei când s-a întors de la restaurant? a întrebat Lorelli.

– Da, sigur că a observat că tatăl vostru era altul în noaptea aceea, dar nu s-ar fi aşteptat să fie o cu totul altă persoană. Era preocupată de cei doi nou-născuţi ai ei.

Ruth a propus să-l omorâm pe tatăl vostru. Să ucizi un om despre care lumea credea că e viu şi sănătos însemna o crimă perfectă. Dar, aşa cum ştiţi din proprie experienţă, crima nu e întotdeauna un lucru atât de simplu. Ruth Farthing era mai slabă decât credeam. După ce i-a făcut mamei voastre, vouă şi, desigur, lui Hedley Bagshaw, a început s-o chinuie remuşcarea. A ajuns chiar în situaţia de a-i spune mamei voastre adevărul.

– I-a spus mamei? a întrebat Lorelli.

– Da, dar mama voastră a făcut greşeala de a se confrunta cu Frederick, recunoscând că ştia cine era. Frederick a ameninţat-o că-i torturează pe iubiţii ei copii dacă se duce la poliţie. Mama voastră era destul de inteligentă ca să tacă în legătură cu faptul că Mycroft era în viaţă. În acest timp, vedeţi voi, eu şi Frederick am crezut că Ruth şi-a ţinut

promisiunea şi l-a omorât pe tatăl vostru. Aşa că, fără ştirea noastră, Ruth a început să ducă mesaje de la unul la altul.

– Melodia, a spus Ovid.

– Melodia era un mesaj codat scris de mama voastră pentru tatăl vostru, transmis de Ruth Farthing. Folosea cărţi din bibliotecă pentru a evita să fie descoperită de Frederick sau de mine.

– Deci, de ce doamna Farthing nu l-a eliberat pe tata şi nu s-a dus la poliţie? a întrebat Lorelli.

– Pentru că Ruth avea şi ea familie. Soţul ei nu ştia nimic despre fărădelegile soţiei sale. Nu voia să-i atragă în îngrozitoarea încurcătură pe care ea o crease. Devenea din ce în ce mai supărată la gândul faptelor comise; era chinuită de coşmaruri, hăituită de amintirea gemetelor lui Hedley. Crima nu se potriveşte oricui.

– Frederick mort, a spus Ovid. F vine de la Frederick.

– Da, este ultimul mesaj al mamei voastre. Ce păcat că Ruth s-a sinucis înainte să i-l înmâneze.

– Deci doamna Bagshaw l-a omorât pe unchiul nostru, nu pe tatăl nostru, a spus Lorelli.

Domnul Crutcher a zâmbit. Frederick a renunţat să-şi ţină promisiunile. Era încântat de noua lui viaţă şi a început să fie reticent în privinţa împărţirii averii. Ăsta a fost momentul când am decis să-l omor.

Hazel, care stătuse atât de mult fără să scoată un cuvânt, a spus:

– Dar doamna Bagshaw a mărturisit.

Zâmbetul domnului Crutcher s-a transformat într-o grimasă de răutate.

– Când am auzit-o pe bona Griddle povestindu-i doamnei Bagshaw ce a văzut în noaptea aceea la tipografie, am ştiut că trebuie să întorc informaţia în favoarea mea. Am ştiut că, în câteva cuvinte bine plasate, dar, mai degrabă, cu ceva otravă bine plasată, aş putea manipula situaţia de care doamna Bagshaw ar putea profita şi ar putea săvârşi crima în locul meu. De ce credeţi că otrava era chiar sub nasul ei şi exact la momentul potrivit?

– Ai determinat-o s-o facă, a spus Hazel.

– Nu, pur şi simplu i-am creat oportunitatea. Ma ni pu-larea este o artă subtilă… un cuvânt ici, un fapt colo, dar fără să greşeşti. Doamna Bagshaw l-a omorât pe individ din propria-i voinţă.

– Dar de ce poliţia n-a descoperit că ea a fost criminalul? a întrebat Lorelli.

– Nu eram interesat s-o trimit pe doamna Bagshaw la închisoare, ci am urmărit să scap de lady Thornthwaite. Am convins-o pe doamna Bagshaw să păstreze tăcerea, în timp ce eu îl conduceam pe Skinner spre concluzia

pe care o doream. Că mama voastră era vinovată de moartea tatălui vostru.

– Dar mama ştia de tine, a spus Ovid.

– Da, a aflat de implicarea mea. Poate tot Ruth i-a spus şi despre asta, a răspuns domnul Crutcher. Dacă Ruth a făcut-o, atunci ea a fost cea care a pecetluit soarta mamei voastre. Nu puteam risca să-i spună lui Skinner. Singura mea opţiune a fost să-i iau şi ei viaţa.

Afară furtuna urla. Un fulger a sfâşiat cerul nopţii.

– Unu, doi, trei, patru, a numărat domnul Crutcher. Tunetul a bubuit cu putere.

– Dar mama noastră a murit în urma unui accident, a spus Lorelli.

– Mulţumesc, a răspuns domnul Crutcher. Pentru că presupun că o spui ca pe un compliment.

– N-ai cum să prevezi când loveşte fulgerul, a spus Ovid.

– Adevărat, dar poţi pune un conductor de înaltă tensiune în zona unde este aşteptată furtuna. Lancea de pe turnul central al conacului Thornthwaite a fost conectată direct la telefon, şi mi-am amintit că mamei tale nu-i plăcea niciodată să lase telefonul să sune fără să răspundă, a continuat domnul Crutcher. Am aranjat cu cineva să sune la momentul potrivit, dar, bineînţeles, chiar dacă eram foarte dotat în privinţa anticipării vremii, fulgerele nu pot fi prevăzute. Pentru cazul în care ratam acţiunea, aveam pregătit un alt plan. Din fericire, poliţia n-a încercat niciodată să verifice dacă era otravă în sherry, dar dacă ar fi făcut-o, atunci era simplu, dovada ar fi trimis la doamna Bagshaw.

– Ne-ai omorât mama, a spus Ovid.

– De ce nu ne-ai omorât şi pe noi? Nu eram decât nişte copii lipsiţi de apărare, a întrebat Lorelli.

– Credeţi-mă, m-am gândit şi la asta, dar nu mi-am putut permite să atrag bănuielile cu alte morţi atât de apropiate în timp. Am decis să las să treacă câţiva ani înainte de a găsi modul cel mai potrivit în care să vă omor. Dar când v-aţi făcut mai mari, am apelat la alt plan. V-aţi dat seama până acum că prefer să-i las pe alţii să facă treaba murdară în locul meu. Am decis să încerc un experiment social. Am creat un mediu sumbru, potrivit pentru creşterea voastră, unul fără influenţe din exterior, unul în care să vă gândiţi să vă distrugeţi unul pe celălalt din clipa în care începeţi să vorbiţi. Apoi, datorită câtorva rateuri, am semănat în minţile voastre fertile de copii seminţele crimei. N-aţi fost niciodată în stare să v ă amintiţi cine a comis prima tentativă de omor, pentru că eu eram în spatele ei. Ghilotina funcţională, îngheţata pe băţ care a explodat au fost tot ceea ce trebuia să fac pentru a vă scoate la lumină trăsăturile

distructive. Apoi nu mi-a mai rămas decât să stau în umbră şi să admir cum amândoi încercaţi să vă descotorosiţi unul de altul.

– Dar acum am încetat, a spus Ovid.

– Exact. Aţi încetat să încercaţi să vă omorâţi unul pe celălalt, aşa că eu am luat-o de la capăt. Atacul cu albinele a fost aranjat pentru Lorelli. De unde să ştiu că tu o să-l laşi Adam să călărească pe calul tău? Asta şi capcana cu copacul aveau rostul să te facă să crezi că fratele tău s-a întors la vechile lui trucuri.

– Şi ursul?

– Lorelli a fost cea care a luat formularul pentru cumpărarea ursului de la grădina zoologică în desfiinţare, dar eu am fost cel care l-am completat şi trimis.

– Tu ai făcut totul, a spus Lorelli.

– Fireşte. Tot ce v-ar fi făcut să renunţaţi la armistiţiu şi să treceţi din nou la treabă, încercând să vă omorâţi între voi.

– Dar ai fost de acord cu modificarea testamentului, a spus Lorelli.

– Desigur, pentru că asta ar fi făcut să-mi revină mie moştenirea, în cazul în care murea unul din voi. Apoi, aş fi putut chema poliţia şi aş fi făcut ca geamănul rămas să fie închis pentru crimă.

– Totul exista în schiţele proiectelor tale pe care le-am văzut în Fundătura Bagshaw, şi-a dat seama Lorelli.

Domnul Crutcher a aprobat din cap.

– Şi dacă te-ai fi uitat mai atent, ai fi văzut că a fost făcută o legătură între tabla de şah din metal şi un conductor electric. Ce soartă ciudată ca amândoi gemenii Thornthwaite s-o ia pe acelaşi drum ca mama lor. Ce ironie! Acum, fulgerele sunt aproape deasupra noastră, iar când vor lovi în plin şi vor izbucni, vor lovi casa, veşnicul joc de şah şi o să vă prăjească pe amândoi. În sfârşit, moştenirea Thornthwaite va fi a mea. Şah mat, domnişorule, domnişoară, şah mat.

ULTIMA MIŞCARE

În timp ce strângeau piesele de şah în mână, nu aveau nicio îndoială că, dacă le-ar fi mutat de pe tabla de şah, domnul Crutcher ar fi apăsat pe trăgaci şi ar fi omorît-o pe Hazel.

– Nu ne-ai spus ce s-a întâmplat cu tatăl nostru, a remarcat Lorelli.

– A, da, lordul Mycroft Thornthwaite, a reluat domnul Crutcher. Când Ruth mi-a spus că nu-l omorâse, i-am poruncit să-şi ducă la capăt misiunea. I-am spus s-o rezolve simplu, să-l ia de la Fundătura Bagshaw, unde era ţinut captiv, să-l ducă la Râpa Dracului şi să-l împingă în gol, pentru că, altfel, tot ce am făcut ar fi fost în zadar. L-a legat la ochi, apoi l-a condus spre Râpa Diavolului, dar, în realitate, nu cred că a intenţionat vreodată s-o facă până la capăt. Deja hotărâse să se sinucidă.

– Deci tatăl nostru a supravieţuit? a întrebat Ovid.

– Vă rog, nu vă aa şteptaţi ca această poveste să fie una cu final fericit, domnişorule, a spus domnul Crutcher. Ştiam că nu pot avea încredere în Ruth. Am urmărit-o până la Râpa Dracului. Când am văzut-o sărind, m-am arătat la faţă. Tatăl vostru a fost foarte încântat să-şi vadă servitorul credincios. Trecuse printr-o încercare îngrozitoare.

– Eşti diabolic, a spus Lorelli.

– Nu, un om diabolic i-ar fi spus tatălui vostru că i-a murit soţia şi că bebeluşii i-o vor lua curând pe urme. Înainte de a-l împinge de pe stâncă, i-am oferit tatălui vostru o clipă de speranţă şi de uşurare. Nu sunt diabolic. Sunt doar lacom.

– Eşti un netrebnic, domnule Crutcher, a spus Hazel, îndreptându-se încet spre tabla de şah.

– Stai pe loc, a strigat domnul Crutcher, cu degetul pe trăgaci.

Altă străfulgerare a luminat lumea de dincolo de fe-reastră.

– Unu, doi, trei, a numărat domnul Crutcher. Sunetul tunetului a răsunat. Aproape a venit vremea.

– Nu, a spus Hazel, întinzând mâna şi măturând piesele de şah de pe tablă, dând deoparte mâinile gemenilor.

– Eşti o fată proastă, a şuierat domnul Crutcer.

– Hazel, nu! Lorelli a prins-o şi a tras-o la pământ, în timp ce domnul Crutcher apăsa pe trăgaci.

Puşca a scos un BUM asurzitor, care a fost urmat de clinchete de sticlă spartă. Lorelli s-a uitat în sus şi a observat că glontele a spart geamul. Un vânt puternic a năvălit în cameră, făcând draperia neagră să se zbată violent.

Înainte ca domnul Crutcher să poată ţinti din nou, Ovid a sărit în faţa lui, apucând ţeava cu o mână şi patul cu cealaltă, pregătindu-se s-o smulgă de la vânjosul servitor.

– Lasă-mă să termin ce am început, a spus domnul Crutcher.

– Ne-ai omorât părinţii, a strigat Ovid. Ne-ai fi transformat şi pe noi în nişte criminali.

– Aţi fost născuţi criminali. Sunteţi nişte Thornthwaite. Aveţi crima în sânge.

În timp ce spunea toate astea, domnul Crutcher l-a lovit pe Ovid în gleznă, făcându-l să urle de durere şi să cadă la pământ. Domnul Crutcher stătea acum cu spatele la fereastră, cu draperia fluturând în spatele lui ca o aripă neagră. A îndreptat puşca spre Ovid.

– Am vrut s-o fac într-un mod curat, dar, dacă insistaţi s-o fac prin mijloace murdare...

– Împuşcă-mă şi o să ajungi la închisoare, a spus Ovid. N-o să primeşti nimic.

– Nu. O s-o acuz pe doamna Bagshaw. La gândul ăsta, domnul Crutcher a zâmbit. O să spun că după ce a recunoscut că l-a omorât pe tatăl vostru, a găsit puşca şi v-a omorât pe voi... A făcut o pauză şi a adăugat: Înainte să întoarcă puşca spre ea.

– Nu, a ţipat Hazel, sărind în picioare, cu pieptul îndreptat spre domnul Crutcher.

El s-a clătinat în spate, iar puşca s-a descărcat, lovind şina draperiei, care a căzut în capul lui, izbindu-l de tabla de şah.

Ceea ce s-a întâmplat pe urmă ar fi trebuit să-i bântuie pe Ovid, pe Lorelli şi pe Hazel pentru tot restul vieţii lor şi să devină şi subiectul unei povestiri de groază.

Fulgerul s-a arătat şi tunetul a bubuit în acelaşi timp. Domnul Crutcher a scos un urlet animalic. Zgomotul s-a stins în depărtare, şi luminile la fel.

Ovid s-a ridicat în picioare şi a găsit mâna surorii lui. Ea a căutat-o pe-a lui Hazel şi toţi trei stăteau în picioare, tremurând, în camera întunecată. În faţa lor, trupul domnului Crutcher zăcea încă pe tabla de şah, cu faţa îngrozitor de contorsionată de durere.

– E mort, a spus Ovid.

– Da, a întărit Lorelli.

– E vina mea, a spus Hazel.

– Nu, a contrazis-o Ovid. S-a omorât singur.

Cine ştie cât ar mai fi stat acolo dacă în colţul camerei nu apărea un nou pericol. Draperia ieşită de pe şină a alunecat în şemineu şi a luat foc. Împrăştiate de vânt, flăcările agitate lingeau pereţii, răspândindu-se în

jurul camerei. Alarma de incendiu s-a declanşat.

– Trebuie să ieşim afară, a spus Lorelli.

– Nu-l putem abandona aici, a arătat Hazel spre corpul domnului Crutcher.

– Ba da, putem, a spus Ovid.

– Nu, nu putem, a insistat Hazel.

– Are dreptate, a fost de acord Lorelli. Chiar şi morţii au nevoie de puţină grijă.

Uşa s-a deschis şi Tom Paine a intrat în cameră.

– Haideţi, e timpul să ieşiţi, a decis el.

– Alfred e mort, l-a anunţat Lorelli.

Tom a cercetat camera.

– O să iau eu corpul, a spus el. Acum, vă rog, grăbiţi-vă şi ieşiţi!

FOC ŞI PLOAIE

Afară, în întuneric, ploaia se domolise, dar vântul încă sufla amarnic. Ovid, Lorelli şi Hazel s-au întâlnit cu doamna Bagshaw, cu bona Griddle şi cu Adam Farthing.

Văzând-o pe Hazel, doamna Bagshaw a îmbrăţişat-o.

– Ce s-a întâmplat, iubita mea? a întrebat ea.

Hazel n-a răspuns, aşa că cea care a vorbit a fost Lorelli.

– Alfred a recunoscut tot ce a făcut, a spus ea. Ne-a omorât părinţii; a încercat să ne omoare şi pe noi.

Domnul Farthing şi Tom au apărut din clădire, cărând trupul domnului Cratcher.

– Domnul Cratcher e... a început bona Griddle.

– E mort, a spus Ovid.

– Ce după-amiază, ce zi îngrozitoare! s-a văicărit doamna Bagshaw.

Tom şi domnul Farthing l-au lăsat jos pe domnul Crutcher, pe iarbă.

– Focul s-a răspândit în toată clădirea, a spus Tom.

– Pompierii sunt pe drum, a anunţat domnul Farthing.

Gemenii s-au îndepărtat de ceilalţi şi au privit în spate spre conac. Una câte una, ferestrele erau luminate de străluciri roşietice.

– Nu-mi pasă de casă, a spus Ovid.

– Nici mie, a răspuns Lorelli.

– Aş vrea să vă spun altceva, i-a anunţat domnul Farthing. Despre mama voastră.

Lorelli a privit în sus la avocatul masiv, căruia flăcările roşii i se reflectau în ochelari.

– Despre ce este vorba?

– N-a murit din cauza unui număr greşit de telefon. Eu am sunat. Cineva îmi lăsase un bilet, cerându-mi s-o sun pe Ruth la numărul vostru. Nu ştiam de ce, dar când am auzit că apelul a ucis-o pe lady Thornthwaite am început să mă tem că Ruth fusese şi ea amestecată. Am minţit la poliţie. Îmi pare rău.

– Nu e vina dumneavoastră. Domnul Crutcher v-a păcălit, a spus Lorelli. Ne-a păcălit pe toţi.

Domnul Farthing a oftat din greu.

– O pierdere îngrozitoare...

– Acum de ce mai plângi? a întrebat Adam, învârtin-du-se în jurul cârjei.

– Mama ta... a început domnul Farthing. Ea...

– Ce?

Lorelli l-a bătut amabilă pe mână pe domnul Farthing.

– Încearcă să-ţi spună că ai avut dreptate, mama ta nu s-a sinucis. Tot Alfred a omorât-o şi pe ea. A împins-o de pe Râpa Dracului, s-a prăbuşit.

Înainte de a se întoarce spre domnul Farthing, Adam a căscat ochii mari la Lorelli.

Gemenii s-au îndepărtat ca să-i lase singuri. Fără să-şi spună o vorbă, Lorelli şi Ovid s-au aşezat pe iarba umedă, să privească conacul Thornthwaite arzând.

COCHILIA CU SPERANŢĂ

După ce pompierii au terminat de stins focul, tot ce a mai rămas din conacul Thornthwaite era o cochilie goală.

Adam a cerut permisiunea să-i scrie lui Lorelli. Ea a fost de acord, cerându-i să-i spună numai adevărul, apoi domnul Farthing şi-a luat fiul acasă.

Gemenii nu ştiau ce se va întâmpla în viitor cu vieţile lor, dar, în timp ce Tom Paine îi conducea printre resturile carbonizate ale casei familiei lor, au fost cuprinşi de un val de fericire.

Sperau că Tom va deveni noul lor tutore.

Sperau că vor putea să meargă la şcoala din sat.

De dragul bonei Griddle, dar şi pentru ei, sperau că Hazel va sta cu ei şi vor merge împreună la şcoală în fiecare zi.

Sperau că doamna Bagshaw nu va trebui să intre la închisoare.

Mai sperau că vor învăţa să gătească mâncare cu gust.

Sperau că, atunci când conacul Thornthwaite va fi din nou mobilat, va fi pictat în nenumărate culori, dotat cu becuri luminoase, televizor, computer şi toate acele lucruri pe care le au oamenii normali.

Ovid spera că-şi va face prieteni în sat şi că el şi sora lui nu vor mai încerca niciodată să-şi facă rău unul altuia.

Lorelli nădăjduia că putea s-o vadă pe domnişoara Wilde în fiecare zi după şcoală şi să discute cu ea despre cărţi, şi că, într-o bună zi, îşi va putea scrie propria poveste. Mai mult decât orice, spera că, spre deosebire de Franciska Tőth, viaţa ei nu va fi o tragedie scrisă dinainte, stabilită de la prima propoziţie, şi că ea şi fratele ei geamăn vor trăi fericiţi, la fel ca personajele din poveşti.

Asta era tot ce sperau.

ÎN ACEEASI SERIE:

Cornelia Funke *Vânătorii de fantome pe urme de gheaţă Vânătorii de fantome în mijlocul focului*

Royce Buckingham *Paznicul demonilor*

Rosemary Sutcliff *Acvila Legiunii a IX-a*

Pierdomenico Baccallario *Cyboria. Deşteptarea lui Galen*

Susannah Appelbaum *Otrăvurile din Caux. Nestemata scobită Otrăvurile din Caux. Breasla degustătorilor*

'iSA] Tipărit la R-A- ..Monitorul Oficial"
mostenirea_CS5.indd 240 3/9/2011 4:05:35 PM

M